

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

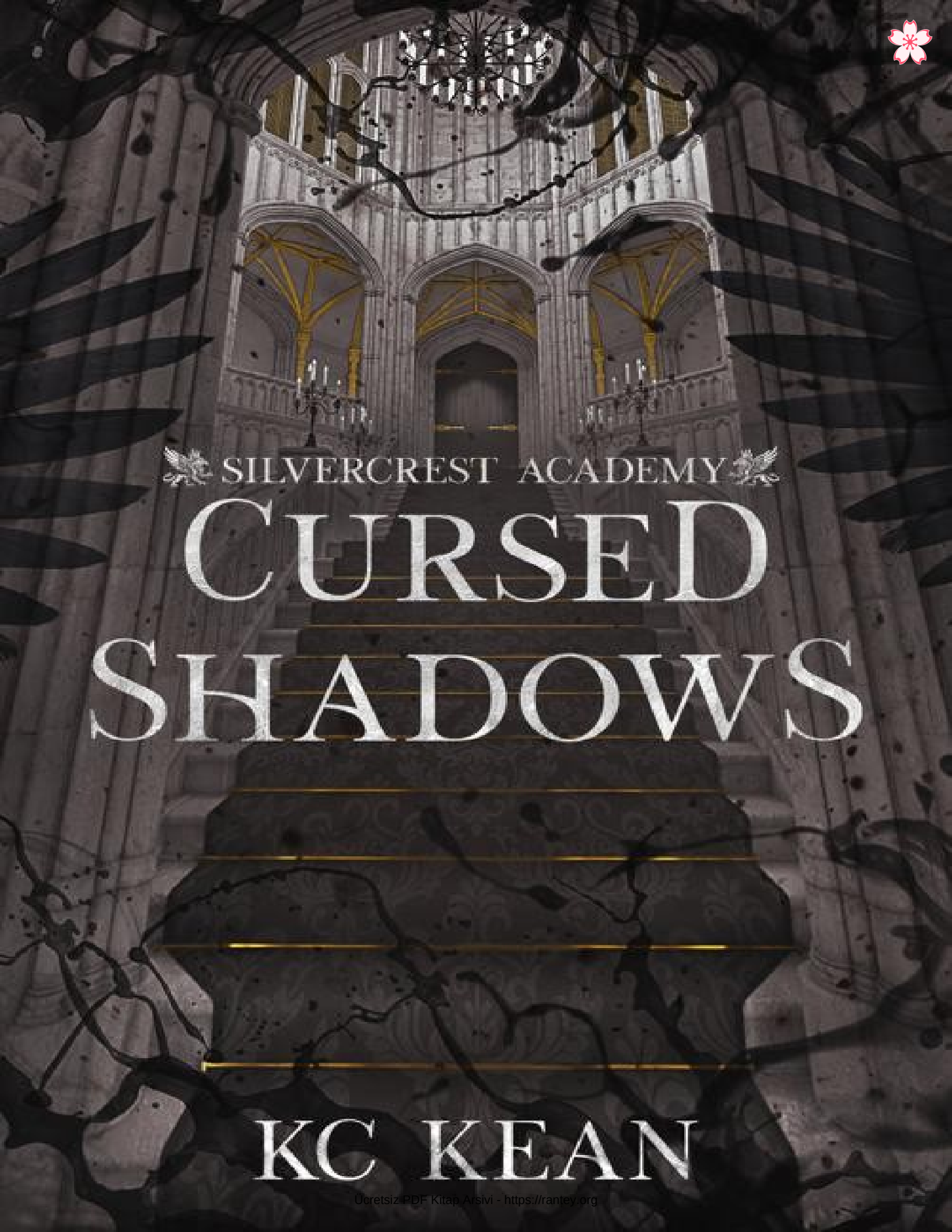
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SILVERCREST ACADEMY

CURSED SHADOWS

KC KEAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

LANETLİ GÖLGELER

SILVERCREST AKADEMİSİ

KİTAP 3

KC KEAN

TELİF HAKKI © 2024 KC KEAN

www.authorkckean.com

Featherstone Publishing Ltd tarafından
yayınlanmıştır

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserinde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkili veya sponsorlu değildir.

Kapak Tasarımcısı - Dark Imaginarium Sanat

Editörü - Encompass Editing Service

Düzeltilen - Sassi Edits

İÇİNDEKİLER

1. [Raven](#)
2. [Raven](#)
3. [Raven](#)
4. [Raven](#)
5. [Creed](#)
6. [Raven](#)
7. [Raven](#)
8. [Eldon](#)
9. [Raven](#)
10. [Raven](#)
11. [Brax](#)
12. [Raven](#)
13. [Creed](#)
14. [Raven](#)
15. [Raven](#)
16. [Creed](#)
17. [Raven](#)
18. [Raven](#)
19. [Brax](#)
20. [Raven](#)
21. [Raven](#)
22. [Raven](#)
23. [Zane](#)
24. [Raven](#)
25. [Creed](#)
26. [Raven](#)
27. [Eldon](#)
28. [Raven](#)
29. [Raven](#)
30. [Raven](#)
- [Son Söz](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında KC](#)
[KEAN'ın Diğer](#)
[Eserleri RECKLESS](#)
[SOULS İKİNCİ](#)
[BÖLÜM](#)
[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

*İçinden güç alarak, o şeytanları öldürerek ve onların kanıyla adını lekelemek.
Patronlar artık ölümcül hale geldi.*

"Bir gün, bizim nasıl yaptığımızı kendin göreceksin ve bu muhteşem olacak."

BİR RAVEN

Bakışlarım, her ikisi de daha da siyah saçlarla çerçevelenmiş iki çift oniks göz arasında yavaşça gidip geliyor. Zaman neredeyse durma noktasına gelirken, Creed'in yüzünde her saniye duygular parıldıyor.

Az önce düşündüğüm şeyi mi söyledi...

"Baba," diye tekrarlar, kelime dilinden ağır bir şekilde dökülürken kaşları çatılır.

Yine aynı şey. Kesinlikle duyduğumu düşündüğüm şeyi duydum ve bu adam, bu *savaşçı*, tam da düşündüğüm kişi. Bu nasıl mümkün olabilir?

Erikel'in adlandırdığı gibi, Taburların liderine bakakaldım, kırmızı ve bakır desenlerle lekelenmiş altın zırhını inceledim, her leke bir öncekinden daha koyuydu.

Acı dolu bir inilti kulaklarımda çınlar, akademideki panik ve dehşetin sesini bastırır ve bakışlarımı bir kez daha çeviririm, ama bu sefer Creed'i kontrol etmek için değil, annesini kontrol etmek için. Eli göğsüne yapışmış, gözyaşları yüksek elmacık kemiklerinden aşağı akıyor ve çenesinden umursamadan damlıyor. Göz kapakları, kahverengi göz bebeklerinin üzerinde tekrar tekrar titriyor, sanki ne kadar uzun süre bakarsa baksın gördüklerine inanamıyormuş gibi.

Erikel kıkırdar ve kollarını genişçe açarak bir kez daha herkesin dikkatini çeker. "Mükemmel. En azından bazılarınız benim canavarımla tanışık gibi görünüyor. Şimdi, bundan sonraki bölüm, geri kalan hayatlarınızın nasıl şekilleneceğini belirleyecek." Kötü niyetli sırıtışı, salondaki herkesin dikkatini çeker. Bu sırıtış, yüzünün sağ tarafındaki yara izini daha da belirgin hale getirir ve bize bu adam hakkında hiçbir şey bilmediğimizi hatırlatır.

Akademiye kimi kabul ettik?

Hayır, *Sebastian* bu kapılardan kimi içeri aldı?

Onun devam etmesini beklerken korkudan gelen inlemeler ve hıçkırıklar azalır, ama etrafımızdaki gerginlik ve endişe daha da yoğunlaşır.

Her geçen saniye, nabzım kulaklarımda daha hızlı atıyor. Damarlarımda adrenalin hissediyorum, Erikel'in ayaklarının dibinde yerde uzanan Profesör Barton'ın cansız uzuvlarını gördüğümde vücudum sihirle titriyor. Erikel'in kürk mantosu onun üzerine örtülmüş, kanın çoğunu gizliyor, ama gözlerindeki cansız gri rengi gizleyemiyor.

Ona nasıl yardım edebilirim?

Bu bir "eğer" meselesi değil. Büyüm ona çekiliyor, ruhunu iyileştirmek ve onu yeniden hayata döndürmek için çaresizce çabalıyor. İçgüdüsel olarak ona doğru bir adım atmaya çalışıyorum, ama çıplak ayaklarım hala yere yapışmış durumda.

Ayak parmaklarımda altındaki mermere kaşlarımı çatarak, yavaşça nefes veriyorum ve büyüüm nereden geldiğine odaklanmaya çalışıyorum. Adrenalinim bu kadar yüksek ve kalbim göğsümde güm güm atarken, onu görmek, şekillendirmek ve onunla oynamak o kadar kolay değil. Bana her zamanki odaklanma ve konsantre olma yeteneğimi vermiyor. Bunun yerine, dağınık ve bunalmış durumdayım.

Yeteneklerimin eksikliğinden dolayı sinirlenerek burun deliklerim genişliyor, ama Creed'in annesinin dudaklarından bir kez daha hıçkırık kopuyor ve dikkatimi tekrar çekiyor. Amayanlar, yani yüz­süz adamlar, herkesin kalbine korku salarken, o salonun girişindeki savaşıdan gözlerini ayıramıyor. Creed de tam orada, acı içinde, dehşetle lekelenmiş ve hiçbirimizin mümkün olduğuna inanmadığımız bir gerçeklik karşısında çaresiz.

Masayı dolaşmaya devam ederken, Sebastian'ın ağzının köşelerinde alaycı bir gülümseme gördüğümde hırıldarım. Onu çıplak ellerimle öldürmek ve bir daha geri dönme şansı vermemek istiyorum. Düş­tüğü çukurda çürümek hak ediyor. Ebeveynlerimiz Erikel'e endişeyle bakıyorlar ve bunun şaşkınlık mı yoksa olacakları bilmek için bir beklenti mi olduğunu anlayamıyorum.

Eldon, annesinin yanında koruyucu bir şekilde duruyor, annesi elini sıkıca tutarken, onun da kilitli kalmış olmasının hayal kırıklığı yüzünde açıkça görülüyor. Zane, babasına bakıyor, babası ise stoik ve sakin kalarak, Erikel'in ağzından çıkacakları görmek için nefesini tutmuş bekliyor. Brax ise sırtıma yapışmış durumda. Oraya nasıl ve ne zaman geldiğini bile bilmiyorum, ama tüm koruyucu ihtişamıyla orada duruyor.

Derin bir nefes alıp, Barton'a bakıyorum ama Brax'a konuşuyorum. "Onu kurtarmam lazım."

"Kimi kurtaracaksın?" Göğsü sırtımda gürültüyle titriyor, damarlarımda yayılan büyüüm yükselen ısını­nı yatıştırıyor.

"Barton'ı."

"Bu çok riskli," diye homurdanıyor ve ben, Erikel'in bizi izlemediğinden emin olmak için mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde başımı sallıyorum. Ama o, odaya yaydığı korkuyu zevkle izlemekle meşgul.

"O haklı." Bakışlarım yavaşça Rhys'e kayıyor, o da Erikel'den gözlerini ayırmadan araya giriyor. Zane ise babasının sözlerine şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Bu çok büyük bir risk," diye Brax dişlerini sıkarak tekrarlar.

"O çok etkili birisi. Bu gece ölürse her şey tehlikeye girer. Tüm umutlar yok olur."

"Ama onlar öğrenecek," diyor Brax, öfkesi haklı ama benimkinden çok daha fazla, ve konuştuğumuz kişi benim.

Rhys sonunda gözlerini Erikel'den ayırıp benimkilere bakar. Dudakları hayal kırıklığıyla sert bir çizgiye bükülürken, gözlerinin köşeleri sempatiyle kırışır.

"Bu gece basit bir görevi yerine getirirseniz, hepinizi ölümden kurtaracağım. Birinin öne çıkıp sadık lideriniz Profesör Barton'ı iyileştirmesini istiyorum." Erikel'in sesi etrafımızda yankılanır. Ne olacağını biliyorum.

Siktir.

Gözlerindeki ışıltı. O biliyor. O lanet olasıca biliyor. Sadece tam olarak *kimin* ona yardım edebileceğini bilmiyor.

"Nekromancının uğultusu haftalardır Monarşi'de yankılanıyor. Bazilika Krallığı'ndan gelen pislikler buraya bir şey için geldilerse, tek nedeni budur," diyor Rhys ve annemle babamın gözlerinin bana çevrildiğini hissedince omurgamdan bir ürperti geçiyor. Ama onlara aldırmiyorum. Şu anda karşı karşıya olduğum gerçeklik damarlarımdan akarken, bakışlarımı Rhys'e sabitliyorum.

Erikel'in tehdidinin alt metni açık. Ya necromancer ortaya çıkar ya da insanlar ölmeye başlar. Bunun sorumluluğunu üstlenmek ister miyim?

"Ölü bir adamı iyileştiremezsin," diye başka bir masadan biri bağırıyor ve bu sözler onaylayan mırıldanmalarla karşılanıyor.

Erikel, böyle açık bir ifadeyi bekliyormuş gibi gülüyor. Tam da onun istediği gibi, onun oyununa geliyoruz.

"Söylediğinin doğru olduğuna inanıyorum. Tabii, sen bir necromancer değilsen."

Tepki vermemeye çalışıyorum, ama bu kelimenin onun dilinden çıkışı kaslarımı gerginleştiriyor.

"Bir büyücü mü? Burada böyle bir büyü yok," diye ekliyor başka biri ve ben çenemi dik tutmaya çalışsam da, bu beklediğimden daha zor oluyor.

"Yanılıyorsun. Benim küçük ruh dansçım, bir sonraki kurban savaşçımın gazabını hissetmeden önce kararını vermek için on saniye süresi var."

Siktir.

"Ayaklarımızı tutan büyüü kaldır, yoksa kimse yardım edemez," diyor Rhys, iç çekerek dikkatini Erikel'e çeviriyor.

"Ah, Monarşi sonunda konuştu. Ne hoş. Bana meydan okumayacak mısın?"

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum, sence? Bence buradaki herkes senin merhametine kaldığımızı açıkça görüyor," diye cevaplar Rhys, göğsünü şişirip alaycı bir şekilde sırtan, her zerresinde gururla dolu kötü adamı kaşlarını kaldırarak.

"On... Dokuz... Sekiz..."

Rhys'e cevap verme zahmetine bile girmeden, dikkatini necromancer'ı avlamaya yöneltti. *Beni* avlamak.

"Hmm, en iyi şifacımızı teşvik etmek için ne yapabiliriz? Belki de savaşçımızın kesmesi için bir kurban getirmeliyiz, durumu daha gerçekçi hale getirmek için?" Altın savaşçı öne çıkarken, metalin yere çarpma sesi dışında herkes sessiz kalır. "Yedi... Altı... Beş... Hmm, belki de kendi oğlunu öldürmesini sağlamalıyız. Sen, öne çık," diye Creed'e hırlar ve bir an sonra, ayaklarını yerinde tutan ağırlık kalkar.

Gözlerim, tereddütle bir adım öne çıkan Creed'e kayar ve ben de aynısını yaparım, masanın diğer ucunda olmasına rağmen onu durdurmaya çalışırım, ama Brax'ın belime doladığı kol beni durdurur.

"Bırak beni," Brax beni kendine yapıştırırken dişlerimi sıkarak fısıldarım.

"Korkunç savaşçımın kendi oğlunu öldürmesini kim görmek ister? Dört... Üç..."

"Beni hemen bırak, Brax. O benim için burada."

"Haklısın, o senin için burada, ama bu onu alabileceği anlamına gelmez."

Panik tenimde dans ederken nefesim kesilir, kollarımdaki tüyler diken diken olur. "Creed'i öldürmesine izin vermeyeceğim."

"Raven..." Annemin sesi havayı keser, fısıltıdan biraz daha yüksek, ama Brax ve beni durdurmaya yeter.

Gözlerim bir anlığına onun gözlerine kilitlenir, gözlerinde bir dizi duygu parlar, sonra acı göz bebeklerini neredeyse siyaha boyar.

"Kimse istemiyor mu? Öyleyse istediğin gibi yap. Burada dur. Bunu bir gösteri haline getirmek istiyoruz," Erikel, emri yerine getirirken bana doğrudan bakan Creed'e talimat verir. Hafifçe başını sallar, ama bunun olmasına izin vereceğimi düşünüyorsa, kafası çok karışmış olmalı.

Ben kurtarıcı değilim. Kahraman değilim ve kahraman olmak gibi bir niyetim de yok. Ben bencilim. Açgözlüyüm. Ama en önemlisi, aşığım. Creed'e. Eldon'a. Zane'e. Brax'a. Ve hiçbir erkek, kadın ya da canavar bana ait olanı benden alamaz. Buradaki diğer her pisliği öldüreceğim. Umurumda değil. Onlar hariç.

"O benim." Brax'ın kolu, sözler dudaklarımdan dökülürken sıkılaşıyor, ama artık geri alamam. Erikel, yüzünde beliren ihtiyatlı bakışına rağmen, heyecanla bana bakarken. "Ben necromancer'ım," diye eklerim, çenemi kaldırıp onunla göz göze gelirim.

"Öyle misin? Yoksa bu çocuğun kanının yere sıçramasını görmek istemiyor musun?"

Brax'ın elinden kurtulup, podyuma doğru bir adım atıyorum, herkesin bakışları benim her hareketimi takip ederken, ağızlarını kapalı tutan ailemin yanından geçiyorum. Creed'in yanına gelene kadar durmuyorum, elim sisin içinde körü körüne onun elini buluyor.

"Sen benim için buradasın." Sözler dilimde kurşun gibi ağırlaşıyor.

"Senin için." Erikel bana bakar, karanlık bakışlarında merak parlar. Omuzlarımı geriye atarak ona bakarım, onun varlığı karşısında yılmamayı reddederim. "Göster bana."

Başımı sallıyorum. "Gösteririm, ama önce Creed ve o masadaki diğer üç adamın bu odadan güvenli bir şekilde çıkarılmasını istiyorum."

Erikel gülüyor, başını geriye eğiyor ve ses odada yankılanıyor.

"Burada sen talepte bulunamazsın. Benim dediklerimi yaparsın ve yalan söylediğini anlarsam, zamanımı boşa harcadığın için seni öldürürüm."

Ağzımı açıp karşılık vermek üzereyim, ama Creed bunu yapamadan parmaklarımı sıkıyor. "Gitmeyeceğimizi biliyorsun Raven. Bu boşuna bir çaba."

Erikel bir adım geri çekilir ve Shadowgrim Enstitüsü'nden bir öğrenci öne çıkıp Barton'ın vücudundan kürk mantoyu çıkarırken kolunu Barton'a doğru uzatır. Profesör Barton'ın başından ayaklarına kadar kanla kaplıdır, kalın bir tabaka onun hareketsiz vücudunu çevrelemektedir ve koku burnumu yakarken ben irkilirim.

Artık geri çekilmek için çok geç. Ya kendimi ifşa edeceğim ya da sahtecilik yaptığım için öleceğim. Creed elimi bırakır ve ben uzun, siyah elbisemle dikkatlice yere çöküyorum.

payetli elbise. Yapay elmaslar dizlerime batıyor, derimi ısıyor, ama Barton'ın sırtına ellerimi koymak için hareket ederken bunu görmezden geliyorum. Ona dokunmadan, öğrenci onu ters çevirip vücudundan uzun bıçağı çekiyor ve yüzüme ve kollarıma kan sıçratıyor.

"Hey," diye homurdanıyor Zane ve az önce oturduğum masadan bir kargaşa duyuyorum, ama bakışlarımı Barton'dan ayırmıyorum.

Şimdi sırt üstü yatarken, yüzü solgun ve gridir. Avucumu göğsüne bastırıyorum ve içimdeki sihir canlanıyor, dokunduğu kırık parçaları çaresizce onarmak istiyor. Aklımın sesine karşı, gözlerim kapanıyor ve içimdeki mor küre parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar karıncalanıyor.

Görüşümde silüetler dans ediyor ve nefesim boğazımda takılırken kulaklarımda duyulmaz bir mırıldanma çınlıyor. Sanki yaz sabahında yumuşak bir ışığın tadını çıkarıyormuşum gibi sıcak hissediyorum, ama sonra bu his kayboluyor ve beni soğuk ve bitkin bırakıyor.

Gözlerimi açtığımda, Barton'ın yanımda uzandığını görüyorum, yüzüne renk dönmüş ve kalbi yeniden atmaya başladıkça göğsü yavaşça inip kalkıyor.

"Gerçekten sensin," diye mırıldanıyor Erikel şaşkınlıkla, gözleri profesöre bakarken kocaman açılmış. Yüzünde kötücül bir gülümseme yayılıyor, adamları, hem öğrencileri hem de taburu arasında coşku dalgalanıyor. Sihirbazlığım karşısında garip bir heyecan ve sevinç dalgası var, bu bana pek uymuyor.

Kendimi açığa çıkardığım, düşmana maruz kaldığım ve tam da kaçındığım şeyi yaptığım bir anda değil. Ama Creed'i güvende tutmak için bunu bir saniye bile düşünmeden tekrar yapardım.

Erikel yanıma çömelir, çenemi acı verici bir şekilde kavrar ve gözlerimin derinliklerine bakar. Etrafımdaki kaos ve gürültü artar, ama ben onun gözlerinin karanlık çukurlarından başka hiçbir şeye odaklanamam. İçinde tek bir parça sıcaklık bile yoktur, parmak uçları bile buz gibi soğuktur.

"Dinlen, küçük ruh dansçısı. Senden *her şeyi* alacağım."

İKİ RAVEN

"Bu geceki hedefimize ulaştık. Lütfen evinize gidin ve dinlenin. Önümüzdeki haftalarda hazırlanacak çok şey var. Okul normal şekilde devam edecek, sadece birkaç... düzenleme yapılacak," diyor Erikel, çenemi bırakıp kalabalığa bakarak.

Bir dakika... ne?

O geri adım atarken, öğrencilerinin iki yanında durup ellerini çırparak gözlerimizin önünde kaybolurken, kaşlarım şaşkınlıkla çatılır. Eldon, Zane ve Brax yanıma koşarak beni ayağa kaldırırlar, ama gözlerim Creed'e takılır, o da daha önce durduğu yerde durmaktadır. Bakışları, ona bakmakta olan babası Erikel'in savaşıasına sabitlenmiştir.

Savaşçı, Creed'in annesini aramak için bir an durduğunda kalbim göğsümde hızla atıyor, birbirlerine bakarken dünya duruyor, ama o hızla dönüp Erikel'in taburunun geri kalanını çift kapıdan geri götürdüğünde her şey çok çabuk bitiyor. Kapı arkalarından kapandığında, odada histeri başlıyor.

"Buradan çıkmalıyız," diyor Brax kulağıma, elleri omuzlarımda, öğrenciler ve aileleri odanın dört bir yanına dağılırken.

Acı dolu bir inilti kulağıma ulaşır ve aşağıya bakınca Profesör Burton'ın oturur pozisyona geldiğini görürüm. Birkaç dakika önce onu öldüren yaranın olduğu göğsüne avucunu bastırır ve yüzünde şaşkın bir ifade belirir.

Onu bilgilendirecek ne enerjim ne de sabrım var. Onu kurtardım. Bu kısmı başkası halletsin.

Eldon'ın eli benimkini bulur ve ben, olduğumdan daha az bunalmış görünmek umuduyla, yarı gülümsemeyle gözlerine bakarım, ama onun bu çabamı gördüğünü biliyorum. Az önce yaptığının farkına varıyorum ve bunun sonuçları bedenime zarar veriyor.

"Raven? Raven!" Bir saniye sonra annem karşımda belirir, gözleri endişeyle doludur. Ellerini yüzümün iki yanına koyar ve beni kendine çekmeye çalışır, ama Eldon ve Brax bırakmak istemezler. "Benim sevgili kızım." Gözleri yaşlarla dolar, ama tek bir damla bile yanağından akmaz.

"Ne zamandır biliyordun?" Abel, bir saniye sonra annemin arkasında belirir ve sorar. Ben omuz silkerim. "Benden nefret edebilirsin, ama ben seni daha çok seviyorum" gibi saçma sapan sözlerine rağmen, ona hala güvenmiyorum. Hiç güvenmiyorum.

"Ben seni zorlamadan geri çekil," diyor Brax sertçe, ellerini omuzlarımdan indirip belimi kavrayarak beni kendine doğru çekiyor ve annemden yeterince uzaklaştırıyor ki, annemin elleri dramatik bir şekilde yanlarına düşüyor.

Abel gözlerini devirir, sessizce onun tehdidinin değersiz olduğunu ima eder, ama beklediğim gibi yaklaşmaz. Bunun yerine, elini yüzünde gezdirir ve çift kapıdan aceleyle geçen kalabalığa bakar.

"Biz de aynısını yapmalıyız," diyor Zane, omzunu omzuma sürterek sağ tarafıma geçiyor.

"Bunun ihtimali yok," diye mırıldanır Abel, kaşlarını çatarak kim önce çıkacak diye kavga eden kalabalığı izlemeye devam eder. "Buradan nasıl çıkacağız ki? Akademi artık güvenli değil."

Sanki onun endişelerini duymuş gibi, kapının yanındaki başka bir ebeveyn dönüp bağırır, "Kapılar açık. Biz çıkabiliriz, ama öğrenciler geçemez."

Oda bir anlığına sessizliğe bürünür, sonra cehennem kopar ve ebeveynler kalabalığın içinden daha hızlı ilerlemeye başlar, kendi kaçış planlarını yapar ve çocuklarını burada acı çekmeye terk ederler.

Şaşırmamam gerekirdi. Şaşırmamam gerekirdi. Ama nedense, insanlardan her zaman daha iyisini beklerim. Bu benim umut anlayışım mı? İnsanların daha iyi olacağına, daha iyisini yapacağına, daha çok çabalayacağına inanmak mı? Bilmiyorum, ama her halükarda hayal kırıklığının tadını dilimde hissetmekten hoşlanmıyorum.

"Neler oluyor?" diye sorar Zane, babası ortaya çıkıp Burton'a yardım eli uzatarak onu ayağa kaldırırken.

"Haberleri yaymamızı ama öğrencileri esir tutmamızı isteyecek," diye açıklıyor Rhys, midemi burkan bir şekilde. Az önce açıkladıklarımdan sonra, bu benim için asla iyi sonuçlanmayacak. Bunu biliyorum.

Burton kafasını kaşıyor ve bana dönüyor. Şu anda bu adamla hiçbir şey yapmak istememe rağmen, yine de kendimi tutamıyorum. "

"İyi misin?"

"Daha iyiydim," diye itiraf eder. "Eminim düzeleceğim, ama sana açıklaman gereken çok şey var."

Zane, Brax ve Eldon'un onun sözlerine gerildiklerini hissediyorum, bu da benim sinirlerimi daha da gerginleştiriyor. Ama ben cevap veremedim, Rhys benden önce davranıyor. "Hayır, açıklaması yok."

Kolunu Burton'ın omuzlarına dolayarak, arkasına bakmadan onu odanın uzak köşesine doğru yönlendirir. Omuzlarım rahatlamış bir şekilde düşer.

"Cidden, gidelim. Hemen," diyor Brax, ellerini belime koyarak, ben de başımı sallıyorum.

"Sizi eve götürmenin bir yolu olmalı," diyor Eldon'un annesi, önümüze çıkarak. "Siz gidemezseniz ben de gidemem," diye ısrar ediyor ve kalbim sıkışıyor. "İyi misin?" diye soruyor, annemle babamın yanından geçerek bana bakıyor.

Bunu bana kendi ailem değil de başka birinin sorması ne kadar ironik. Sorusuna minnettar olsam da, ona bir cevap verecek durumda değilim. Dilimin ucunda bir sürü endişe var, ama onun bunları duymasına gerek yok. Bu yüzden, her şeyi geçiştirmeye karar veriyorum. "Ben iyiyim."

"Anne, gitmelisin. Ne kadar erken gidersen o kadar iyi. Biz idare ederiz. Birlikte bir çözüm buluruz," diye ısrar ediyor Eldon ve elimi bırakıp annesini kısa bir süreliğine kollarının arasına alıyor. Annemin kollarında neredeyse gevşediğini, endişesinin onu ele geçirdiğini görüyorum, ama ona sarıldığı şekildeki tutumu, tüm bu olanlara rağmen gücünü gösteriyor, sanki hayatı buna bağlıymış gibi ona sarılıyor. Bu sırada ailem ayakta durup izliyor.

"Creed," diye seslenir Zane, onun dikkatini çekmek için. O, oniks gözleri parlak ve şaşkın bir şekilde yerinde döner. "Annene veda etmelisin, eve gitmesine yardım etmelisin, sonra evde yeniden toplanabiliriz."

Bir kez başını sallar, Zane'in sözleri onu harekete geçirir ve annesinin hala oturduğu masaya doğru büyük adımlarla yürür. Ona ne dediğini duymam, ama bir an sonra annesi burnunu çekerek ayağa kalkar.

"Biz de aynısını yapmalıyız, Evangeline," diyor Abel ve annemin bakışları benimkilere yöneliyor.

"Ama Raven."

"Sorun değil, gitmen gerek. Acele et," diye ısrar ediyorum. Eğer kalmaya çalışırsa, konsantre olamayacağım. Sanki onunla ilgileniyor olacağım,

ve Őu anda baŐka birinin sorumluluĐunu űstlenmek istemiyorum.

Abel elini annemin beline koyar ve onu kapıya doğru yönlendirir. Bana bakmaz, Sebastian'ı aramaz. Her zamanki gibi sadece kendine odaklanmıştır.

"Gidelim," diyor Eldon, annesinin kolunu son bir kez sıkıp tekrar elimi tutuyor ve beşimiz, kendileri sihirli yetenekleri yokmuş gibi yardım için ağlayan, koridorda dolaşan öğrencileri ve aileleri geçip ilerlemeye başlıyoruz. Aslında kimse akademimizi ya da krallığımızı savunmak için onları etrafa fırlatmadı, ama sanırım bizim hiç Őansımız olmadığını biliyorlardı. Kapıda bekleyen tabur varken de yoktu.

Mahvolduk.

"Hepsi senin suçun!" Genie önümde belirir, parmağını yüzüme doğrultarak, çirkin gözyaŐı izleri yanaklarından aşağı akar. Alt dudağı titreyerek özgüveni azalır, ama onun patlamasına karşılık verme Şansım olmaz, çünkü gözlerimin önünde buza dönüşür.

Onu birkaç kez göz kırparak, gördüğümün gerçekten gördüğüm Şey olduğundan emin olurum, ancak buz heykelinin yanında sarı bir ışık parladığında onun Leila olduğunu anlarım.

" zg n m, ben sadece... siktir et onu."

"Evet, siktir et onu," diye tekrarlar Zane, zaferle yumruğunu havaya kaldırarak etrafımızdaki gerginliğı biraz olsun hafifletir.

"Teşekkürler," diye mırıldanırım, Genie'nin hala uzanmış parmağından sarkan buz sarkıtlarını atlatarak.

" nemli değil." Sanki birini, belki de babasını arıyormuŐ gibi etrafına bakınır, ama bir an sonra bakışları tekrar bana döner. "Bence buradan gitseniz iyi olur. Kendinizi ona iŐŐa ettikten sonra yarın ne olacağını kim bilir."

Sersemlemiş bir Şekilde başımı salladım, zihnim Şu anın ötesini düşünmek istemiyordu. Eminim uyumaya çalıŐtıĐımda her Şey canlanacak, o zaman sadece gözümün önünde dans eden gölgeler olmayacak. Tüm düşüncelerim ve onlarla birlikte gelen en kötü sonuçlar olacak.

Beşimiz yine aynı anda hareket ederiz, nefes nefese Burton önümüze çıkmadan önce neredeyse kapıya ulaŐırız. Neden herkes yoluma çıkmak istiyor?

"Şimdi ne var?" Brax, benimle aynı şeyi düşündüğünü belli ederek homurdanıyor, ama Burton ona aldırış etmeden ellerini beline koyup bana bakıyor.

"Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin. Ama birçok insanı kurtardın."

Başımı sallarım, başka ne söyleyeceğini duymak istemiyorum. Arkadaşlarımla yanından ayrılıp profesöre doğru ilerlerim. "Bunu yapmamın tek nedeni oydu." Creed'in arkamda durduğu yeri, bakmadan işaret ederim. Bu adamın, şu anda söylediğim şeyin tam olarak ne anlama geldiğini bilmesini istiyorum. "Ben kahraman değilim ve kahraman olmak gibi bir niyetim de yok, bu yüzden kim olduğumu değiştirmeye başlamamı bekleme."

Omuzlarımı geriye atarak dik durdum ve arkama bakmadan yanından geçip gittim. Bishop'ların hala benimle olduğunu doğrulayan tek şey, dışarı çıktığımızda Zane'in iç çekmesiydi.

"Siktir, bu çok seksiydi."

"Kapa çeneni, Zane," diye çabucak karşılık verir Eldon, ama sesindeki kıkırdama, arkadaşının sözlerine tamamen karşı çıkmadığını gösterir.

Tüm arabalar gitmiş ve solumuzda geçitler sıralanmış. Kaçabilenler hızla kaçarken, diğer öğrenciler ailelerinin yanına gidemeyerek yanlarında ağlayarak kalıyorlar. Çoğu, çocuklarını teselli etmek için geriye bile bakmıyorlar. Sadece gidiyorlar.

Brax'a dönerek dudaklarımı aralıyorum, ama Zane önce konuşuyor. "Bizi eve götür, Stoneman."

Brax, kendisine atılan takma ada gözlerini devirir, ama yine de bizi akademi binasının bir köşesindeki sessiz bir köşeye çağırır ve orada kendi geçidini oluşturur. Tereddüt etmeden geçidden geçerim, etrafımda beliren tanıdık evimizin görüntüsü hem rahatlatır hem de endişelendirir.

Ayakkabı giymediğim için ayaklarım ağrıyor, ama kanepede oturup rahatsızlığımı gidermek için çok sabırsızlanıyorum. Creed yanımdan geçip, sanki trans halindeymiş gibi evin arkasındaki cam kapılara gelip durur ve karanlığa bakar.

"Şimdi ne olacak?" Eldon, Zane sağımdaki kanepeye uzanırken soruyor, ama ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Endişemle alnımı kırıştırarak Creed'e doğru gerekli adımları atıyorum, ona odaklanabilmek için kendi endişemi yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum, bunun anlamsız bir soru olduğunu bilerek, ama bir şekilde onun sesini duymaya ihtiyacım var.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokar ve dışarıya bakmaya devam eder. "Ne olduğumu bilmiyorum."

Kahretsin. Kalbim sıkışır, çaresizlik beni boğarken son nefesimi almam gerekmiş gibi hissedirim, ama bunu bastırır, dikkatimi ona vermeye devam ederim.

"Şu anda ne hissettiğini hayal bile edemiyorum." Elimini uzatıp saçını kulağının arkasına koyuyorum ve o, göğsünden ağır bir iç çekişle bana göz ucuyla bakıyor.

"Sorun da bu, Raven. Hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece... uyuşmuş durumdayım."

"Bunu öylece kabul etmek zorunda değiliz, biliyorsun. Cevaplar, savaş, ne istersek talep edebiliriz," diyor Brax ve Creed hemen başını sallıyor.

"Aceleci davranamayız."

Siktir. Ama hepimiz bunu istemez miyiz? İçimizde hissettiğimiz tüm acıyı ve öfkeyi hak edenlere yöneltmek.

"Yarın yeni bir başlangıç. Her şeye birlikte karşı koyacağımızı biliyorsun," diyor Zane, her zamanki mizahına kıyasla daha güçlü sözleriyle göğsümü kabartıyor.

"Neden cehennemin dibinde uyanacaktınız gibi hissediyorum?" diye sorar Brax, ensesini ovuşturarak, ve ben de aynı fikirdeyim. Tamamen gafil avlandıktan sonra, bundan sonra ne olacağına dair beklenti beni içten içe kemiriyor.

"Belki de uyumaya çalışmalıyız. Bundan sonra olacaklar için tüm enerjimize ihtiyacımız olacak," diyor Creed, pencereden uzaklaşıp elini sırtıma koyuyor ve ben hemen onun dokunuşuna yaslanıyorum.

Ben alt dudağımı ısırırken herkes ona katılıyor. Onyx gözleri bana baktığında, benim cevap vermediğimi fark ediyor. "Ne oldu, Raven?"

Bunu söylemek aptalca geliyor ama lanet olsun...

"Benimle kalabilir misiniz? Yalnız kalmak istemiyorum." Sahip olduğum sihirli gücü gösterdiğim için. Güvendiğim bazı insanlara değil, herkese. Arkadaşlarıma, aileme ve düşmanlarıma. Hoşuma gitse de gitmese de kendimi onların silahı haline getirdim.

Hiç tereddüt etmeden, dördü de aynı anda aynı kelimeyi söyleyerek, onlarla birlikte her şeyi atlatabileceğimi onayladılar.

"Her zaman."

ÜÇ RAVEN

Karanlık görüşümü kaplar, her şeyi siyaha boyar, ayaklarımın altındaki zemin kaybolur ve bir girdap beni etrafında döndürür.

Şaşkın bir halde, gölgeler girdaptan tek tek dökülmeye başladıkça, her nefes alışımında daha da büyüyüp belirginleşirken, hangi yönün yukarı olduğunu bilemiyorum. Onlara durmalarını söylemek için ağzımı açıyorum, ama hiçbir ses çıkmıyor. Kontrolsüz, acımasız ve çılgınlar.

Üzerimde beliren yaklaşan felaketi sakinleştirmeye çalışırken kalbim gittikçe daha hızlı atıyor. Göğsümü o kadar sıkıyor ki, bayılmak üzere olduğumdan eminim, ama tam da hiçliğe düşmeyi beklerken, damarlarımda sihrim canlanıyor. İçimdeki mor küre, ellerim yanlarıma doğru uzanana kadar büyüyor, avuç içlerim sanki bu çılgınlığı durdurmak istercesine yukarı bakıyor.

"Dur!" diye bağıriyorum, garip bir sakinlik hissi beni sararken görüşüm netleşiyor. Sonunda derin bir nefes alıyorum ve en büyük gölge bana doğru koşarak geliyor. Yüzüme uzanıyor, ama bana dokunamadan gözlerim açılıyor ve uyanıyorum.

Avuç içim göğsüme yapışır, kalbim gerçek hayatta da rüyamda olduğu kadar hızlı atmaktadır. Tavana bakarak, gölgelerin üzerimde yarattığı sıkı tutuşunu gevşetmeye çalışırım. Yanımda çarşaflar hışırdar, düşüncelerimden sıyrılmamı sağlar ve başımı eğerek Zane'in uyuyan halini ararım.

Dün gecenin hatırası bir anda geri geliyor. Olanlardan sonra, ayrı odalarda kalmaktansa birlikte kalmanın daha iyi olacağına karar verdik. Bu yüzden şimdi odamda hepimize uygun şekilde ayarlanmış yeni bir yatak var. Zane'in diğer tarafında Brax yatıyor ve sağ tarafıma baktığımda Eldon ve Creed de uzanmışlar.

Yalnız kalma düşüncesi beni korkutsa da, hep birlikte uyumayı istediğimde hiçbiri itiraz etmedi ve şaşırtıcı bir şekilde, oldukça kolay bir şekilde uykuya daldım. Ancak, uykuda kalmak...

başka bir sorun gibi görünüyor. Hoşuma gitse de gitmese de bana yapışıp kalan, tekrarlayan bir sorun.

Derin bir nefes alıp, göz kapaklarımı tekrar ağır ağır kapatmaya çalışıyorum, ama vücudumu ısıtan yeni bir adrenalin dalgası bunu neredeyse imkansız hale getiriyor. Uzak duvardaki hareket dikkatimi çekiyor ve bir an sonra, oda tıpkı rüyalarımındaki gibi gölgeler ve karanlık silüetlerle doluyor.

Duvarlar, çarşafklar ve tavan boyunca dans ediyorlar. Ses yok, hiç yok, ama olsaydı, sadece kıkırdama veya hırıltı sesleri hayal edebilirim, her ikisi de tüm bunların getirdiği öngörülemezlikle beni tedirgin ediyor.

Onları izlemek garip. Nefes alamıyormuşum gibi, ama tam da bu anda, onların varlığından korkmuyorum.

"İyi misin, Dove?"

Zane'in sorusu beni irkiltir, ona tereddütlü bir gülümsemeye bakarım.

"Evet, ben sadece..." Elimi odanın içinde sallarken sözlerim kesilir odayı işaret ederek, tavanda beliren silüetlere bakarak. "Ne?"

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılır ve o n a dönüp bakarım.

Aniden farkına varıyorum ve yutkunuyorum. "Onları göremiyorsun, değil mi?"

Elini uzattı ve yüzündeki şaşkın ifadeyle beni rahatlatmak için elimi sıktı.

"Neyi göremiyorum?" İki kelime, ihtiyacım olan tüm onay. Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Raven?" diye ısrar ediyor, hala içimi karıştıran şeyin ne olduğunu anlamamış.

"Gölgeler, silüetler, karanlık. Hiçbirini göremiyorsun." "Nerede?"

Gözlerimi tekrar açıp odanın karanlığında ona bakarım. "Her yerde."

"Her yer neresi?" diye sorar, sesinde endişe dolu.

Elimi odanın içinde sallıyorum. Gözleri odanın her santimini tarıyor, ama hiçbirini göremediğini biliyorum.

"Tehlikede olduğunu hissediyor musun?" diye sorar sonunda, odayı yeterince taradıktan sonra benim gördüklerimi göremediğini anladığında.

"Hayır."

"Bunun senin büyüyle bağlantılı olduğunu mu varsayıyoruz?"

Necromancerlar için bunun bir mücadele olduğunu biliyoruz, karanlık demek istiyorum, bu mu?" Dişlerim batıyor.

Onun sorusunu düşünürken alt dudağımı ısıyorum ve gerçekte, bu tek makul açıklama. Her şey Brax'ı kurtardıktan sonra başladı. Geçen hafta kadar bir süredir daha seyrek hale gelmişti ama dün gece Burton'ı iyileştirdikten sonra, tekrar tam güçleriyle geri döndüler. Sonunda başımı sallıyorum ve eli benimkini daha sıkı kavırıyor. "O zaman buna güvenmeliyiz."

"Dün gecedен sonra, büyümün ne olacağını, Erikel'in elinde rüyalarımın ve gerçekliğimin ne kadar karanlık ve çarpık hale geleceğini düşünmek istemiyorum," diye itiraf ettim, sözler ağzımdan duraksamadan dökülüyordu. İlk kez gerçeği kulaklarımla duyuyordum ve bundan hoşlandığımı söyleyemem.

"Dün gecedен sonra Dove, seni her zamankinden daha çok seviyorum."

Yutkunuyorum, onun güçlü sözleri nefesimi kesiyor, ta ki boğuk bir ses çıkarana kadar. "Neden?"

Yanına doğru dönerek elimi bırakıp çenemi avuçladı. Ben de ona dönerek ellerimi aramızdaki göğsüne dayadım.

"Çünkü sen kendini bizim için feda ettin. Başka bir nedeni yok. Günün kahramanı olmak için beyaz atlı savaşçı tanrıça gibi gösterilmek için değil. Ama sen Creed için kendini tehlikeye attın, tıpkı bizim senin için yapacağımız gibi, bu yüzden ben sevgiyi dile getirirken senin karşılık vermemen beni rahatsız etmiyor."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, kendime olan hayal kırıklığım galip geliyor, ama o anlamak zorunda. Hayatımda o kelimeyi hiç söylemedim. Küçükken babama söylemedim, anneme söylemedim. Kimseye söylemedim. Ayrıca, Shadowmoor'da büyürken, ölüm her an kapıda beklediği için kimseye bağlanmak istemiyordum. Sanırım burada da durum aynı, ama dördü bana başka seçenek bırakmadı.

Hissediyorum. Biliyorum. Göğsümü ısıtıyor ve kalbimin atışını hızlandırıyor, ama bunu yüksek sesle söylemek? Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye soruyorum, sesim tıkanmış duygularla ağırlaşmış, ve o başını sallarken başparmağıyla yanağımı okşuyor.

"O sözlerin dudaklarından dökülmesini çok isterdim Raven, ama eylemlerin her zaman sözlerinden daha güçlü. Bana tek gereken bu. Şimdi uyu, ben yanıdayım. Her zaman yanıdayım."

Yorgunluk bana yapışıyor, uzuvlarım cenin pozisyonundan gevşiyor, her yöne uzanıyor ve dudaklarımdan düşük bir inilti çıkıyor.

Kahretsin, çok yorgunum.

Dün gece, onun kollarının güvenliği içinde uykuya dalmadan önce Zane'in söylediği sözler, gözlerimi açtığımda kalbimi ısıtıyor, ama oda boş. Hiçbir adamım benimle birlikte yatakta değil. Yine de, büyüklüğüne rağmen, çarşaflara hala yapışmış olan kokularıyla yatak rahat ve sıcak geliyor.

İç çekerek, her zamanki hayal kırıklığına kıyasla bu seste bir parça memnuniyet duymak garip geliyor ve çarşafların içine daha da kıvrılıyorum. Bir an sonra yatak odasının kapısı gıcırdayarak açılıyor ve Eldon ortaya çıkıyor.

"Günaydın, Küçük Kuş. Nasılsın? Zane, biraz zor bir gece geçirdiğini söyledi, bu yüzden mümkün olduğunca geç saatlere kadar uyumanı istedik."

Ona gülümsedim, gömleksiz halini inceledim, belinde bolca duran şortunu ve saçındaki ek dalgaları takdir ettim, parmaklarımı saçlarında gezdirmek istedim.

"İyiyim." Ve gerçekten iyiyim. En azından şu anda.

"Güzel. Kahvaltı hazır, gel bizimle ye."

Tahmin edilebileceği gibi, midem tam o anda açlıktan guruldamaya başlar. Çarşafları tekmelerek, kocaman yatağın ucuna sürünürüm, sonra kırımın üstüne oturur ve bacaklarımı yatağın kenarına sarkıtırım. "Siktir, Küçük Kuş. Seni öyle sürünürken görmek, tarif edemeyeceğim şeyler hissettiriyor bana."

Ona parmağımı sallayarak sırtıyorum. "Şu anda bağımsız ve sert bir dönemden geçiyorum. Benden iyi bir kız gibi sana sürünmemi istersen, muhtemelen siktir git derim. Haftaya tekrar bahsedersen, dizlerimin yere çarpmasını hissetmek isteyebilirim." Göz kırpıyorum ve o inleyerek başını geriye atıyor, şortunun içinden belirgin bir şekilde görünen penisini yeniden düzeltiyor.

"Sen lanet bir belasın. Çık dışarı. Hemen."

Başını eğip bana keskin bir bakış attı ve ben ayağa kalktım, aramızdaki mesafeyi hızla kapatarak beni kollarına almasını sağladım. Onun sıcaklığına sarıldım, tek bir dokunuşla enerjimi yeniden doldurmasına izin verdim, sonra beni diğerlerinin oturduğu yemek masasına götürdü.

Brax, tabağındaki yumurta ve pastırmayı çoktan yemeye başlamıştır. Creed, çatalı karıştırıp ara sıra bir lokma alırken,

Zane ise bir tür cihazla konuşuyor gibi görünüyor. Eldon sandalyemi çekiyor ve ben oturduğumda, sandalyenin serin dokunuşu çıplak bacaklarımı ürpertiyor.

Artık sadece büyük beden tişörtlerden daha fazlasını giymeye başlamam gerekiyor, özellikle de buradaki hava gittikçe soğuyor gibi görüldüğü için.

Eldon şakaklarıma bir öpücük kondurup yanımdaki koltuğa oturuyor ve ben de Zane'in konuşmasını dinlerken tabağımdaki pastırmadan bir ısırık alıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, baba, doğru olanı yaptın. Bu durumu her iki açıdan da değerlendirmeliyiz. Bu, birinin dışarıda, birinin de içeride olmasını gerektirir."

"Ben içeride olmayı ve senin tehlikeden uzak olmanı tercih ederim."

Tabii ki öyle isterdi. Rhys her zaman Zane'e karşı çok ilgili ve sevgi dolu olmuştur, çocuğunu bu kadar savunmasız bir durumda bırakmak isteyeceğini hayal edemiyorum.

"Biliyorum, ama bu sefer ipleri elimize alamadık. Düşman bize asla seçenek sunmaz. Bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum. Ama bu, onu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmez."

"Hiçbirimiz sevmiyoruz Denver, ama bu bizi savaşmaktan alıkoymuyor," diyor Brax ve bir çatal dolusu yumurta daha alıyor.

"Günaydın, Brax. Diğerleri de orada mı?"

"Evet," Zane, babası onu göremese de başını sallayarak onayladı.

"Raven de burada."

"Güzel. Onunla konuşayım."

Zane başka bir şey söylemeden cihazı bana uzattı ve ben de "Merhaba," diye fısıldarım, sesim kısık, Eldon elini uyluğuma koyar ve bana daha fazla güven verir.

"Merhaba," diye fısıldarım, sesim sessizdir ve Eldon elini uyluğuma koyar, bana daha fazla güven verir.

"Bu sabah nasılsın Raven?" "İyiyim."

"Şimdilik," diyor Rhys, kendi çıkarımlarına dayanarak cümleyi tamamlıyor ve onun varsayımının yanlış olduğunu söyleyemem. "Biraz araştırma yaptım ve Burton'ın ben yokken benim yapacağım kadarını yapmaya hazır olduğunu garanti ettim. Seni mümkün olduğunca korumak istiyoruz, ama herhangi bir sonucu garanti edemeyiz, bu yüzden her zaman tamamen uyanık ve tetikte olmanı istiyorum"

. Hiçbirimiz Erikel ile bir geçmişimiz yok, bu yüzden nasıl çalıştığını bilmiyoruz, ama şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla, o tahmin edilemez biri."

"Katılıyorum," diye mırıldandım, dün geceki anılarımla göğsüm yine sıkıştı. "Burton hakkında ne demek istedin? Senin yapacağın kadarını yapacağı konusunda?" Sorduğum için kendimi aptal hissediyorum, ama şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Seni ne pahasına olursa olsun koruruz Raven. Ne pahasına olursa olsun."

Zane'in gözlerine bakarken kalbim hızla atıyor. Rhys'in sözleri, dün gece oğlunun sözleri kadar kesin geliyor. Onun bu yoğunluğunu kimden aldığını çok iyi anlıyorum.

"Neden?" diye soruyorum, beni korumaya çalışmadığını, bunun yerine onun için bir silah haline gelmemi istemediğini kendi ağzından duymaya ihtiyacım var. Bunun böyle olmadığını kesin olarak biliyorum, ama onun gerekçesini bilmem gerekiyor.

"Çünkü oğlum öyle diyor."

DÖRT RAVEN

"Derslere normal şekilde devam mı edeceğiz? Dün hiçbir şey olmamış gibi mi?" diye soruyorum, Zane'in bunu yüzüncü kez teyit etmesini duymaya ihtiyacım var. Hayatımda hiç bu kadar saçmalık duymamıştım, ama Erikel dün böyle ilan ettiyse, o zaman hepimiz onun kuklaları olarak öyle yapacağız.

Siktir.

"Dove, bunun cevabını biliyorsun. Şimdi, daha fazla karışıklığa neden olmadan gitmemiz gerekiyor."

Onun sözlerine kaşlarımı kaldırıyorum. "Zaten bir kargaşaya neden olduğumu bilmiyordum." Ellerimi belime koyup ona keskin bir bakış atıyorum, ama çabalarım onda hiçbir etki yaratmıyor.

"Yani kampüste bir necromancer olması kaos yaratmayacak mı sence?" O da bana kaşlarını kaldırdı ve ben elimi sallayarak onu susturdum.

"O haklı, Shadow. Dün gece seni ilk yere seren elbette Genie olmalıydı, ama şu anda akademideki herkes için şaşırtıcı olan gerçek, onlardan şüphesiz daha güçlü biri olduğu. Ve sen o saçmalığı denemeden önce, Erikel'den bahsetmiyorum," dedi Brax, beni somurtmaya itti.

Sayıcı az olmaktan hoşlanmıyorum. Özellikle de haklı olan ben olmadığım zaman.

Siktiğimin herifleri.

Ön kapıda duran Eldon ve Creed'e bakıyorum ve onlar odanın her yerine bakmayı tercih edip bana bakmadıklarında, Brax ve Zane'in tarafında olduklarını anlıyorum. Tipik.

Dramatik bir şekilde iç çekerek, akademinin verdiği blazer ve eteğimi ellerimle düzeltiyorum. "Peki." Başka bir şey söyleyemeden, kapıdan bir vuruş sesi geliyor ve Bishoplara gerginleşip gözleri keskinleşirken, belirsizlik hissi omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

Eldon, kapıdan uzaklaşmam için başını sallar ve benim görüş alanından çıktığımdan emin olduktan sonra kapı kolunu tutar.

"Hey, Raven nerede?" Leila'nın sesini duyunca omuzlarım rahatlamış bir şekilde düşer ve Eldon'un yanına koşarım. Beni görünce gülümser, yüzünde bir rahatlama ifadesi belirir.

"Üzgünüm, son zamanlarda bunu pek yapmadığımızı biliyorum, ben sadece..." Ellerini yanlarında sallayarak sözlerini bitirir.

"Hayır, sorun değil," diye cevap veriyorum ve eşiği geçip onun yanına yürüyorum.

"*Babamın* seni gözünün önünden ayırmasına şaşırdım," diyor Brax, Bishops etrafımızı sararken gözlerim şaşkınlıkla açılır. Leila ise hiç tereddüt etmez, sadece yolun sonuna doğru başını sallar ve Profesör Fitch'in beklediğini gösterir. Yüzünde derin bir kaş çatma vardır, kolları göğsünde kavuşturulmuştur ve eminim ki belinde daha önce hiç görmediğim ekstra bir silah vardır. "O zaman, güvenli yolu seçip doğrudan sınıfa gitmek yerine, yolundan sapıp buraya gelmene izin vermesine şaşırdım," diye Brax acımasızca devam eder, ama Leila yine omuz silkerek onu başından savar.

"Burton'ın emriydi."

Kahretsin.

Rhys'in söylediği kadar ciddiye aldıklarını fark edince göğsüm sıkıştı. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylememeyi tercih ediyorum ve akademiye giden yolda Profesör Fitch'in yanına yaklaşıyorum.

Karanlık ve donuk gökyüzü, normalde güzel olan bulutları gizlemeye devam ediyor ve bunun Erikel ile bir ilgisi olup olmadığını merak etmeden edemiyorum. O buraya gelene kadar böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum.

Kimse konuşmuyor, Leila bile yanımda duruyor. Birkaç öğrenci de derslerine gitmek için etrafımızdan geçiyor, her biri sanki yüzlerine tokat atmışım ya da duygularını incitmişim gibi bana yan gözle bakıyor. Bugünün bir an önce bitmesini istiyorum. Erikel'le uğraşmak, bu dramadan daha iyidir bence. Bu insanlara hiçbir borcum yok ve gözümün önünden kaybolmaları için elimden geleni yapmaya hazırım.

Akademi binasının çift kapılı girişine yaklaştıkça kalabalık yoğunlaşıyor ve adımlarımız yavaşlıyor. Toplanan öğrenci grubuna karıştığımızda, gecikmenin nedenini anlamamız uzun sürmüyor.

Erikel.

Siktir. Siktir. Siktir.

Yanında getirdiği öğrencilerle girişi kapatmış, kimsenin geçmesini imkansız hale getirmiş. Öğrenciler her gün giydikleri üniformayı giyiyorlar, bizim blazer ceketlerimiz ve ütülü pantolonlarımız veya eteklerimizle tam bir tezat oluşturuyorlar. Onlar ise siyah üzerine siyah kıyafetleri ve kılıflarıyla Tabur'a hazır görünüyorlar.

"Günaydın, Basilica," diyor Erikel, kalabalığa ezici bir korku dalgası yayarak. O Basilica'da değil, şu anda değil, ve bunu biliyor. Bu, onun ayrıntılı planının sadece bir parçası ve ben bunu umursamıyorum.

Kalabalığın içinden geçerek Creed elimi tutar ve beni bir iki adım geri çekmeye çalışır, ama günün adamı gözlerimi yakalar ve yüzündeki sahte gülümseme daha samimi hale gelir.

"Benim küçük gölge dansçım, seni bekliyordum."

"Ben senin hiçbir şeyin değilim," diyorum, içgüdüsel bir öfkeyle burun deliklerim genişliyor. Öfkem sadece onun zevkini artırıyor gibi görünüyor, bu da beni daha da öfkeliyor.

"Göreceğiz," diye mırıldanır ve aramızdaki öğrenci kalabalığının ayrılması için elini sallar. Tek kelime etmeden ayrılırlar, ama aramızdaki yol açıldığında, ikimiz de birbirimize yaklaşmayız. "Bu dünyayı pek görmedin, sanırım."

Cevap verme zahmetine girmeden, ona tarafsız bir ifadeyle bakmaya devam ediyorum. Her geçen saniye, etrafımızdaki beklenti ve endişe bir kademe daha artıyor, ama kimse hareket etmeye cesaret edemiyor. Şu anda nefes bile almayan birkaç kişi olduğundan eminim.

Sağındaki öğrenci, beni izlerken sırtını gererek pazılarını esnetir. Gözümün ucuyla bu hareketi fark ederim, ama yine de kıpırdamam. Yeterince uzun süre rahatsız pozisyonlarda kaldım. Garip bir sessizliğin tadını çıkarmaktan çok mutluyum.

"Burada işimiz bitti mi?" Erikel'in solundaki öğrenci, liderine bakarak boynunu çevirerek soruyor ve Erikel'in keyfi kaçıyor. Ancak öğrencisine değil, bana. Öfkeyle dudaklarını kıvrarak bana doğru bir adım atıyor ve herkes onu izlerken etrafımızda bir hayret çığlığı yankılanıyor. Erikel daha fazla yaklaşmaz. Tek adım atmaya razıdır, ama bu benim attığım adımdan bir adım daha fazladır.

"Dediğimi yapacaksın. Sen *benim* küçük kuklamsın," diye homurdanır, hafifçe eğri parmağını bana doğru uzatır. "Eğer yapmazsan, kimi incitmem gerektiğini çok iyi biliyorum."

"Emirlerime uymayın," diye ekliyor, gözleri bir piskopostan diğerine kayıyor ve dün gece sergilediğim aptallık yüzünden içim burkuluyor.

Kahretsin.

Ona zayıflıklarımın görünmesine izin vermemeliydim, ama o anın heyecanına kapıldım, aşırı koruyucu moduna geçtim ve şimdi bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Dişlerimi sıkarken omuzlarım geriliyor, ama ağzımı kapalı tutuyorum, onun bu kadar çok arzuladığı öfkemi ona tattırmıyorum. Omuzlarındaki pelerinin uçlarını çekiştirerek kalabalığa sesleniyor.

"Dersler şimdilik normal şekilde devam edecek. Dağılabilirsiniz. Ben sizi çağırana kadar." Gözleri bir kez daha benimkilere takılıyor ve tehdidi açık. Ancak içimden bir ses, bu tehdidin istediğimden daha çabuk bir vaade dönüşeceğini söylüyor. "Konuların biraz değiştiğini fark edebilirsiniz," diye ekliyor, yüzünde bilmiş bir sırıtsılla, beni daha da sinirlendiriyor.

"Peki ya Burton?" diye sorar kalabalıktan biri ve Erikel sırtarak cevaplar. "Hâlâ nefes alıyor. En azından şimdilik."

Şu anda bu adamdan daha fazla nefret ettiğim biri yok, ve bu Abel ve Sebastian'ı da hesaba katarsak bir şey ifade ediyor. Sebastian'ı düşünerek kalabalığa bakıyorum, ama o belirgin bir şekilde yok. Bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyorum. Ancak Erikel kenara çekilirken Genie öğrencileri akademiye götürüyor.

"Tek istediğim onu ateşe vermek ve rüzgarda titreyen birkaç köz kalana kadar yanmasını izlemek," diye homurdanıyor Eldon ve ben de hevesle başımı sallayarak onaylıyorum. Buna katılabilirim, ama bunun o kadar basit olmayacağı zaten belli. E Levin Realm'in en prestijli akademisine, onların sihirli yeteneklerini önceden engellemeden dalıp gelemezsin.

"Yakında," diye söz veriyorum, buradan bir an önce çıkmak için sabırsızlanarak. Bunun yerine, akademiye giren diğer öğrencilerle aynı adımda yürümeye başlıyoruz. Kapılara zar zor ulaştığımızda, metalin taşa çarpmasının gürültülü sesi etrafımızda yankılanıyor ve bir an sonra Erikel'in savaşçısı karşımıza çıkıyor. Hâlâ kırmızı lekelerle kaplı altın zırhını giyiyor ve bakışları Creed'e sabitlenmiş durumda.

"Beni takip edin," diyor boğuk bir sesle, sağa dönüp akademi binasının dışından dolaşmaya başlıyor. Beşimiz hemen onun peşinden gidiyoruz.

Creed'in yüzündeki belirsizliği görebiliyorum, ama eminim ki içinde biriken birçok soru vardır.

Ancak iki adım bile atamadan, savaşçı omzunun üzerinden geriye dönüp, Creed'e odaklanmadan önce hepimize ölümcül bir bakış atar.

"Hayır. Sadece sen."

BEŞ CREED

Sekiz yaşındaydım, kapımın önünde durup babamın öldüğünü söylediler.

Öylece gitmişti.

Filo arkadaşlarıyla birlikte. Yok edilmiş, kimlikleri tespit edilemeyen, anneme böyle söylediler. Bu sözleri sanki aylar önce olmuş gibi hatırlıyorum. Sessiz ve gizli adımlarla, kimseye fark edilmeden, istediğim her şeyi dinleyip gözlemleyebilen meraklı bir çocuk olduğum için başıma gelen buydu.

Dün onu görmek kalbime bir ok saplanmış gibiydi; tam beş saniye boyunca tam bir hayranlık duydum. Onun varlığını her yerde tanırdım. Sadece nefes alarak bir odayı domine etme şeklini. Sanki hiç gitmemiş gibiydi.

Ama gitmişti. Hem de düşmanla birlikte.

Şimdi, birkaç adım önümde duruyor ve onu tek başıma takip etmemi istiyor.

Bir sahne yaratmak, bu adamın izlemek isteyen herkesin önünde bana her şeyi açıklamasını istemek ne kadar istesem de, içimdeki diğer taraf, bu adamı gölgesi gibi takip eden o sekiz yaşındaki çocukla aynı. Omzumun üzerinden bakınca, gözüm önce Raven'a takılıyor, öfkenin yanaklarını pembeye boyadığını ve yumruklarını sıkıca sıkıldığını görüyorum. Siktir. O benim her şeyim. Dün gece

onun ve yaptıklarının beni hak etmediğim açıkça ortaya çıktı. benim için; beni tehlikeden korumak için kendini nasıl isteyerek tehlikeye attığını.

Onu asla hak edemeyeceğim. Asla. Ama bu, onu yine de korumamı engellemeyecek. Ona kendimin her parçasını ve daha fazlasını vermek zorunda kalacağım.

"Ben iyiyim, Raven. Sınıfta görüşürüz."

Sözlerime kaşlarını çatarak bana doğru bir adım atar, ama Eldon çok uzaklaşmadan kolunu omuzlarına dolayarak onu çift kapıya doğru yönlendirir.

O

akademi binasına girene kadar kıpırdamadım. Ancak o zaman babama döndüm ve onun yürümeye devam ettiğini gördüm.

Ona yetişmek için acele etmedim. On yıldan fazla bir süredir farkında olmadan bekliyordum. O da on saniye daha bekleyebilirdi.

İçeriye girmeyi tercih etmez. Bunun yerine, açık alanda kalır ve büyük bir meşe ağacının altında durur.

Ona yaklaştıkça kalbim hızla çarpmaya başlıyor, onunla karşı karşıya durduğumda göğsüm bir mengene gibi sıkışıyor. Ruhumda bu adamın hatırası için beslediğim hayranlık, ona baktığımda onun şimdi kim ve ne olduğunu fark edince lekeleniyor. Onun içindeki değişimi görmekte zorlandığımı biliyorum. Benimkine benzeyen derin oniks gözlerine baktığımda, o benim hatırlayabildiğim kadarıyla derinden sevdiğim adam, ama bakışlarım onun kırmızı lekeli altın zırhını inceleyerek aşağıya doğru kayarken, onun ayrılan adam olmadığını anlıyorum.

O her zaman Krallığın bir askeri, E Levin'i korumak için gösterdiği çabalarla Monarşi arasında saygın bir adam olmuştur. Yine de burada, düşmanın yanında, bir zamanlar uğruna savaştığı topraklarda gururla duran akademiye yıkmaya hazır. Anlamıyorum. Sanırım asla da anlamayacağım. Ama bunun nedeni, onun burada olduğu gerçeğine hala takılıp kalmış olmam olabilir. Nefes alıyor. Yaşıyor. Gerçek.

Gözlerim bir kez daha onun gözlerine ulaştığında, çenesini sıkıyor ve gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklar bir anlığına derinleşiyor. "Creed." Adım dilinde boğuk çıkıyor.

"Demek kim olduğumu biliyorsun," diyorum, Raven'ın küstahlığı bana da bulaşmış gibi, kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Sadakatim değişmiş olabilir ama ailem hakkındaki bilgim değişmedi."

Bu ne demek oluyor? Sadakati mi değişti?

Ne zaman? Neden? Nasıl? Sorular kafamda dönüyor ama düşüncelerimi ve duygularımı anlamama yardımcı olabilecek bir soruya dönüştüremiyorum.

"Öldüğün söylendi bize," diyorum, hala annemin hıçkırıklarını duyuyorum. On yıl önceki o kader gününden beri, ve dün gece de. Bu adamın eylemlerinin ona verdiği acı ve ıstırap içimde yankılanıyor.

"Ben de öyle düşündüm."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Öyle mi düşündün? *Bu* her şeyi yoluna koyar mı?" Sinir bozukluğu içimi kemiriyor, öfke omurgamdan aşağı akıyor, büyüm damarlarımdan

damarlarımdan akarken.

"Maalesef Creed, bu dünyada sadece bizim duygularımızdan daha önemli şeyler var."

"Sen hep bu kadar gizemli mi konuşurdun? Yoksa bu, Basilica Realm'de öğrendiğin yeni bir şey mi?" Bu adama ulaşp biraz mantık aşlamak için çaresizce, sertçe soruyorum.

"Seni duyguları tartışmak için kenara çekmedim, Creed."

Sakinleşmek için nefes almaya çalışırken burun deliklerim genişledi, ama nafile. "Benden başka ne beklediğini bilmiyorum. Son on yıldır ölü numarası yaparken herkesi nasıl hissettirdiğini umursamıyorsan, lütfen bana ne söylemek istediğini açıkla."

Duruşunu değiştirirken kolu gıcırıyor, ellerini yanlarında büküyor ve bir saniye uzaklara bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Sadakatim Erikel ve Bazilika Krallığı'na. Senin burada olman bunu değiştirmez. Disiplinli olmalısın, emirlere uymalısın ve burada yapmamız gereken işin önüne geçmemelisin."

"Buraya ne yapmaya *geldiniz*?" diye soruyorum, hala ondan daha fazlasını umutsuzca bekliyorum.

"Bu önemli değil. Dediklerimi yap. Aksi takdirde, ölümün talep edilebilir. Benim ellerimle."

Göz bebekleri çok az küçülür, neredeyse fark edilmez, ama ben görürüm. Tüm o büyük laflarına rağmen, lanet olsun ki umursuyor. Umursamalı. Aksi halde, neden şu anda bu konuşmayı yapıyor olalım ki?

"Bu seni hiç incitmez mi? Tek çocuğunu öldürmek?" Ona bunu açıkça söylemek, ona *bir şeyler* hissettirmek istiyorum, bundan daha fazlasını. İçim yanıyor, o da bunu hissetmeyi hak ediyor.

"Umarım bunu öğrenmek zorunda kalmayız," diye karşılık verir ve benden bir adım uzaklaşarak, konuşma daha da ilerlemeden onu sonlandırır. Hareket etmiyorum, onun gitmesini izliyorum, ama birkaç adım attıktan sonra, bana bakmak için geriye dönüp bakıyor. "Sen de necromancer'dan uzak durursan daha güvende olursun." Cevabımı beklemiyor. Geçen seferki kadar kolay bir şekilde uzaklaşmaya devam ediyor.

Nekromanttan uzak durmak mı? Raven'dan uzak durmak mı? Asla. Benim sadakatim tam da orada. Basilica'yı siktir et. Elevin'i siktir et. Silvercrest'i siktir et. Sadakatim, her şeyim, hepsi ona ve kardeşlerime ait.

Elimi yüzümden aşağı doğru kaydırarak ana binaya geri döndüm ve uzaktan Erikel'in beni izlediğini fark ettim. Belli ki babamla benim aramdaki etkileşimi izliyordu.

nedenini bilmiyorum. Belki de güvenilir kılıcını izliyordu, ama endişelenecek bir şey yoktu. O adam, benim babamdan çok Basilica'nın güçlü savaşçısıydı.

Belki de gerçekten ölmüş olması daha iyi olurdu. O zaman kalbim, önümde duran adamın parçalarına ayırmak yerine, çocukluk kahramanımı hala idolize edebilirdi.

Sessizlik kulaklarımda yankılanıyor, nabzım sert ve hızlı atıyor. Bir zamanlar etrafımdaki hava bana huzur ve sükunet verirdi, ama bugün, soyunma odasına giden yol zihnimde bir savaşa dönüştü.

İçeri girerken, sohbetler ve fısıltılar beni saran sessizliği hızla ortadan kaldırıyor. Birkaç kişi bana doğru bakıyor ama kimse bir şey söylemiyor. Eldon'un gözleri benimkilere takılırken, ben onun yanında durup başparmağımı askıya bastırıyorum.

Onların endişesini ve kaygısını hissedebiliyorum, ama şu anda onları teselli edecek halim yok. Bunun yerine, giyinmeye odaklanıyorum. Neyse ki, kardeşlerim bana bunun için ihtiyacım olan alanı veriyorlar, ama bunun çok uzun sürmeyeceğini bilmeliydim. Çıkmaya hazır olduğum anda, Zane önüme geçiyor ve onun bakışlarıyla yüzleşmek zorunda kalıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"İyiyim," diye homurdanıyorum, sesimde açıkça duyulan bir sinirlilikle.

Zane kaşlarını daha da çatarak elini omzuma koyuyor ama ben onu itiyorum. "Biliyorsun, her zaman..."

"İyiyim dedim," diye sözünü kesiyorum, onun moral verici konuşmasına hiç havamda değilim.

"Sorun değil dostum," Eldon sakın bir şekilde Zane'in yanına gelerek diyor. "Anlıyorum, bu çok zor bir durum ve hiçbirimiz şu anda neler yaşadığını hayal edemiyoruz. Bunu bizimle paylaşabilmek için önce kendin anlamak biraz zaman alacak. Yani bize karşı kaba ve ters davranabilirsin, sorun değil." Cevap vermedim ama omuzlarım hafifçe gevşedi. "Ama Raven'a aynı şekilde davranamazsın. Hepimiz onun koruyucu olduğu için endişeleneceğini biliyoruz. Senin için her şeyi yoluna koymak isteyecektir."

"Ben yapmam," diye itiraz ettim, bu düşünceyle kaslarım gerildi.

"Sadece emin olmak istiyorum," diyor Eldon, omzuma hafifçe vurup bir adım geri çekiliyor.

Siktir.

Kapıya dönüp, arkama bakmadan dışarı çıkıyorum. Onu görmeden önce, sessizliğin verdiği en ufak bir fırsatı kullanarak kendimi toparlıyorum. Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, dışarı çıktığım anda bakışları bana kilitleniyor. Günlerdir ilk kez bulutların arasından bir ışık huzmesi sızıyor ve tam onun üzerine düşüyor.

Gözleri kısılırken mavi irislerindeki endişe daha da yoğunlaşır. Leila yanında konuşuyor ama sözleri tamamen Raven'ın kulağına gitmiyor, çünkü o sadece bana odaklanmış durumda. Ona doğru büyük adımlarla ilerlerim, durduğumda neredeyse onu devireceğim, yüzüne yaklaşıp yanağını avuçlarım.

Eldon haklı. Ne hissedersen hissedeyim, Raven benim öfkemi veya yersiz kızgınlığımı hak etmiyor.

"Ben iyiyim," diyorum, endişesini yatıştırmaya çalışarak. "Sadece sadakatinin kime ait olduğunu netleştirmek istedi," diyorum, sözler düşünmeden ağzımdan dökülüyor, ama artık ortaya çıktıklarına göre, aramızda dolaştıklarına göre, bu konuda üzülüyorum.

"Onlarla birlikte," diye mırıldanıyor, bu bir soru değil, bir ifade, ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum.

Elini yanımda duran elimde bulur ve ben başparmağımla yanağını okşarken sıkıca sıkar. Etrafımızdaki diğer öğrenciler ortadan kaybolur. Sadece ikimiz kalırız, en ufak bir an için küçük bir güneş ışığı altında ısınırız, ama bu benim kalbimi sıkıştırır.

"Senin yanındayız, Creed. Her zaman." "Biliyorum."

Parmak uçlarına yükselir ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirir. Ruhum sakinleşir, vücudum gevşer ve farklı bir ihtiyaç beni ele geçirir, ama o, bunu daha fazlasına dönüştürebilmem için çok hızlı bir şekilde geri çekilir.

Şu anda etrafımızda kimlerin olduğu umurumda bile değil. Sadece ona ihtiyacım var.

"Gidelim," diye fısıldıyor, elimi çekiyor ve kardeşlerim ve Leila'nın yanına gidiyoruz.

Kalabalığı takip ederek, gölün kenarındaki ormanla çevrili çim alana doğru ilerliyoruz. Fısıltılar sessizliğe bürünüyor ve farklı bir gerginlik ortamı kaplıyor.

"Baban nerede, Leila?" diye sorar Brax ve hepimiz ona dönüp bakarız. O anda gözlerinin biraz kızardığını fark ederim, ama ağzını açmadan, bir alkış herkesin dikkatini çeker.

Basilica enstitüsünden beş öğrenci, neredeyse zırh gibi görünen her zamanki kıyafetleriyle sıraya girer.

"Dersi başlatalım mı?" ortadaki çocuk, dudaklarını yukarı kıvrarak sorar.

"Profesör Fitch nerede?" diye sorar Genie, daha çok meraktan, ağzında alaycı bir gülümsemeyle.

"Bu artık onun dersi değil," der ve ben hızla çimlere bakan Leila'ya bakarım.

"O zaman kimin dersi?" diye ısrar eder Genie, ortadaki adamın alaycı gülümsemesini daha da belirginleştirir, ama solundaki diğer öğrenci geniş bir gülümsemeyle karşılık verir.

"Bizim."

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye bağırır Zane, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Belli ki daha fazla savaş tecrübesine ihtiyacın var ve zavallı bahanen gauntlet'in buna yetmez."

"Bunun yerine ne planladınız?" Zane, konunun özüne gelmelerini sabırsızlıkla bekleyerek sorar.

"Bir av."

"Av mı?" Genie tekrarlar, daha iyi bir açıklama beklerken hepimizi belirsizlik kaplar.

"Evet. Ormanda bir saat boyunca hiçbirimiz tarafından öldürülmeden hayatta kalmalısınız."

"Bizi öldürecek misiniz?" Genie çığlık atar, elini göğsüne götürür ve bir adım geri atar.

"Evet." Etrafımızda hayret nidaları yankılanır ve Raven elimi daha sıkı tutar. "Ama merak etmeyin, sizi tekrar tekrar hayata döndürecek bir büyücü var, böylece 60 dakikanız dolana kadar avı sürdürebiliriz."

ALT RAVEN

Bu pisliklerden herhangi biri ölürse, onları geri getirip kendim öldüreceğim. Erikel'in adamları, beni istedikleri gibi manipüle edip kontrol edebileceklerini düşünüyorsa, onun kadar deli olmalılar.

Göğsüm, kemiklerimin derinliklerine yerleşen bir panik hissiyle sıkışıyor. Benim bir necromancer olduğumu vurgulamak isteyeceklerini biliyordum, ama bu şekilde değil. Bu kadar aptalca ve israfli bir şekilde değil.

Ortakdaki adama fikrimi söylemeyi düşünmeden, bir siren çalmaya başladı, etrafımızda yankılanarak ağaçları hışırdatıyor, kuşlar her yöne uçarak yaklaşan tehlikeyi önlemeye çalışıyorlardı.

Diğer tüm öğrenciler olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmaya başlarlar, ormana doğru koşarken birkaç saniyede bir arkalarını dönüp takip edilip edilmediklerini kontrol ederler. Etrafımızdaki enerji neredeyse durgunlaşır, Erikel'in adamları zaferle sırtarak beklentiyi yükseltir. Öğrencilerin korkularını körüklediklerini ve bu sayede daha fazla kontrol sahibi olduklarını bilirler.

"İstemiyorum, ama onlara katılmalıyız. Görünmez olduğumuzda bunu daha fazla düşünebiliriz," diyor Eldon ve bu fikir hoşuma gitmese de, daha iyi bir alternatif olmadığını biliyorum.

Kelimelerim yetersiz kaldığı için başımı sallıyorum, sonra diğerleri gibi ağaçların olduğu yere doğru dönüp koşmaya başlıyorum. Ancak, düşmanın ne kadar yaklaştığını kontrol etmek için arkama bakmıyorum. Bunun yerine, sihri odaklanıyorum ve onların yeteneklerini hissedebilmeyi umuyorum.

Leila yanımda sessizce duruyor. Babasının onu bu dersten almamasına şaşıyorum. Diğer konularda o kadar aşırı koruyucu ki, kızının onların elinde ölme riskini göze alması şaşırtıcı.

İlk ağaç sırasını geçerek koşarken, etrafımızdaki bazı öğrenciler çıkıntılı ağaç köklerine takılıp panik içinde çılgık atarken, diğerleri her nefes alışta nefes nefese kalıyor.

koyu yeşil yapraklar güneş ışığının çoğunu engelleyene kadar ilerliyoruz, bu da ortamı normalden daha karanlık hale getiriyor.

"Orada," diyor Leila, kökleri her yöne doğru çıkıntı yapan devrilmiş bir ağacı işaret ederek. Onu takip ediyorum, bu da Bishop'ların da aynısını yapmasına neden oluyor. Ağaca yaklaşıncı yavaşlıyor, nefesini toparlarken ellerini ağacın kabuğuna dayıyor. "Yerdeki delik sayesinde bizi buzla kaplayıp koruyucu bir bariyer oluşturabilirim. Ama sadece iki kişi için yer olabilir." Gözlerini bana dikip ikinci kişinin kim olacağını açıkça belli ediyor, ama ben başımı sallıyorum.

"Onun benden ayrılmasına asla izin vermem," diyor Zane, elimi tutarak. Leila endişeyle kaşlarını çatıyor, ama ben ona güven verici bir gülümseme gösteriyorum.

"Kendin için yap. Güvende olmak için yapman gerekeni yap, zamanı geldiğinde seni buluruz," derim, alt dudağımı ısırarak endişelenmesini izlerken. Gergin bir şekilde başını sallar ve ben bir adım geri çekilirim.

"Emin misin? Sizinle kalabilirim," diyor ama Zane başını sallıyor.

"Yapacağın şey seni korumak için işe yarayacak. Devam etmeden önce çabuk yap," diye emreder ve Leila iç çekerek başını sallar ve açık alana iner.

Üzerinde kalın bir buz tabakası oluşup onu içine hapsetmeden önce rahatlaması birkaç dakika sürer. Sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki kendi mini kalesini inşa edene kadar. Bir adım geri atmadan önce biraz daha beklerim ve Brax yola çıkar, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken bize yol gösterir.

Arkamızdan bir çığlık duyulur ve beni durdurur. Rüzgarda çırpınan alevlerin sesini duyarım ve ardından bir ağaç alev alır, turuncu ve kırmızı ışıklar saçarak parlar. Bir an sonra kahkahalar duyulur ve uzaktan Erikel'in adamlarının sesleri gelir.

"Biri gitti, kaç tane kaldı?"

Siktiğimin herifleri.

Zane elimi sıkarak sessizce devam etmem için beni teşvik eder ve biz de hızla tekrar yürümeye başlarız.

"Daha az ayak izi olan ve mümkün olduğunca sessiz bir yer bulabilirsek, büyümü odaklayıp bizi saklamaya çalışabilirim," diyor ve ben aceleyle ilerlerken ona bakıp gözlerimi kocaman açıyorum. "Leila'nın fikri iyiydi, ama yeterince büyük değildi ve ben buradayken seni

"Bence büyünü genişletip hepimizi görünmez hale getirebilir misin?" diye sorar Creed ve sonunda Zane'in fikrini anlarım.

"Bizi görünmez yapmak için büyünü genişletebilir misin?" diye sorar Creed ve ben sonunda Zane'in fikrini anlarım.

"Öyle düşünüyorum," diye kendinden emin bir şekilde cevap verir ve beni suskun bırakır.

"Buraya," diye seslenir Brax, bize eliyle işaret ederek ve biz daha da hızlı ilerleriz. Eldon ona ilk ulaşır, Creed birkaç adım gerisinde, Zane ve ben ise en arkada kalırız, ama birdenbire ayağım kayar ve elim onunkinden kayar.

Yere gürültüyle düşerim, rüzgâr nefesimi keser ve sersemlemiş bir halde esen rüzgârda uçan yaprakları izlerim. Avuçlarımı altımdaki toprağa bastırarak, nefesimi kesik kesik alıp kalkmaya çalışırım, ama sanki beni yerinde tutan bir rüzgâr girdabına karşı itiyormuşum gibidir.

"Raven!" Bishop'ların adımı bağırdıklarını duyabiliyorum, ama onları göremiyorum, bu da endişemi ve adrenalini bir anda artırıyor.

Kesinlikle Erikel'in adamları olamaz. Onların küçük konuşmasından anladığım bir şey varsa, o da onların bana ihtiyaçları olduğu için ellerinde ölmeyeceğimdir. Beni silahları olarak kullanmak için yerinde tutmak istemiyorlarsa tabii, ama neden bunu daha önce yapmadılar?

Daha derin bir nefes almaya çalışarak, üzerimdeki görünmez güce karşı itmeye çalışıyorum, ama üzerimde dans eden en küçük sihir ipliğini görene kadar bu işe yaramıyor. Küçük ipliğe odaklanarak, onu solumdaki bir ağaca kadar takip ediyorum ve orada bunun arkasındaki suçluyu buluyorum.

"Sebastian," diye bağıryorum, üzerimdeki baskı daha da ağırlaşırken Bishop'ları uyarmak umuduyla. "Sebastian," diye tekrar ediyorum, sihir ipliğine dokunabilmek için elimi kaldırmaya çalışıyorum, ama ellerim yanlarımda ölü ağırlık gibi duruyor.

Siktir.

Neden burada ki? Bu onun dersi değil ki.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, tüm gücümü kollarımda topluyorum, onun büyüsünü ellerimle kavramak için çaresizce çabalıyorum. Bir santim bile kıpırdayamadığımda, hayal kırıklığıyla hırlıyorum, gözlerimi açıp etrafımdaki ağaçlarda yankılanan bir homurtu duyuyorum. Eldon'un havada uçtuğunu görüyorum, sonra sağımdaki ağaca *gürültüyle* çarpıyor ve kalbim sıkışıyor.

Ne oluyor lan?

Hareket çok hızlıydı, büyünün izini yakalayamadım, ama içgüdülerim hala Sebastian'dan endişelenmem gerektiğini söylüyor. Eldon'un yaralanmasına duyduğum öfke bana güç veriyor, tekrar hareket etmeye çalışırken damarlarımdan akıyor.

Sebastian'a öfkeyle bakarken, kafasının etrafında başka bir sihir izi olduğunu ve bu izin benim göremediğim ormanın derinliklerine doğru uzandığını fark ettim. Bu da neyin nesi? Önemli değil. Önemli olan onun elinden kurtulmak.

Gözleri bana dönüyor, dudaklarında bir sırıtiş beliriyor ve yüzünde zaferin parıltısı beliriyor.

Bu adamdan, kanımdan, sözde ailemden sadece nefret etmiyorum. Ondan tiksiniyorum.

Burun deliklerim genişler, çünkü beni tutan ağırlık aniden ortadan kaybolduğunda, o şiddetle öne doğru devrilip yüzüstü yere çarptığında, onun üzerimde yarattığı etkiyi gizleyemem.

Ayağa fırlayarak, üzerimdeki kiri silmeye bile zahmet etmeden onun yönüne doğru koşmaya başladım. Tam o sırada Zane, o pisliğin bir adım arkasında, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeye birdenbire ortaya çıktı.

"Biri ona yardım ediyor," diyor Creed, benimle aynı hızda yürümeye başlıyor. "Onun zihnine girmeye çalıştım, ama imkansızdı, sanki orada bir duvar varmış gibi."

Siktir.

"Bu, kafasının etrafında gördüğüm sihir izi olmalı," diye açıklıyorum, aceleyle düşen bir dala takılıp neredeyse düşüyordum.

Zane yerinde kalır ve Brax'ın Sebastian'a doğru koştuğunu görürüm, ama Eldon'un ağaca yaslanmış bedenini hatırlayarak olduğum yerde donakalırım. Dönerek, ona doğru koştuğunu görünce anında rahatlarım.

Sebastian'a dönüp Brax'ın yumruğunu yüzüne indirdiğini gördüğümde, nemli bir yosun parçası üzerinde kayıyorum. Brax'ın taş gibi yumruğunun altında burnunun kırıldığını duyuyorum, ama bu benim gargoye'um için yeterli değil, çünkü ona yumruk üstüne yumruk atmaya devam ediyor.

Kahretsin.

"Brax, hayır!" diye bağıyorum, ama sesim duyulmuyor.

Ona doğru koşarak omzunu tutmaya çalışıyorum, ama Creed hızla araya giriyor. "Yaralanacaksın."

"O pisliği öldürürse ve ben onu geri getirmek zorunda kalırsam, bu bana daha çok acı verir."

Çarpma sesi kesilir, Sebastian'ın inlemeleri boğuklaşır ve Brax omzunun üzerinden bana bakar. Gözleri canlıdır. Biri kahverengi. Biri yeşil. İkisi de

öfkeyle çılgınca parlıyor. "Bu pisliğe, sana bir daha saldırırsa onu öldüreceğimi söyledim," diye homurdanıyor ve ben onun yanına diz çöküyorum.

"Biliyorum, sen de bu adam kadar dengesizsin," diye mırıldanıyorum, arkamdaki Creed'i körü körüne işaret ederek.

"O adam Shadowmoor'da o pisliği öldürmek zorunda kaldı," diyor Brax, kalın taş parmakları tekrar yumruk haline gelirken çenesi titriyor. Sebastian'ın üzerinde duruyor, ellerini onun kanıyla lekelemek için çaresizce bekliyor.

"Eğer şimdi yaparsan, kalıcı olmaz."

"Onun burada olduğunu nasıl bilecekler?" diye araya girer Eldon, Brax'ın hevesle başını sallamasına neden olur. Açıkça, ikisi de mantıklı düşünemiyor.

"Çünkü onun adamları gibi Erikel'in yanında olduğunu biliyoruz. Başka türlü bizi nerede bulacağını nereden bilecekti?" Uzakta bir çığlık duyulduğunda kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Üzüntü yüzeye çıkmaya başladı ve büyüümün başka bir hayatın daha yok olduğunu fark ettiğini biliyordum.

Sebastian'a bakarak ayağa kalkarım. "O, benim büyüümün ona yardım etme olasılığını hak etmiyor."

Zane elimi tutar ve yatıştırıcı bir hareketle başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirir. "O haklı. Buradan hemen gitmeliyiz."

Brax, altında kıvranan Sebastian'a bakarken, yüzüne kan sıçramış ve burnu tamamen yerinden çıkmış halde, nefesimi tutarak bekliyorum. Derin bir nefes alarak, gargoyle'um ayağa kalkıyor, yumruklarını tekrar et ve kemiğe dönüştürüyor ve sonra uzaklaşıyor.

Etrafımızda bir başka acı çığlığı yankılanıyor ve adımlarımızı hızlandırıyor. Bu pisliklerle yüzleşip onları diriltmek zorunda kalmayacağımı bilseydim, hiç tereddüt etmeden yapardım, ama onlara bu zevki tattırmak istemiyorum. Yine de, onlar yere serilmeyi hak ediyorlar ve bunu yapan kişi olmanın muhteşemliğini tatmak isterdim.

Sebastian'a bakmadan edemiyorum, ama onu yanına yuvarlanırken buluyorum. Creed'in büyüünden kurtulmasına yardım eden kişinin ona yardım etmeye geleceğini umarak etrafı tarıyorum, ama o hala yalnız.

Dünyaya zehirli davranırsan, zamanı geldiğinde dünya da sana zehirli davranır.

Zane elimi sıkarken, Eldon da diğer tarafta parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Benden nasıl böyle koşmamı beklediklerini bilmiyorum, ama neyse ki Brax küçük bir mağara alanına doğru gidiyor. Hızlı yürüyüşe geçerek, ağaçlar ve çalılar arasında biraz gizlenmiş yapının girişinde duraksıyorum.

"Burada bir mağara olması biraz fazla iyi değil mi?" diye soruyorum ve Brax kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Ormanın içinde amaçsızca dolaşmıyordum, Shadow. Bizi buraya getiriyordum."

Oh. Peki. O zaman mantıklı geliyor, sanırım. Herkesin yaptığı gibi körü körüne ilerlediğimizi sanıyordum.

Creed'in hemen arkamda olduğunu hissediyorum, dudakları kulağıma yakın.

"İçeri gir, Raven."

Başımı sallayarak Brax'ın peşinden gidiyorum ve karanlık alana doğru ilerledikçe Eldon'un avucunda bir alev belirliyor, yolu aydınlatacak kadar parlak. Sonuna vardığımızda, girişe bakıyorum. Buradan hala zar zor görünüyor ve gölgelerin taş duvarların etrafında dalgalandığına bakılırsa, dışarıdan ışığın parıltısını görebileceğini sanmıyorum.

"Zane, biz buradayken izlerimizi de örtbas etmeye çalışabilir misin?" diye sorar Creed. "Ben bir yere oturup, gelenleri duymaya çalışacağım."

"Buradan ayak seslerini duyamayız," diyorum ve oniks gözleri parıldarken dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirliyor.

"Ben düşünceleri dinleyeceğim Raven. Ayak seslerini değil," diye açıklıyor ve ben sessizce başımı sallıyorum. Görünüşe göre, akademi hayatına alışmak, hayat ve ölüm söz konusu olmadığında sihir kullanabileceğimizi hatırlamaktan daha kolay. Ben böyle alışılmışın dışında düşünmeye alışkın değilim ve bu konuda kendimi alıştırmam gerekiyor.

Zane elimi dudaklarına götürür, parmak eklemlerimi nazikçe öper ve sonra açıklığa doğru biraz daha ilerler. Eldon dudaklarını şakağıma bastırır. "O odaklanırken ben gidip ona biraz ışık vereceğim, Küçük Kuş."

İkisi, Zane'in görünmezliğini hepimizi korumak için nasıl kullanacağını fısıldayarak konuşurken, Creed solumda kıvrılan kaya duvarına yaslanarak rahat bir pozisyon alır.

Dudaklarımı birbirine sürterek Brax'a döndüğümde, onun bana baktığını fark ettim. Eldon'un ateşinin ışığı daha uzakta olduğu için buraya daha az ışık geldiği için mi, yoksa beni incelerken yüz hatları karardığı için mi bilmiyorum.

Ayakları omuz genişliğinde açık, boyun kasları gergin ve yumrukları yanlarında sıkı sıkı kapalı. "Oraya geri dönüp lanet boğazını parçalamak istiyorum," diye bağıyor ve beni iç geçiriyor.

"Biliyorum Brax. İnan bana, ben de öyle hissediyorum, ama şimdi bunun zamanı değil, beni dinle."

Bana doğru ölçülü bir adım atıyor. "Bu, ruhumda yanan öfkeyi değiştirmez."

"Üzgünüm..."

"Senin benim olduğumu, onun hayatını tehdit ettiğimde ciddi olduğumu bilmesini istiyorum. Ne olursa olsun seni koruyacağımı, benimle, bizimle, onlarda hiç bulamadığın güvenliği bulacağını bilmesini istiyorum."

Siktir.

Boğazım titriyor, nefesim ciğerlerimde sıkışmış durumda.

"O bunların hiçbirini bilmeyi hak etmiyor," diyorum, hızla atan kalbimi sakinleştiremeden.

Dili dışarı çıkıyor, alt dudağını yalarken bakışları bir şekilde daha da kararmış. "Bunu çok iyi biliyorum, ama yine de bilmesini istiyorum. Benim için, bencilliğim için, sana olan ilgim için," diyor ve bana doğru bir adım daha atıyor. "Şimdi, bunu yapmamı engellediğine göre, bana başka bir şey vermelisin."

Gözlerimi devirip, elimi sallayarak onu uzaklaştırırım. "Ne olursa olsun, söyle, eve döndüğümüzde, hallolmuş sayabilirsin." Birini kanlar içinde dövmekten, beni tüketen tatlı sözlerle öldürmeye, bir saniye sonra da beni kızdırmaya kadar gidebilen tek adam varsa, o da odur.

"Hayır, Shadow. O amcığı istiyorum. Şimdi."

Ağzım açık kalır, ona bakarken, kafamda onun sözlerini tekrar tekrar tekrar ederim, onu doğru duymadığımdan eminim, ama bir saniye sonra, şortunun bel kısmını çekerek sert, uzun aletini ortaya çıkarır.

"Avlanıyoruz, Brax. Lanet olası hayvanlar gibi avlanıyoruz, şimdi sırası değil."

Omuzlarını silkiyor. "Ya bunu yaparım ya da geri dönüp onu öldürürüm."

Ona bakarken başımı sallıyorum. "Bu şantaj."

Ağzının köşesi yukarı kalkarken bana doğru bir adım daha atar, sihrini kullanarak şortunu çıkarır ve umursamadan bir kenara atar. "Yine de benim için ıslaksın."

"Ben..."

Siktir, bu cümleyi bile bitiremiyorum çünkü bu beni yalancı yapar. Sebastian'a vermek istediği mesaj hakkında konuşmaya başlar başlamaz, bacaklarım arzuyla ıslanmaya başladı. Sözleri boğazımı kuruttu ve amımı ıslattı. Beni elinde tuttuğunu biliyor,

beni daha derine çekiyor, en beklenmedik anlarda içimdeki karanlık tarafı ortaya çıkarıyor.

"Zaman geçiyor, Shadow. Senin içine girmişken avcıların bizi bulması umurumda değil, ama bu sana kalmış çünkü seni kendi arzumla doldurana kadar kesinlikle durmayacağım. Saat işliyor."

Sadece amım ıslak değil, lanet olası bir su birikintisi gibiyim.

Diğerlerine baktığımda, bizi korumak için kendi küçük dünyalarında yaşıyorlar, bu da bunu düşünmekten bile suçluluk duymamı gerektirir. Ama lanet olsun, onun sikini görüyorum ve onun ucundaki şeytanlarımı kovmak istiyorum.

Bir sonraki anda yere çöküyorum, altımdaki taş dizlerimi ısıyor, damarlarımdan heyecan geçiyor. Ama ağzımı açıp, dilimde sikiğin ağırlığını hissetmeme izin vermesini ima ettiğimde, o başını sallıyor.

"Hayır, Shadow. Şu anda çok vahşiyim ve artık kendimi tutmayacağım. Seni gererken amının kayganlığını hissetmek istiyorum." Lanet olsun. "Dört ayak üstüne çök ve kıyafetlerini çıkar."

"Onları ortadan kaldır," diye mırıldanıyorum, göğsümü hızla inip kalkan kısa ve keskin nefeslerimi yumuşatamıyorum.

"Hayır. Bunu istediğini bana göster. Emirlerimi yerine getirerek bana göster." Kahretsin. Onu deli olarak nitelendirebilirdim, ama sözleri bir siren çağrısı gibiydi.

Gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek, büyümü kullanarak üzerime yapışan her parçayı atıyorum. Aynı anda, o da tişörtünü başından çıkarıyor ve bakışlarıyla bana meydan okumaya devam ediyor.

Yavaşça dönüyorum, avuçlarımın içindeki taş keskin bir şekilde hissediliyor, onun istediği gibi dört ayak üstüne çöküyorum. Titriyorum, ama bu havanın soğukluğundan değil. İçimi kaplayan arzudan dolayı. Ona bakarken saçlarım omuzlarımdan dökülüyor, yumuşak bir okşama gibi tenimde kayıyor. Gözleri vücudumun her santimini tarıyor, beni anında ısıtıyor. Bir *gürültüyle* dizlerinin üzerine çöküyor, beklediğimden çok daha nazikçe kalçalarımın üzerine uzanıyor.

"Az önce büyük oyundan sonra acele etmiyorsun," diye alay ediyorum ve o da bana sert bir bakış atarak cildimi daha sıkı kavırıyor.

"Av, savunmasız olduğunda genellikle avcıyı kışkırtmaz, Shadow," diye mırıldanıyor, bacaklarımı biraz daha açarken, penisinin ucunu kıvrımlarıma dokunduruyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Şu anda gerçekten düşmana odaklanmamız gerekiyor, ama o bu haldeyken bu imkansız; her şeyi tüketen ve sarsılmaz.

"Yemeğe geç, biz de buluruz..." Sözlerim kesilir, o tek bir hızlı hareketle içime girerken göğsümden gelen bir iniltiye dönüşür. Neredeyse yanıyor, beni çok hızlı ve çok geniş açıyor, neredeyse öne düşüyorum, ama elleri karnımı kavrar ve hareketsiz kalırken beni yerinde tutar. O bize alışmamız için bir an veriyor, ben nefesimi toparlamaya çalışıyorum, ama bu süre yeterince uzun değil.

Sadece ucu kalana kadar yavaşça dışarı çıkıyor, kaybımdan dolayı nefesim kesiliyor, sonra daha sert ve daha hızlı bir şekilde içime giriyor. Karnımdaki eli omzuma kayıyor, beni yerinde tutuyor ve bu sefer durmuyor, tekrar tekrar içime giriyor.

"Siktir." Çılgın hareketlerle birleşen seks sisinin görüşümü bulanıklaştırması nedeniyle zar zor görebiliyorum, ama Eldon'un gözlerini uzaktan görüyorum, bizi hayranlıkla izliyor.

Bu bana, Brax'ın şu anda yaptığı gibi, bir şeyi kanıtlamak için sınıfta beni siktiği günü hatırlatıyor, ama bunun kanıtladığı en önemli şey, defalarca tekrarlandığı gibi, onların benim olduğu.

Hepsi. Benim.

Brax'ın parmakları acı sınırında derime batıyor, kesinlikle morluklar bırakacak, ama ben bunu arzuluyorum. Her seferinde acımasızca girip çıkarken, kalçaları kıcıma her çarptığında göğüslerim zıplıyor.

"Sakin boşalma, Shadow," Brax, içim onun etrafında sıkışırken ısıyor, zevk uzuvlarımda dalgalanıyor, orgazmımın titremesi vücudumu mahvetmek üzere.

"İstesem bile kendimi tutamayacağım," diye nefes nefese söylüyorum, onun eli kıcıma, acı ve zevkin karışımıyla çığlık atmamı sağlayacak kadar güçlü bir şekilde inmeden önce.

"Bu seninle ilgili değil, Shadow. Sakin gelme. Lanet olsun. Gelme."

Bu orospu çocuğu. Ellerim altımdaki taşa yumruk atıyor. Ona bağırarak, ona lanet olası düşüncelerimi söylemek istiyorum, ama Creed "İnsanlar çok yakın, çok yakın ve zaman neredeyse doldu" diye bağırınca hepsi boşa gidiyor.

Siktir.

Çok yaklaştım.

"Aklından bile geçirme," diye homurdanıyor Brax, her nefesimin ritmini belirleyen sikiyle bana daha şiddetli bir şekilde vuruyor. İçimde taş gibi sertleştiği anı hissediyorum, nabzının attığı anı hissediyorum ama

zevkini dökmediğini hissediyorum, ama en çok da istediğini elde etmenin zaferini hissediyorum.

Şu anda onu sevip sevmediğimi bilmiyorum.

Aslında bu bir yalan çünkü ikisi de değil. Kesinlikle *L* ile başlıyor ve *E* ile bitiyor, ama beni çok daha fazla boğuyor.

O benim içimden çekilirken orgazmım hala sinir uçlarımda karıncalanıyor ve beni ham bir ihtiyaçla inlememe neden oluyor. "Beni böyle bırakamazsın," diye yalvarıyorum, ter cildime yapışmış halde.

Etrafımdan dolaşıp çenemi tutuyor ve bakışlarımı ona çeviriyor. "O pisliği öldürdükten sonra sikime gelirsin," diye hırlıyor ve beni nefes nefese bırakıyor.

"Bunun ne zaman olacağını bilmiyorum." "O zaman ben de bilmiyorum."

Ona bakakaldım, bir saniye odaklanmak için zaman ayırdım ve hızla ayağa kalktım. "Senden nefret ediyorum," diyorum.

Bir anda yüzüme yaklaşır, çenemi öncekinden daha sıkı tutarak alanımı daraltır. "Hayır, sevmiyorsun. Ben de seni sevmiyorum, ama henüz buna hazır değiliz. O yüzden şimdilik, biraz gecikmeli bir tatminle yetinmek zorundayız."

YEDİ RAVEN

Kalbimin atışını göğsümde hissedebiliyorum ve bu pislik gecikmeli tatminden bahsediyor. Onu boğazından yumruklamak mı yoksa hayalarına diz atmak mı daha iyi hissettirir karar veremiyorum, ama bu aşamada denemeye değer.

Nefesi yüzüme üflüyor, yakınlığı duyularımı alt üst ediyor ve ona saldırmaktan vazgeçip onun kucığına atılmak için can atıyorum. Ama bu Brax. İşler böyle yürümüyor. Ve vücudum ne kadar gergin ve elektrikli hissetse de, onun söylediklerinin tam olarak doğru olduğunu biliyorum.

Gözlerimi onun gözlerine dikip, her zamanki gibi bir kahverengi, bir yeşil gözlerin büyüme kapılıp gülümsüyorum. "Zane," diye sesleniyorum, sessiz olmaya çalışıyorum, ama onun nerede olduğunu bilmiyorum.

Brax gözlerimdeki parıltıyı görüyor ve ne yapmaya çalıştığımı anlıyor. "Bizi görünmez tutmakla çok meşgul, Raven. Tekrar dene."

Alt dudağımı ıslatarak, dilimle onun başparmağının ucuna dokundum. "Eldon."

O çoktan başını sallamış. "O, içinde küçük bir ateş parıltısı olan adam, hatırladın mı?"

Dudaklarımı büzerek, gözlerimi kısarak ona bakarken diğer adamlarımdan birini çağırıyorum. "Creed."

"Yakındaki düşünceleri dinliyor, Shadow. Görünüşe göre şansın ve orgazmların bitti." Yüzünde yayılan sırıtış, onu bir şekilde daha da sert ve yakışıklı gösteriyor ve ben bundan nefret ediyorum.

Sırtımdan geçen yumuşak bir esinti omurgamda bir titreme yaratıyor, ardından hızla sıcak bir varlık geliyor. "Söyle sadece, Dove, hepimizi görünür yapayım ve ellerimi sana koyayım," diyor Zane, içimi daha da sıkılaştırıyor.

Bu çok cazip, ama dersin bittiğini onaylayan siren çalana kadar, nerede olduğumuzu ve Brax'ın emriyle

Brax'ın emriyle hiçbir şey giymeden bizi ne kadar savunmasız hale getirdiğimi hatırlamam gerekiyor.

"Hiçbir şeyden daha çok hoşlanmam," diyorum, Brax'ın çenemi sıkıca kavrayarak uyarıda bulunurken. "Ama şu anda, muhtemelen giyinip asıl yapmamız gereken işe odaklanmalıyım. Daha sonra senin sikine boşalabilirim."

Brax keskin bir hareketle yana çekilir, elini çenemden çeker ve dönüp Zane'in çıplak vücudumu gözleriyle taradığını görürüm. Gözleri daha koyu, dişleri alt dudağına batmış ve az önce söylediğim sözleri geri almak üzereyim. Ta ki kaşları aniden çatılana ve bana dokunmak için elini uzatana kadar. Dokunursa büyüsunün bozulacağını hatırlar. "Artık iki tane siyah saç telin var, Dove," diye mırıldanır ve sözleri kafamda yer edince bir an için kafam karışır.

İki siyah tel mi?

"Biri benim için, biri Burton için," diyor Brax ve göğsüm sıkışıyor. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, ama bana attığı bakış...

Bunun cevabını bilmediği açık. En azından şimdilik.

"Bazı insanlar hızla yaklaşıyor. Her an çalacak olan siren çalmadan bizi yakalayamayabilirler, ama savaşmaya hazırlıklı olmalıyız," diyor Creed, sesi bir şekilde alçak kalıyor ama odada net bir şekilde yankılanıyor.

Hemen harekete geçerek, sihrimi kullanarak giyinirim ve bu sıradan görevin süresini katlanarak kısaltırım. Saçlarımı at kuyruğu şeklinde yeniden bağlarım ve diğerlerinin mağaranın girişinde toplandığı yere doğru yönelirim.

Birkaç saniye geçtikten sonra ağaçların arasında ayak sesleri, ayakların altında kırılan dalların sesi ve giderek yükselen fısıltılar duyulur. Ellerimi yanlarımda bükerek tüm enerjimi havada dolaşan sihir izlerini aramaya yönlendiririm.

Genelde önce hareket eden, sonra sonuçlarını düşünen bir kızım, ama sihrim, biri bana sihirle saldırmadıkça dışa dönük olarak agresif değildir, bu yüzden zamanımı beklemem gerekiyor.

"Bu tarafa gitmiş olmalılar. Bundan eminim." Sebastian. Onun sesini her yerde tanırım. Sanki çatalın porselen üzerinde sürüklenmesi, cehennemin derinliklerinden gelen bir inilti ve birinin ağzını sonuna kadar açarak iğrenç bir şekilde çiğnemesi gibi bir ses.

"Daha önce söylemiş miydim bilmiyorum, ama kardeşin bir pislik," Eldon yanımda homurdanıyor, elindeki alev bir közden ibaret hale geliyor.

Elimi göğsüme koyarak sahte bir çığlık atarım. "Sebastian mı? Asla. O benim hayallerimin kardeşi."

"Kabusların," diye gülümseyerek hemen karşılık verdi ve ondan gelen o küçük mutluluk dalgası göğsümdeki artan gerginliği hafifletti.

"O öyle istiyor." Ona şakacı bir şekilde göz kırparak, aynı anda uzaktan dersin bittiğini belirten siren sesi duyulur.

"Sihri şimdi sürdürmemi mi yoksa bırakmamı mı istersin?" diye sorar Zane, diğer tarafıma gelerek.

"Bırak," diyor Brax. "Onlardan saklanmıyoruz. Sadece onların küçük oyununa uyuyoruz."

Nedenini açıklayamıyorum, ama onun sözleri bana güven veriyor, omuzlarımı geriye doğru çekerek adrenalin seviyemi yükseltiyor. Zane'in büyüü bıraktığı an belli oluyor, çünkü bir saniye sonra kolları beni sarıyor, kokusuyla beni sarmalıyor ve boynuma öpücükler yağıdırıyor.

"Saklanmadığımızı söyledim, rahatlayabileceğimizi söylemedim," diyor Brax, Zane'in koluna vurarak, ama Zane sadece gülüyor.

"Buradan gidelim," diye mırıldanır Creed, gözlerinde yorgunluk belirirken bize onu takip etmemiz için başını sallar.

Zane ve Eldon'un arasından sıyrılıp ona yetişmek için koşuyorum, ama Sebastian, Erikel ve iki adamıyla birlikte ağaçların arasından görüldüğünde kayarak duruyorum.

Siktir.

Büyük silahları getirmiş. Erikel neden burada zamanını boşa harcıyor?

Karanlık bakışları anında bana düşer, yüzündeki yara izi gülümserken kırışır. "Gel, yapman gereken işler var," der boğuk sesiyle, parmağının ucuyla beni çağırır.

"Hayır." Ayaklarımı genişçe açarak, sanki bu bir fark yaratacakmış gibi, altımdaki zemine bağımı sağlamlaştırdım. Eğer şu anda beni havaya kaldırmak isteseydi, eminim bunu yapabilirdi.

"Bu bir soru değildi."

"Ne olduğu umurunda değil. Adamlarının yarattığı kan gölünü temizlemeyeceğim."

Adamlarından bahsedilince, dersin duyurulduğu sırada orada bulunan iki adam öne çıkar. İki adım bile atmadan yere düşerler, ellerini başlarına koyarak acı içinde kıvranırlar.

Şaşkınlıkla gözlerimi genişletirim ve onun yönünden gelen sihirli ışıkların parıldamasını görünce bunun Creed olduğunu anlarım, ama dönüp dikkatleri ona çekmek istemem.

"Aferin, Bay Wylder. Benimkine de bir denesene," diye Erikel, Creed'e sırtarak kışkırtıyor. Onun bakışlarını takip ederek, Creed'in büyüünün Erikel'e yöneldiğini görüyorum, ama hedefe ulaşmadan büyü havada dönüşüyor ve Creed acı içinde dizlerinin üzerine çöküyor. Çığlığı ruhumu yakıyor, ben onun yanına koşarken çığlığı içimdeki karanlığı sonsuza dek besliyor. "Sizden çok daha uzun süre eğitim aldım, Bay Wylder. Kendi zihninizi engelleme yanısıra yeteneğinizi güçlendirmenizi de tavsiye ederim."

Sebastian, Erikel'in sözlerine gülümser ve ben ikisine de öfkeyle bakarken, Creed'in çığlıkları yumuşar ama tamamen kesilmez.

Omzumun üzerinden Brax, Eldon ve Zane'e bakıyorum, yüzlerinde öfke açıkça görülüyor ve tüm bunları yaşamalarının benim hatam olduğunu biliyorum. Ayrıca, onun istediği gibi hizaya gelene kadar bunun durmayacağını da biliyorum.

Düşmana doğru bir adım atarken burun deliklerim genişler, vücudum bu adama boyun eğmenin her anından nefret eder. Ama belki de olaylara farklı bir açıdan bakmam gerekir. Belki de ona daha yakın olmam gerekir; belki de onun iradesine boyun eğmem gerekir ki savunmasını yıkıp onu kurutabileyim.

Hiçbir şey bilmiyorum.

Hiçbir şeyi düşünmüyorum. Kalbim ve duygularımla hareket ediyorum, daha önce hiç yapmadığım bir şey, ama şimdi yapabileceğim tek şey bu.

"Yolu göster." Bu sözler dilimi yakıyor ama hissettiğimden daha sert çıkıyor.

"Raven," Eldon uyarıyor ve bir parçam onu duymamış gibi davranmak istiyor

duymamış gibi davranmak istiyor, ama bunun Erikel ve Sebastian'a başka bir tatmin kaynağı olacağını hissediyorum ve onların bunu da elde etmelerini istemiyorum.

Ona dönüp baktığımda, gözlerinde öfke ve endişeyi açıkça görüyorum. "Bunun olacağını biliyorduk," diye mırıldanıyorum, içim bu gerçeğe burkuluyor. Çok kısa sürede çok şey oldu, ama bundan kaçınmak mümkün değildi. Başka bir düşünceyle içim daha da burkuluyor ve bir endişe dalgası omurgamı sertleştiriyor. "Lütfen benim için endişelenme. Ari'yi bul."

Bunun üzerine Erikel'e dönerim, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye hırlayarak, nereye gittiğimi bilmeden onun ve Sebastian'ın yanından geçip giderim. Ancak ağaç sınırına çok uzak değil, orada bir geçit bekliyor ve ben o yöne doğru ilerlerim.

Her adımında, hızla dönen düşüncelerim tek bir şeye odaklanıyor gibi.

Ari.

Dün gece Erikel'in akademiye saldırısını durdurabilecek tek kişi ya da tek şey varsa, o da Ari'ydi. Ya da en azından denemiş olabilirdi. Neredeydi? Bu hiç ona göre bir davranış değildi.

Kapıda durup, Sebastian ve Erikel'in ne kadar geride kaldığını kontrol etmek için omzumun üzerinden bakıyorum. Bir an, kısa bir an, başka bir şeye odaklanmak için zamanım var ve gözlerimi kapatıp, beni familiar'ıma bağlayan içimdeki büyüü hissetmeye çalışıyorum.

Zayıf, ama orada. Acı hissetmiyorum, sadece hafif bir öfke ve tahriş hissi var, ama emin olabilmem için yeterince güçlü değil.

Ari'nin bir gün birbirimizin zihninde konuşabileceğimizi söylediği anı birden aklıma gelir ve bu mesafeden onun zihnine girebilir miyim diye merak ederim, ama solumdan gelen sert bir darbe, düşünmeden beni öne doğru savurur ve geçitten geçirir.

Diğer tarafa homurdanarak düştüğümde ellerim ve dizlerim kumla karşılaşılıyor. Bir gün gerçekten bunlardan birinden geçebilirim, ama şu anda bu pek olası görünmüyor. Sebastian yanımdan geçiyor ve ben onun kafasının arkasına bakarak onu yakabileceğimi umuyorum, ama bugün öyle görünmüyor.

Ayağa kalkıp etrafıma bakarken üzerimdeki kumu silkeliyorum. Fitch'in bize su mücadelesini yaptırdığı dev gölün kenarındayız, ama burası o zamanki gibi görünmüyor. Yan yana dizilmiş cesetler yüzünden.

Boğazımın arkasında bir acı hissediyorum, buraya neden geldiğimin gerçeği çok net bir şekilde ortaya çıkıyor.

Sekiz.

Sekiz öğrenci, solgun tenleri, cansız gözleri ve kefen gibi üzerlerine yapışmış ölümün gölgesiyle sıralanmış. Erikel'in kölesi olmak istemediğim kadar, bu öğrencilerin hiçbiri bunu hak etmiyordu. Ama bu, onları kurtarmak benim sorumluluğum mu? Ben bunun için kaydolmadım. Bu yükü taşıyamam. Bu alemdeki dengeyi korumak için nekromansi büyüüne izin vermediğimize inanıyordum. Bize hep böyle öğretilti. Shadowmoor'da kimse böyle bir gücü kullanmayı hayal bile edemezdi. En iyi ihtimalle, neredeyse bir halk efsanesi olarak konuşulurdu. Şimdi, başka hangi gerçekleri gözden kaçırdığımı merak ediyorum.

Erikel yanımdan geçerken, küçük adam grubu toplanma yerinden geri çekilir ve liderlerinden bana doğru bakar. "Onları geri getirin," der ve baygın öğrencilere eliyle işaret eder.

"Senin tüm hatalarını düzeltemem." Göğsüm şimdiden ağrıyor, büyüm beni onları kurtarmanın bir yolunu bulmaya itiyor, bu da anında omurgamdan ve uzuvlarımdan yayılan bir hüznle beni tüketiyor.

Sonundaki ilk öğrencinin yanına diz çöküyorum, karanlık bana yapışıyor ve ben sihrimin bir aracı haline geliyorum. Bu sefer küremin verdiği karıncalanma hissinden daha fazlası; bu beni tüketiyor.

Göz kapaklarımdan arkasında gölgeler titriyor, fısıltılar etrafımdaki diğer tüm sesleri bastırıyor. Burton'da olduğu gibi, bir sıcaklık hissi beni sararken nefes alamıyordum gibi hissediyorum. Ellerim körü körüne ilk öğrencinin üzerine konuyor ve vücudum ani bir güç saldırısıyla titriyor, sonra soğuk ve bitkin bir hale geliyorum. Onların kalplerinin ilk atışını duyarak yere yığılıyorum.

"Bir tane daha," diyor Erikel, sesinde zafer var, ama ben hareket edemiyorum, gözlerimi açıp bakamıyorum bile. Bunun yerine, üzüntü yoğunlaşıyor, karanlık zihnimin derinliklerine doğru yayılıyor.

Başka bir beden önüme itildiğinde bunu anlarım ve bedenim aynı küçük ritüeli tekrarlar. Nefes alamıyorum. Sıcak. Buz gibi. Boş.

Tekrar, tekrar, tekrar, tekrar, tekrar, tekrar. Nefes nefese.

Sıcak.

Buz

gibi.

Boş.

Konuşamıyorum. Düşünemiyorum. Tek yapabildiğim her kasımda acı, her kemiğimde ağrı ve her nefesimde çaresizlik hissetmek.

Ta ki dünya tamamen karanlığa bürünene kadar. Beni kendine ait ilan edene kadar.

SEKİZ ELDON

Raven bir kez daha içimizden birini korumak için güçlerini kullanmak zorunda kaldığında, öfke damarlarımdan akıyor. Böyle olmamalıydı. *Onu* korumamız gerekiyordu, ama başaramadık.

O ormana doğru koşarken fark etmediği şey, bizim yerinde saydığımız, onu durdurmak için tek bir adım bile atamadığımız. Bir dakika önce onun adını seslenmek, sesimin boğazımda kalmasına neden oldu, bu yüzden ona tekrar seslenemedim. Diğerlerine bakamıyorum, ama hiçbiri onun peşinden koşmadığına göre, onların da aynı şekilde etkilendiğini varsayabilirim.

Gözlerimi Raven'dan ayırmadan, parıldayan bir geçidin yanında durmasını izliyorum. Erikel ona ulaşmak için acele etmediği için içimdeki öfke daha da artıyor, ama tam ona yaklaşırken Sebastian hızını artırıyor, Raven'ı yere devirip geçidin içinden yuvarlanmasına neden oluyor.

Orospu çocuğu.

Başım zonkluyor, kalbim ağrıyor ve midem acıdan kıvrılıyor.

Erikel geçitten geçtiği anda, geçit yok oluyor ve beni yerinde tutan büyü etkisini yitiriyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, öne doğru sendeleyip geçidin bulunduğu yere doğru hızla koşuyorum. Dallar kırılıyor ve homurtular duyuluyor, bunların kardeşlerim olduğunu varsayıyorum, ama hedefimden uzaklaşıp bunu doğrulayamıyorum.

Onlardan geriye tek bir iz bile kalmaz ve ciğerlerimden bir hırıltı çıkar, boğazımda gürleyen bir ses çıkar ve ayaklarımdan altındaki zemin titrer. Dönüp baktığımda, diğerlerinin de benim kadar vahşi olduğunu görürüm. Brax neredeyse tamamen taşa dönmüştür, öfkesinin büyüklüğü karşısında büyü kontrol edilemez hale gelmiştir. Creed'in gözleri her zamankinden daha kararmıştır, gücü kendi kendine onların izini aramaktadır ve Zane o kadar gergin görünmektedir ki, her an patlayacakmış gibi görünmektedir.

"Nereye gittiler lan?" Zane dişlerini sıkarak yerinde dönüyor, hepimizin aradığı cevabı bulmayı umuyor ama bulamıyor.

Ben de aynısını yaparım, ama sonuç yine aynıdır, ta ki gözlerim birkaç dakika önce bulunduğumuz yerde bir hareket yakalayana kadar. "Bilmiyorum, ama o pislikler biliyor olabilir," diye homurdanırım, Creed'in elinde acı içinde kıvranan ve hala yerde yatan Erikel'in adamlarını işaret ederek.

Tek kelime etmeden, dördümüz yavaşça ayağa kalkan iki adama saldırırız. Creed onlara sihrini kullanmaya zahmet etmez. Zihinsel olarak onlara saldırmak yeterli olmayacaktır. Onlardan cevabı alırken yumruklarımın altında etlerinin parçalandığını hissetmek istiyorum.

Ayakları yere basar basmaz, en yakındaki adama omzumla karnına vurarak saldırıyorum ve ikimiz de çamurda kayıyoruz.

"Ne oluyor lan?" diye bağırır, ben onu yere yatırıp yumruklarımı yüzüne indirmeden önce. Dudaklarından çıkan homurtu pek tatmin edici gelmez, bu yüzden bunu tekrar tekrar yaparım, sonra boğazından yakalar ve kanlı yüzünü benimkine yaklaştırırım.

"O nerede lan?" Pislik, kırmızı lekeli dişlerinin arasından geveleyip gülüyor, içimdeki kaosu daha da alevlendiriyor. "Creed, kafasını sikmeye hazır mısın?" diye bağırıyorum, sihrimin ısını avuç içlerime aktarıyorum. O acı içinde çığlık atmadan önce boğazının yandığını kokluyorum, Brax'ın elinde tuttuğu pisliğin yüksek tiz sesine uyararak, onu bez bebek gibi sallıyor.

"Dur, lütfen, durdur şunu," pislik boğuk bir sesle yalvarır, ama bir yer adı duymadığım için, zavallı pisliğe birkaç derece daha ısı vermekten başka bir şey yapmam.

"Yeter." Arkamdan bir gürültü geliyor ve yüzümde sert bir ifadeyle dönüp, kollarını göğsünde kavuşturmuş Profesör Fitch'i görüyorum.

"Siktir git," diyor Zane alaycı bir sesle, ama Fitch sadece başını sallıyor.

"Onun nerede olacağını biliyorum ve sen ona yardım etmek yerine burada zamanını boşa harcıyorsun."

Altımdaki pisliği bırakıp ayağa kalkarım ve o konuşmasını bitirmeden ona doğru büyük adımlarla yürürüm, kardeşlerim de öyle. Hepimizin dikkatini çekiyor. Yemin ederim bu adamı dün gördüm. Bir gecede on yaş yaşlanmış gibi görünüyor, ama şu anda bu benim umurumda değil. Raven'a ulaşmam lazım. Hemen.

"Nerede o?" diye sordu Zane, ama ben başımı salladım. Bunu kendimiz yapmak için kaybedecek vaktimiz yoktu.

"Bizi ona götür!" Fitch'in bakışları benimkilere takılırken, ellerim yanlarımda sıkışır, hayatımın en uzun saniyesinde talebim havada asılı kalır.

Tek bir baş sallamayla, topuklarını döndürür ve Raven'ın birkaç dakika önce bulunduğu yere doğru yola çıkar. Kızımı bulmaya odaklanmış olmama rağmen, her zamanki üniformasına bazı yeni eklemeler yapıldığını fark edemedim edemiyorum. Belinde, bir kadının parmaklarına taktığı zarif yüzükler gibi silahlar ve hançerler taşıyor. Ancak bu aksesuarlar çok daha ölümcül.

Öğretmenlik görevinden atıldığı için, onun bu ekstra önlemlerini hafife almamalıyız. Bunun ne anlama geldiğini sormak üzereyken, bir geçit belirir ve düşüncelerim en önemli şeye odaklanır.

Benim küçük kuşum.

Profesöre bir daha bakmıyorum ama geçidine güvenerek dikkatsizce geçiyorum, ayaklarım düz olmayan kumlu zemine çarptığında hafifçe tökezliyorum. Raven'ı dizlerinin üzerinde görünce kalbim hızla atıyor, her zamanki pembe saçlarında mağarada gördüğüm iki telden çok daha fazla siyah tel var.

Erikel'in adamlarından ikisi, onun önünden bir öğrenciyi ayağa kaldırıyor ve ben, onun yere yığılmasını, etrafına kumların fırlamasını yavaş çekimde izliyorum. Creed, ilk harekete geçen kişi olarak omzuma çarparak, kızımıza doğru koşarken ben de onu yakalamak için acele ediyorum.

Brax arkamda bir adım geride hırıldarken, Zane ayaklarımızın altındaki ince kumda dizlerinin üzerine çöküyor, Sebastian ve Erikel ise eğlenerek izliyorlar.

"Ona ne yaptınız lan?" diye bağıriyorum ve Creed onu yan çevirirken onun yanına çöküyorum.

"Yapması gereken şeyi," diye cevaplar Erikel, sözlerinde bir parça mizahla. Omuzları yükselir, yaklaşan meydan okumaya hazırdır, ama ben sadece dişlerimi gıcırdatırım. Sırtına sarkan kürk mantosuyla ölümcül görünür, ama bahse girerim bu pislik, onu örten kumaş olmasa, vücut ağırlığının üçte birini kaybederdi.

"O senin kuklan olmak için yaratılmadı," diye homurdanır Zane, saldırmaya hazırdır, ama şu anda pembe saçlı kuzgunumun etrafındaki dünyayı yakmak istesem de, onun yerine ona odaklanmam gerekiyor. Soluk görünüyor, göğsü kısa, keskin nefeslerle inip kalkıyor ve onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor.

"Başlangıçta öyle olmayabilir, ama şimdi öyle," diye cevaplar Sebastian, Erikel'in gülüşünü kazanır ve ben de ağzımı kapalı tutmak için dişlerimi sıkarak zorunda kalırım. Bunun yerine, Raven'in yüz hatlarına odaklanırım, başparmağımı yüzünde gezdirirken dokunuşuma biraz ısı katarım.

"Yeter. Onu eve götür."

Emir, Fitch'ten geliyor ve onun şu anki konumundaki bir adamdan beklediğimden çok daha fazla ikna edici.

"Bu benim istediğim şey olmayabilir," diye homurdanır Erikel, Fitch iç çekip yanımızda dururken mizahı kaybolur.

Raven'in ayaklarının yanında durarak, neredeyse savunma pozisyonunda, onunla Erikel'in arasına girer. "Hepimizi yeterince uysal hale getirdin. Onun dinlenmeye ihtiyacı var," der Fitch, daha önce bize karşı aldığı pozisyonun aynısını alarak kollarını göğsünde kavuşturur.

Parmaklarımdaki sıcaklığı düşük ama umarım ısınma etkisi yaratacak kadar yüksek tutarak, Erikel ve Sebastian'ın durduğu kısa mesafeyi gözden geçiriyorum. Sebastian, sahibi onu serbest bırakmasını bekleyen vahşi bir köpek gibi alaycı bir şekilde sırtıyor ve ben bu pislği yere sermeye fazlasıyla hazırım.

"Erikel gerekli görürse bir şifacı çağırırım," diyor Sebastian alaycı bir şekilde.

"Hayatta göndermezsin," diye karşılık verdi Brax, kendi çılgın ve vahşi canavarını düşmana yönelterek. "Onunla biz ilgileniriz."

"Hayır, halletmeyeceksiniz."

Bu iş bir erkeklik yarışı haline dönüşmek üzere ve kazanacağımızı bilsem de, bununla zaman kaybedemem. Raven'in şakaklarını parmaklarıyla ovuşturan Creed'e bakınca, onun gözlerinde de aynı düşüncelerin parladığını görüyorum.

Aramızda basit bir baş sallama ile ikimiz de ayağa kalkıyoruz, sadece Raven benim kollarımda. Kollarımda gevşek duruyor, bu da Creed'in Sebastian ve Erikel'den bizi korumak için dönmesiyle endişemi daha da artırıyor.

Fitch konuşurken bize bakmaya bile tenezzül etmiyor. "Çocuklar, bir çözüm bulun. Brax'ın geçidini kullanın. Başkasınıkini değil."

Orada durup iki kez söylenmesini beklemiyorum. Kavgadan kaçmak benim normalde tercih ettiğim bir şey değil ve bunu bir daha yapmam da pek olası değil, ama kızımı kurtarmak için gururumu cebime koyup sonraya saklamam gerekiyor.

Brax yanımda, bir an sonra onun dokunuşuyla bir geçit beliriyor ve Sebastian bağırmağa başlarken biz uzayda ilerliyoruz. Neyse ki, evimize vardığımızda onun sözleri yok olup gidiyor.

Buraya geleli neredeyse iki saat oldu ama sanki bir asır geçmiş gibi geliyor.

"Onu yatağa yatır. Zane bir şifacı getirecek, Creed onunla kaldı, böylece hiçbirimiz tek başımıza dolaşmayacağız," diye açıklıyor Brax, ben Raven'ın yatak odasına doğru ilerlerken. Kapıyı sihrimle açıyorum, içeri girerken devasa yatağın manzarasının tadını çıkarmak için bir an duruyorum, sonra onu dikkatlice yeni yapılmış çarşafların üzerine yatırıyorum.

"Siz nereye kimin gideceğini kararlaştırırken ben neredeydim?" diye soruyorum. "Bu konuşmayı hatırlamıyorum," diye ekliyorum ve o, Raven'ın diğer tarafındaki yatağa tırmanırken başını sallıyor.

"Konuşma falan olmadı. Bir bakıştı." Bir bakış.

O zaman her şey açıklanmış oldu.

Raven'ın yanağını rahatlatmak için okşamaya devam ederken, ön kapının açılma sesi endişeli düşüncelerimi kesintiye uğrattır. Bu aşamada, bu daha çok benim için geçerli. Bir dakika sonra Zane ve Creed, Nightmare Guild'in bir başka üyesi olan Grave ile birlikte içeri girerler. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum, ama o odaya doğru ilerlerken, endişeyle kırışan gözleriyle bana bakarken tek kelime bile etmem.

"Ne oldu?" diye sordu, yatağın kenarına diz çökerek, Raven'ın vücudunu tek bir santim bile dokunmadan elleriyle okşadı.

"Erikel," diye mırıldandım, bu adama güvenip güvenemeyeceğimizden emin değildim, ama bu herkesin bileceği bir şey olacaktı, o halde bu aşamada ne önemi vardı ki?

"Demek dün gece olan her şey doğruymuş. O bir necromancer mı?" Onun sözlerine dudaklarımı büzüyorum, onu şimdi öldürmeli miyim yoksa ona yöneltilecek yargılar için işkence mi etmeliyim, emin değilim. Ama endişemi diğerlerine ifade edemedim, o devam ediyor. "Onun bu şekilde kullanılmasına üzuldüm. Kimse bunu hak etmez, özellikle de onun güç seviyesinde biri."

"Devam et," diye fısıldarım, ellerini kadının kollarından göğsüne doğru kaydırırken ellerine odaklanırım. Bir anlığına gözleri benimkilere kayar, sonra keskin bir şekilde yutar.

"Üzgünüm, sadece büyükbabam bana her zaman necromancer'lar hakkında hikayeler anlatırdı, nasıl ışıkla dans ettiklerini, dünyayı güzel bir yer haline getirdiklerini ve aleme denge getirerek üzüntüleri kovduklarını. Tabii ki güç çok yozlaşana kadar. Bu her şeyi mahvetti

Herkes için. Erikel'in de aynısını yapmayı planladığından eminim." Buna ne cevap vereceğimi tam olarak bilmiyorum, ama yeterince samimi görüldüğü için şimdilik nefes almasına izin vermeye karar veriyorum. Birkaç saniye sonra, geriye yaslanıp ayağa kalkıyor ve akademinin verdiği pantolonunu silkeliyor. "İyileştirecek bir şey yok. Sihirsel yorgunluk gibi görünüyor. Sadece dinlenmesi gerekiyor, sonra kendi kendine iyileşecektir."

Orada kalmaz, Creed'in hemen arkasında kapıya doğru yönelirken, ben çaresiz ve işe yaramaz bir şekilde onun yanında kalırım. Creed tekrar odaya girdiğinde sessizlik çöker ve hepimiz nefesimizi tutarak ona bakarız.

"Bunun devam etmesine izin veremeyiz," diyor Brax bir süre sonra ve ben hemen onaylayarak başımı sallıyorum.

"Ne yapacağız?" diye soruyorum, onu mümkün olan her şekilde korumak için can atarak. "Bilmiyorum, ama bir plan yapmamız lazım, hem de hemen."

DOKUZ RAVEN

Gözlerimi açıyorum, nerede olduğumu anlamaya çalışırken bir anlığına kafam karışıyor... Odamdayım. Etrafta ceset yok ve rahat bir nefes alıyorum.

"Dove, uyanmışsın," diye mırıldanır Zane, yanımda uzanırken bakışlarımı kendisine çeker. Yumuşak bir gülümseme dudaklarının köşelerini yukarı çeker, yanına döner, yanağını avucuna dayar ve elini yüzümün yanından aşağı doğru okşar. "Endişelenmeye başlamıştım."

"Bu konuda oldukça iyiyim," diye sırtarak cevap veriyorum ve o bana başını sallıyor.

"Bunu ev arkadaşı el kitabına ekleyeceğim; artık beni endişelendirme." Kalbim ısınır ve içimi bir sükunet kaplar. Ancak bu, uzuvlarımı ağır ve halsiz kılan ağrıyı hafifletmiyor gibi görünüyor.

Yorgunluğun beni yenmesine izin vermeyerek, avuçlarımı altımdaki çarşaflara bastırıp oturur pozisyona geliyorum. Anında başım dönüyor ve midem ağrıyor.

"Oh, lanet olsun," diye inlerim, kaslarımdaki ve kemiklerimdeki ağrıya karşı daha fazla mücadele ederek ayağa kalkar ve banyoya koşarım. Tuvalete zar zor yetişirim, sonra safra boğazımın arkasında yanmaya başlar ve kusarım.

Kusma, kusma; hiç bitmiyor. Kusarken sulu gözlerim görüşümü bozuyor ve aniden arkamda bir elin olduğunu fark ediyorum. Porselene tutunurken akademi gömleğime küçük daireler çiziliyor. Artık başka bir şey çıkmayacağından emin olduğumda, yanımdaki havluyu alıp ağzımı siliyorum. O zaman bile arkama bakmaya cesaret edemiyorum.

"Bu çok utanç verici," diye mırıldanıyorum, gözlerimi açmak istemiyorum.

"Dove." Sırtımdaki avuç içi daireler çizmeye devam ederken, diğer el yanağımı okşar. "Hayatım boyunca, senin neden utanman gerektiğini bir türlü anlayamıyorum."

Tabii ki anlayamaz.

"İçimdeki her şey dışarı çıktı ve sen buna şahit oldun. Kendimi toparlamak, dişlerimi fırçalamak ve göğsümü sıkan bu utanç verici duygudan kurtulmak için biraz zamana ihtiyacım var," diyorum ve bu sözlerim ona bir gülümseme kazandırıyor.

"Gözlerini aç, Dove." O parmağını şakağıma dokundururken ben başımı sallıyorum. "Aç."

"Hayır."

"Hadi ama Raven. Benim, sadece ben." Bunun benim asıl amacım olduğunu anlamıyor mu? Bu adamların beni bu halde görmelerini istemiyorum. "Diğerlerini buraya çağırıp gözlerini zorla açmamızı isteme," diye tehdit ediyor ve gözlerimi açıp ona dik dik bakıyorum, bu da bana bir kahkaha daha kazandırıyor.

Siktiğimin herifi.

"Şimdi, bir dakika yalnız kalabilir miyim?" diye homurdanıyorum ve o başını sallıyor.

"Sen güzelsin Raven. Seksi elbiselerini giyip saçını ve makyajını yaptığında. Makyajsız ve uyurken de güzelsin. Büyüden yorgun düşüp tualete kusarken de güzelsin." Gözlerimi deviriyorum ama o çenemi tutup, dilindeki gerçeği pekiştirmeye çalışıyor. "Bunu kanıtlamak için seni şimdi öpmemi ister misin?"

Geriye yaslanmaya çalışırken gözlerimi kocaman açarak direniyorum.

"Sakın bunu yapmaya kalkışma." "Benden saklanma Dove, bununla bile saklanma, çünkü ben

seni benim gördüğüm gibi görene kadar zorlamaya devam edeceğim. Bütün o öğrencileri diriltmekten büyüün tükendi, vücudun yorgun ve bana sorarsan, tek yaptığın kusmak olması bile etkileyici."

O deli. Öyle olmalı.

İddialarını savunmaktan memnun olarak, beni bırakır ve ayağa kalkar, elini uzatarak bana tutunmam için uzatır. Pes ederek, avucumu onun avucuna koyarım ve beni ayağa kaldırmasına izin veririm. Göğüs göğüse, alnıma nazikçe bir öpücük kondururken onun kokusunu içime çekerim.

Bir süre sonra, bir adım geri çekilip makyaj masasına dönerek aynada kendimi gördüm. Kesinlikle daha iyi günlerim olmuştu. Hazır laf açılmışken... "Ne kadar süre baygın kaldım?" diye sordum, düşündüğümünden daha fazla zaman kaybetmiş miyim diye merak ederek. düşündüğümünden daha fazla zaman kaybetmiş miyim diye merak ettim.

"Birkaç saat. Eğer bu seni rahatlatıcaksa, hala aynı gün içindeyiz," diye cevapladı Zane yumuşak bir gülümsemeyle.

Nefes vererek musluğu açıp yüzüme su serpiyorum ve sonra sıradan bir şekilde dişlerimi fırçalıyorum. O zaman bile yeterince temiz hissetmiyorum

, bu yüzden tekrar yapıyorum. Tatmin olduğumda, aynaya tekrar bakıyorum ve at kuyruğumdaki pembe saçların arasına karışmış daha fazla siyah saç teli fark ediyorum. Uçlarını aşağı bırakınca, pembe saçlarım karanlığın üzerine dökülüyor ve ben kendime bakıyorum.

Kahretsin.

Şu anda kesinlikle ikiden fazla tel var. Sihirimi kullanarak onları tekrar pembeye çevirmeye çalışıyorum, ama geçen seferki gibi hiçbir şey olmuyor. Ben ellerimi lavaboya dayarken, Zane aynadan bana güven verici bir gülümseme gönderiyor. Siyah teller hakkında ne düşündüğünü sormama bile gerek yok. Muhtemelen onlara ithafen siyahı yeni favori rengi ilan edecektir.

Gerçek şu ki, bu durumun değişeceği belli değil, bu yüzden ya buna kızabilirim ya da kabullenebilirim. Saçlarım yukarıda olduğunda fark ediliyorlar; böyle aşağıdayken pembe renk onları oldukça iyi gizliyor.

Kararımı verdikten sonra saçımı geri çekip başımın üstüne bir saç tokası takıyorum, böylece pembe ve siyahın karışımı tamamen görünür hale geliyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor Zane ve aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırarak kollarını belime doluyor. Onun kollarında ısınırken, onun sıcaklığıyla ben de ısınmaya başlıyorum, ta ki yatak odamın kapısı çalınana kadar.

Açık banyo kapısından içeri girdiğimde, Creed'in kapı çerçevesinden başını uzatıp yüzünde sert bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Gözleri benimkilere takıldığında, kırılganlıkları biraz azaldı ve gülümsemeye çalıştı. "Hey, Leila dışarıda. Kabuslar Loncası toplantısı çağrısı yaptılar. Katılmak ister misin?"

Şaşkınlıkla gözlerimi genişletiyorum. "Bunu şimdi bile deneyecekler mi?"

"Öyle görünüyor," diye cevaplıyor Zane, elimi tutarken.

"Sen ne istersen, Dove."

"Oh, gidiyoruz. Sadece iki dakika giyinmeme izin ver, sonra oraya gidebiliriz. Birinin bana tüm bunları anlamam için yardım etmesi gerekiyor."

Kara pelerinler ve altın maskelerle ilgili Nightmares Guild'in arzusu canı cehenneme. O fetişi aştım artık. O gösterişli şeyler sadece dikkatleri üzerimize çekecektir. Bunun yerine, siyah bir pantolon giydim, üzerine dar, uzun kollu bir kazak giydim ve savaş botlarımı bağladım. Pembe saçlarımı

düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, Zane'in koluna tutunmuş, onun görünmezlik büyüsünü ustaca kullanışını hayranlık ve şaşkınlıkla izliyorum.

Daha önce olduğu gibi, sadece kendini değil, daha fazlasını yansıtıyor ve Sane'in odaklanabilmesi için hepimiz sessiz kalırken, attığımız her adımda üzerimizde dolaşan sihirin dallarını görebiliyorum.

Yollar çoğunlukla temiz ve ne zaman ayak sesleri duysak ya da yaklaşan bir gölge görsek, iyi bilinen yoldan çıkıp sabırla geçmelerini bekliyoruz ve sonra yolumuza devam ediyoruz. Değişmeyen tek şey, Erikel ve Basilica Realm'den adamlarının hayatımıza girdiği günden beri uğraştığımız boğucu hava ve yaklaşan felaket hissi.

Tam olarak nasıl bir his olduğunu tarif edemiyorum, ama midemin derinliklerinde kıvrılıyor, beni tam olarak kavrayamadığım bir karanlık ve sarsılmaz bir acı hissiyle yutuyor.

Akademi binasına yaklaşırken, bodruma inen merdivenleri aramak için arka tarafa doğru ilerlerken çimlere uzanıyoruz. Yarıya indiğimizde, Zane'in büyüsünün etrafımızda yavaşça çözülmesini izliyorum, ta ki artık görünmezlik korumamız kalmayana kadar.

Elini tutarak sessizce minnettarlığımı ifade ediyorum ve loş, mum ışıklı merdivende onun gülümsemesini görebiliyorum.

Brax her zamanki gibi öncü oluyor ve daha geniş koridora girdiğimizde Eldon soluma yaklaşıyor, elini belimin altına koyarken Creed arkamızdan bizi koruyor.

Ana odaya girdiğimizde, her zamanki altın rengi parıltı dikkatimi çekiyor. Masa odanın ortasında göze çarparken, Nightmares Guild'in diğer üyeleri küçük gruplar halinde toplanmış, her şey ve hiçbir şey hakkında mırıldanıyorlar. Ama biz yaklaşınca oda sessizleşiyor, bakışlarım bir gruptan diğerine geçerken tüm gözler üzerimizde.

Dikkatlerini çeken şeyin ne olduğunu tahmin etmek zor değil... odadaki büyücü. Ben.

Kimsenin bana açıkça hırıldamıyor olması, bana zarar vermeye hazır olmaması dikkat çekici, ama gergin omuzları ve kaşlarını kaldırışları, gerekirse bana karşı harekete geçmeye hazır olduklarını açıkça gösteriyor. Keşke hepsi o çirkin altın maskeleri takmış olsalardı da ifadelerini görmek zorunda kalmasaydım, ama görünüşe göre bu gece herkes maskeleri takmamış.

Adamlarım etrafımda dimdik duruyorlar, gerekirse misilleme yapmaya hazırlar ve ben, benim varlığımdan dolayı odayı dolduran soğuk havadan nefret ediyorum.

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum, kalbim göğsümde güm güm atarken, duvarlar sözlerimin yankısını yansıtıyor, bir cevap bekliyorum. "Eğer birinin bir sorunu varsa, zaman kaybetmemek için hemen konuya girmesi iyi olur," diye ekliyorum, gözlerimi odanın içinde dolaştırmaya devam ediyorum.

"Beklediği cevaptan başka hiçbir şeyi düşünmeden insanları çağırması bu kadar sinir bozucu olmamalı," diyor Zane, sanki ben burada yokmuşum gibi başımın üstünden Eldon'a fısıldıyor ve benim cehennem topum da arkadaşına hevesle katılıyor.

Aptallar.

Şimdi sırası değil.

"Bayan Hendrix, bu odada bulunanların bazıları, bugüne kadar bilerek bir büyücüye bu kadar yakın durmamışlardır. Bazıları hayatları boyunca, hikâyelerini duydukları kara büyüden korkarak yaşamış, bazılarının ise bu tür yeteneklerin elinde ölen aile üyeleri olabilir. Bu yüzden, bazılarının tereddütlerini affetmeniz gerekebilir, ama şanslısınız ki, onlar sizi eğitim sırasında onlarla omuz omuza dururken gördüler. Shadowmoor Karakolu'ndaki enkazdan geri döndüğünü gördüler. O saldırının cevabını aramak için vahşi doğaya geri döndüğünü biliyorlar, ama daha da önemlisi, söylentiler hızla yayılır ve bugün Erikel ve adamlarının elinde büyü olarak gücünün tükendiğini ve sekiz öğrenciyi ölümden geri getirdiğini biliyorlar.

Burton, odanın kenarındaki yerinden ışığa adım atar, gölgelerde saklanarak etrafında olup biten her şeyin tamamen farkındadır. Altın masanın yanında durduğunda, birkaç öğrenci onaylayarak başını sallar, gözleri benimkilere kilitlenir.

"Burada çok fazla gerginlik var," diye mırıldanırım, onun küçük konuşmasında açıkça ifade ettiği övgüyü görmezden gelerek, o da bilmiş bir şekilde başını sallar. Savunmam gerekirse, geçmişte sıraladığı her şey benim için şimdiki zamanı etkilemiyor ve bizim odaklanmamız gereken de tam olarak bu. O zaman gelecek daha fazla dikkate alınabilir hale gelebilir.

"Haklısın, ama bunun sebebi sen değilsin. Bulduğumuz durumun sebebi."

Tartışmak ve her şeyin benimle ve hissettiğim gerginlikle ilgiliymiş gibi görünmesini istemediğim için başımı sallıyorum, çünkü o haklı, şu anda içinde bulunduğumuz durum tam bir felaket ve bir çıkış yolu bulmamız gerekiyor.

Masaya doğru bir adım atıyorum, Bishoplar da peşimden geliyor, ama Burton'ın tam karşısında durana kadar konuşmuyorum. "Peki, şu anki durumumuzla ilgili

ne yapacağız?"

"Sorduğuna sevindim," diyor küçük bir gülümsemeyle, sanki dün kan kaybından ölmüyormuş gibi. "Sebastian az önce..."

"Sebastian mı?" diye araya girdim, kardeşimden bahsedilmesi bile omurgamı sertleştirdi, ama Burton fark ettiyse de belli etmedi.

"Evet, o..."

"Hayır. Hayır. Bir dakika. Sebastian burada mı?" diye bağırırım, Burton elini sallayıp az önce bulunduğu yere doğru kolunu uzatarak, ne yazık ki benimle aynı DNA'yı paylaşan o pisliği gösterirken, öfke damarlarımdan akıyor.

"Küçük kardeşim," diyor sırtarak, yaklaşırken, ama Brax hızla onun fazla yaklaşmasını engelliyor.

"Sebastian'a güvenilmez," diyorum, Brax'ı yakından izliyorum çünkü kardeşimizi olduğu yerde öldürmek istediğini biliyorum ve onu durdurmak istemediğim kadar, aceleci davranışlar yüzünden Lonca içindeki potansiyel müttefikleri kaybetmek de istemiyorum.

Burton başını sallar. "Sebastian bizim müttefikimiz, Raven. Onu Erikel'in yanında görebilirsin, ama bu onu oraya biz yerleştirdiğimiz içindir."

Hayır. Buna inanmayı reddediyorum.

"Ama Erikel'in burada olmasının sebebi zaten o."

Herkesin bana aptalmışım gibi baktığını hissedebiliyorum, ama haklı olduğumu biliyorum. Sebastian'ın kendi lehine çarpıttığı her neyse, onlar üzerinde işe yarıyor ve onun yanıldığını kanıtlamam gerekiyor.

"Bunun kanıtı var mı?" Sebastian, Genie ona yaklaşırken daha da geniş bir sırıtışla soruyor. Bugün bu kaltakla uğraşamam. Ama bunların hiçbir önemi yok çünkü elimde kanıt yok. Tek sahip olduğum şey, kulak misafiri olduğum konuşmalar. Sebastian'ın kendi lehine çevireceğinden emin olduğum konuşmalar.

"Geçen gün Erikel ile konuşurken Erikel'in 'Sana söyledim; beni buraya getir, ayaklarının altında sonsuz bir güç olacak. Ben sözümün eriyim' dediğini duydum. Doğru mu? Yoksa bir iki kelimeyi yanlış mı duydum?" Haklı olduğumu bilerek meydan okudum ve Sebastian'ın gözlerinde öfke dolu bakışları görmeme rağmen, bunu kendisi için daha iyi bir şekilde göstermeye çalıştığını da görebiliyordum.

"Sebastian?" Bu sefer soru Profesör Fitch'ten geliyor. Bir adım öne çıkıyor ama Leila'nın olduğu yerde kalmasını sağlıyor.

"Erikel'le ya da başka biriyle hiç böyle bir konuşma yapmadım, ama yeni bir üyeye bana göre daha çok inanmak istiyorsan, öyle yap." Sebastian bir adım geri çekilirken, Burton'ın bakışları ikimizin arasında gidip gelir, sonra iç çeker ve dikkatini kardeşime verir.

"Sebastian, gel, elbette senin sözüne inanıyoruz. Bugünkü olayları konuşalım, olur mu?"

Arkalarına bakmadan ikisi de giderken, ben çaresizce onlara bakakalırım. "Biri benimle dalga geçiyor olmalı. Bu olamaz, kesinlikle," diye mırıldanırım ve adamlarımdan hiçbiri beni sakinleştirmeye çalışmadan, Fitch yanıma yaklaşır.

"Kabuslar, kabuslar kadar klişedir. Dostlarımızı yakın tutarız, düşmanlarımızı ise daha da yakın."

ON RAVEN

Hafta ilerledikçe günler birbirine karışıyor ve akademide yeni, yıpratıcı bir atmosfer hakim oluyor. Her ders bir üst seviyeye çıkmış gibi görünüyor ve eskisinden daha acımasız hale geliyor.

Daha karanlık, daha zor, daha günahkar.

Basilica Realm kesinlikle etkisini gösteriyor ve Elewin Realm'de üst düzey yetkililerin nasıl tepki vereceklerini tam olarak bilmedikleri için bu durumla başa çıkmak bize kalıyor. Öte yandan, plajdan beri kimseyi diriltmek zorunda kalmadım ve bunu bir zafer olarak görüyorum.

Tavana bakarken, etrafımdaki boşluğu fark ediyorum. Yalnızım, çarşaflara dolanmış durumdayım ve erkeklerin yattığı yerde hala biraz sıcaklık kalmış. Şimdi hafta sonu olabilir, ama bakmadan da onların dışarıda antrenman yaptıklarını biliyorum. Nightmares Guild'e katıldığımızda antrenmanlarını yavaşlattılar, ama Erikel ve adamları kontrolü ele geçirdikten sonra, şimdi her zamankinden daha sert bir şekilde antrenmanlarına geri döndüler.

Burton ortalarda görünmüyor, Fitch de onunla birlikte, diğer profesörler ise Erikel'in huzurunda titriyor ve onun her emrini yerine getirmek için koşturuyorlar. Her şey altüst olmuş durumda ve öfkemi en etkili sonucu elde etmek için nereye yönelteceğimi bilmiyorum, ama bu sabah beni en çok rahatsız eden şey aklımda çok net bir şekilde duruyor.

Ari.

Bir şeyler yolunda değil. Bunu biliyorum.

Burada yatıp endişelenmenin bir anlamı yok, ayağa kalkıp bunu çözmeye çalışabilirim. Derin bir nefes alarak çarşafı tekmiyorum ve odamı dolduran devasa yatağın ucuna sürünüyorum. Arka bahçeye gitmeden önce yatağın ucunda uzanırken, büyük beden tişörtüm uyluklarıma ortasına kadar iniyor.

Salona adımımı attığımda, onları görmek zor olmadı. Çimlerin üzerinde yayılmış, kasları şişkin, saçları nemli ve ciltleri sabah havasında parıltı veren halleriyle.

Sıcak.

Seksi. Seksi. Seksi.

Patio kapılarına doğru ilerlerken, önümdeki manzarayı hayranlıkla seyrediyorum. Onları izlerken tüylerim diken diken oluyor, tıpkı eve ilk girdiğimde yeni ev arkadaşlarımı gördüğümde olduğu gibi. Ama şimdi onlara daha fazla takıntılıyım ve bana hissettirdiklerini daha kolay kabul ediyorum.

Bizi ayıran kapıyı açtığım anda, her biri bana bakıyor. Creed en yakın olanı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yerde oturmuş, antrenmanına devam etmeye hazır, bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. Zane bir adım arkasında, elleri belinde, nefes nefese, göğsü her nefes alışında inip kalkıyor. Eldon ve Brax ellerindeki ağırlıkları yere bırakıp içgüdüsel olarak bana doğru bir adım atıyorlar.

"Ne oldu?" diye soruyor Eldon, ben onun sorusunu anlamaya çalışırken bir saniye ona bakakalıyorum.

"Ne?" diye soruyorum sonunda, kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Yüzünden okunuyor," diyor Brax, sanki bu, yüzümün nasıl görüldüğünü anlamama yardımcı olacakmış gibi beni işaret ederek. Eğer bu kadar açıksa, kafamdaki endişeyi doğrudan dile getirebilirim.

"Ari'de bir sorun var. Ne olduğunu bilmiyorum, ama Erikel'in baloda saldırısından beri onu görmemem endişe verici. Genelde benim paniğimi hissettiğinde hemen tepki verir."

"O senin familiarın, Raven. Onu hepimizden daha iyi tanıyorsun," diyor Creed ayağa kalkarak.

"O, Arikel tehlikedeyken karakolda ortaya çıktı. Lanet olsun, o zaman hepimizi kurtardı," diye onaylar Zane. "Ve Arikel Haven Court'a gittiğinde, geri döndüğünde neredeyse anında buradaydı. Yani mesafe sorun olamaz."

Eldon aramızdaki mesafeyi kapatırken, onun söylediklerine başımı sallayarak onay veriyorum. Elleri belimi kavırıyor, ben yüzümü kaldırıp onun bakışlarına karşılık verirken rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, ya diğer yaratıkların yanına geri döndü, ormanda mahsur kaldı ya da daha kötüsü oldu," diyorum, dilimin ucunda olan kelimelerden korkarak.

"Daha kötüsü ne olabilir ki?" diye sorar Brax ve omurgamdan bir ürperti geçer. "Erikel'in bizim için tehlike oluşturmadığını düşünmesi."

"Evet, bu kesinlikle daha kötü," diye onaylar Creed, önümde Eldon'un yanında durarak. "Bu da demek oluyor ki ormana gidip kontrol edeceğiz, değil mi?" Bu bir soru değil; cevabı zaten biliyor. Gözlerinden bunu okuyabiliyorum, ama yine de onaylayarak başımı sallıyorum.

"Peki," Zane iç çekerek ilan eder. "Ama şunu bilmeni isterim ki, içeri gizlice girip seni yatağa yatırmaktan iki adım uzaktaydım, Dove." Dudaklarında somurtkan bir ifadeyle Eldon'un diğer tarafında belirir ve ben gülerim.

"Bu benim ödülüm olabilir," diyorum sırtarak, Zane yanağıma bir öpücük kondururken içim bu sözle sıkışıyor.

"Bu hoşuma gitti."

ELDON, Brax'ın kapısından geçerken elimi sıkıca tutuyor. Eminim ki, tüm hafta sonu boyunca yatakta çarşaflara dolanarak evde kalmaktan mutluluk duyacak tek kişi Zane değildir. Ben de bunu çok isterdim - lanet olsun, çok isterdim - ama Ari için duyduğum endişe öncelikli.

Tanıştığımızdan beri beni her zaman öncelikli tuttu; ona bunu borçluyum.

Diğer Bishoplar da bize katıldığında olağan dışı bir şey görünmüyor, bu yüzden geçen seferki gibi sessizce ağaç sınırına doğru ilerliyoruz.

"Buradan orman tamamen boş görünüyor, ama biz oradaydık. Ağaçların ve çalıların ötesinde ne olduğunu biliyoruz; sadece göremiyorsunuz," diyor Zane, şaşkınlıkla ses tonunu yükselterek kaşlarını kaldırıyor.

"Akademinin onları burada kilitli tutmasının en büyük endişemiz olduğunu düşünmemiz çılgınca," diye karşılık veriyor Creed, Eldon'un eli benim elimi sıkarken ben alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Onu duyabiliyor musun?" diye soruyor Brax ve hepimiz buraya gelme sebebimize yeniden odaklanıyoruz.

Kafamı sallayarak iç çekiyorum. "Hayır, ona ulaşmaya çalıştım, ama o, bunun ancak büyüm güçlendiğinde mümkün olacağını söyledi. Ayna büyüsünün farkında olduğum için bunun mümkün olacağını umuyordum, ama görünüşe göre değil," diyorum, yenilgi ikinci bir deri gibi bana yapışmış durumda.

"Neden şimdi tekrar denemiyorsun? Belki de mesafeyle ilgili bir şeydir," diyor Eldon ve duruyoruz. Alt dudağımı ısırarak, tekrar denemek için güç bulmaya çalışarak yavaşça başımı sallıyorum.

"Ari?" Gözlerimi kapatıp bir şey duymaya çalışıyorum, ama hiçbir şey gelmiyor. "Ari?" Umutla ve dua ederek tekrar deniyorum, ama sadece sessizlik karşılıyor beni. Derin bir nefes alıp, başımı sallayarak diğerlerine dönüyorum.

"Sorun yok, Dove. Ari öyle olacağını söylediye, öyle olacaktır. Sadece biraz zaman alacak." Zane beni sakinleştirmek için gülümsüyor ve ben de kendimi fazla üzülmemeye çalışarak bunu kabul ediyorum.

Ağaçların olduğu yere dönerek, onun adını tekrar seslenirim, ama bu sefer yüksek sesle. "Ari?"

Birdenbire esen bir rüzgar, ağaçların yapraklarını hışırdadır.

"Bu güvenli değil."

"Ari?"

"Güvenli değil."

Kaşlarımı çatarak etrafa bakıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Sesi ona benziyor, sadece daha karanlık ve bu sesin bana verdiği his hoşuma gitmiyor.

"Onu duyabiliyor musun?" diye sorar Creed, ben de onaylayarak başımı sallam ve onu aramaya devam ederken Ari'nin sözlerini onlara tekrarlarım.

"Ne güvenli değil?" Eldon, soruma karşılık olarak kendini bana yaslayarak koruyucu bir duruş sergiliyor.

"Senin burada olman. Gitmelisin. Hemen."

"Ari, bana neler olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Endişeleniyorum."

O kadar uzun süre sessizlik hakim ki, onun gittiğinden eminim, ama onun böyle gitmesine izin vereceğimi sanıyorsa, büyük bir sürprizle karşılaşacak. Ormana doğru bir adım daha atarken, zihnimde bağırmasıyla duruyorum.

"Hayır." Kalbim hızla çarpmaya başlar, uzaktan silueti belirir, onu ele veren tüyleri görünür. İçgüdüsel olarak ona doğru bir adım daha atarım, ama o yine zihnimde onaylamadığını haykırır. "Yapma."

"Ari, bana neler olduğunu açıklamalısın," diye ısrar ettim, yüzümü elime sürterek.

Başını eğdiğinde, içimde bir hüznün dalgası yükseldi. Bu duygu ondan geliyordu, sonra mırıldandı: "Burada mahsur kaldım."

"Öyle olabileceğini tahmin etmişim. Ama bu, seni görmeye gelemeyeceğim anlamına gelmez. Sonra gidip Profesör Figgins'i bulabilirim. O seni dışarı çıkarır."

"Hayır, Gia için güvenli değil. Ben burada kalmayı seçtim."

"Gia için neden güvenli değil?" Göğsüm sıkışıyor, kendi korkum onun korkusuyla birleşip içimde yıkıcı bir kasırga gibi dönüyor.

sadece başını salladığını anlayabiliyorum, ama bu yeterli değil. "Ari, şimdi söyle, yoksa içeri giriyorum."

"Burası senin için güvenli değil. Büyünün koruma alanında değişip değişmediğinden emin değilim, bu yüzden sen de burada mahsur kalabilirsin."

"Siktir."

"Neler oluyor?" Eldon sorar, elimi bırakıp kolumu okşar ve ben hızla Ari'nin endişesini tekrarlarım. "Siktir."

"Ne güvenli değil, söyle Ari. Anlamazsam yardım edemem."

"Erikel yalnız gelmedi. Kendi yaratıklarını da yanında getirdi."

Ari'nin sesindeki titreme beni yutkunmaya zorluyor. "Ve sanırım bu yaratıklar sizin gibi sadece yanlış anlaşılmış değiller."

"Hayal edebileceğinden çok daha kötü yaratıklar. Bu yüzden gitmelisin ve ben de bu pisliklerin seni koruyacağına güvenerek Gia'yı korumalıyım," diye homurdanıyor ve Bishop'lara doğru başını sallıyor.

"Onların ellerinde, başka kimsenin ellerinde olduğumdan daha güvendeyim," diyorum, her hecesine inanarak. Hayatımı yalnız geçirmiş, beni güvende tutacak başka kimseye güvenmemiş olabilirim, ama onlara güveniyorum. Bize inanıyorum.

Ari'nin de buna inanması için, ona inandığımı ve benim bilmediğim bu yaratıklar hakkındaki bilgisine güvendiğimi bilmesi gerekiyor. "Sizi oradan çıkarmak için bir yol bulacağım, Ari. Söz veriyorum. Seni, Gia'yı, herkesi. Erikel'in sizi de ele geçirmesine izin vermeyeceğim."

ON BİR BRAX

Onun acısını görebiliyorum, ıstırabını hissedebiliyorum ve eğer ona yaklaşırsam, burnumu boğazına dayarsam, etrafımızda çökmekte olan dünyaya duyduğu öfkenin kokusunu alacağımdan eminim. Bu beni içten içe parçalıyor. Her şey tamamen mahvolacak, ama bu benim hayatım, her zaman bir düşünüş eğrisi oldu. Raven ise bunu hak etmiyor ve ben bunu nasıl düzeltereğimi bilmiyorum.

Sessizce, kapımdan geçip salonumuza giriyoruz, etrafımızı mutsuzluk kaplıyor. Raven kanepeye oturuyor, başını ellerinin arasına gömerek iç çekiyor. Onun böyle hissetmesinden nefret ediyorum, ama daha da çok, bu duyguda boğulmasından nefret ediyorum. Öyle olmayabilir, ama göğsümde oluşan düğüm bana aksini söylüyor ve bu duygudan kurtulamıyorum. Bu da tek bir anlama gelebilir.

Bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyor.

Onun dikkatini başka yere çekmem gerekiyor. Kahretsin, hepimizin ihtiyacı var. Ari yakın zamanda hiçbir yere gitmiyor ve ilk temas noktamız Profesör Figgins olmalı, ama hafta sonu ona ulaşmak o kadar kolay olmayacak, bu yüzden bir çıkmaza girdik.

Creed, Raven'ın tam karşısındaki kanepeye çöküyor, sessiz bakışlarıyla, ki bunun babasıyla bir ilgisi olduğunu biliyorum. Babamın öldüğünü sandıktan sonra onun düşmanın silahı olduğunu öğrenseydim nasıl hissedirdim bilmiyorum ve bunu denemeye de niyetim yok, ama şu anda bize ihtiyacı olduğunu biliyorum. Eldon, Raven'ın yanına çöküyor, eliyle onun omurgasını rahatlatıcı bir şekilde okşuyor, Zane ise ileri geri yürüyerek saçlarını elleriyle tarıyor. O da bir problem çözücü, ama önümüzde duran bulmaca kolay değil.

Duygular ve hisler birbirine karışmış durumda ve ben kendi duygularımı nasıl idare edeceğimi bile bilmiyorum, başkalarınınkini idare etmeyi bırak.

Ellerim yanlarımda sıkışıyor, önümdeki çözilemeyen durumdan dolayı kemiklerime sinir bozukluğu yayılıyor. Bütün hafta

adrenalinle koştuk ve ben hepsini unutmak istiyorum. Hepimizin unutmasını istiyorum.

"Bütün hafta sonu burada oturup endişelenemeyiz," diyor Zane, ben de kaşlarımı kaldırıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona bakıyorum ve devam etmesini bekliyorum. Bu herif yüksek sesle düşünecek ve ben de ne söyleyeceğini merak ediyorum. Birkaç kez daha ileri geri yürüdükten sonra, durup saçlarını parmaklarıyla tarıyor. "Babamı arayıp, onun bu konuda ne bildiğini öğrenebilirim," diye mırıldanır ve kollarını yanlara açar. "Ama hayatlarımızın hafta sonu boyunca olduğu gibi sihirli bir şekilde geri döneceğini sanmıyorum." Kaşlarını çatarak, zihni dakikada bir mil hızla çalışırken iç çeker.

"Ya da..." Raven, mavi gözlerinde umut dolu bir ışıltıyla ona bakarak cesaretlendirir.

"Ya da tüm bu saçmalıkları, kelimenin tam anlamıyla unuturuz ve hafta sonunun geri kalanında, ya da en azından bugünün sonuna kadar endişelenmeden kendimiz oluruz."

Hepimiz şaşkınlıkla ona bakarız, o ise hafifçe başını sallar, sanki kendi sözleri ikinci seçeneği tercih etme kararını destekliyormuş gibi. Aslında bu seçenek kulağa çekici geliyor. Ama ben bile buradaki karar verme sürecinde bencil olamayacağımı biliyorum; gerçekten, karar Raven ve Creed'e kalmış. Benim açımdan Creed'den *çok* Raven, ama sadece o benim ruhuma dokunuyor ve ben onun varlığından bile etkileniyorum.

"Unutmak dediğinde..." diye fısıldadı, gözlerinde belirsizlikle karışık bir merakla Zane'e bakarak.

"Yani, Creed'in sihrini kullanmasını kastediyorum," diye açıklıyor, şakağına dokunarak. "Bunun o kadar basit olmadığını biliyorum ve kendimizi savunmasız bırakmak istemeyiz, ama şu anda bu kadar çaresizken endişelenecek bir şeyin olmaması fikri hoşuma gidiyor."

Dudaklarımı büzerek, daha büyük resmi düşünürüm. Bunu yapmak için neye ihtiyacımız var?

Ev kilit altında olmalı. Dışarı çıkamayız, bahçeye bile, orası savunmasız. Birkaç hafta önce Guild'in bizi kaçırmasının hatırası bunu bize acı bir şekilde hatırlatıyor.

"Diğerleri ne düşünüyor?" diye sordu Raven, beni düşüncelerimden kopararak, ve bu, onun bunu yapmak istediğini anında belli ediyordu.

"Bence bir günlüğüne halledebiliriz," diye cevaplar Creed ve yüzünde heyecan dolu bir gülümseme belirir.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye devam eder, dirseklerini dizlerine dayayarak hepimize bakar ve hepimizin dikkatini çektiğinden emin olur.

"Brax," diye seslenir Eldon, sanki tüm ayrıntıları gözden geçirmeye başladığını çok iyi biliyormuş gibi bana başını sallar.

"Evi terk edemeyiz, arka bahçeye bile," diyorum, tam cam duvarı işaret ederek. "Ayrıca, güvenli olması için tüm süre boyunca camları renklendireceğim ve her iki giriş noktasına da iki geçit yerleştireceğim, böylece biri içeri girmeyi başarsa bile, eşiği geçtiği anda başka bir yere nakledilecek."

"Başka ne var?" diye soruyor Zane, planının gerçekleşmeye başladığını görünce yüzünde bir gülümseme yayılıyor.

"Birimiz hatırlamak zorunda kalacak, çünkü Creed'in büyüünün zamanlayıcısı olduğunu sanmıyorum." Creed'e bakıyorum ve o da onaylayarak başını sallıyor. "Ama aksi takdirde, her şey yolunda. Bir sorun çıkarsa, hala büyümüz var." Omuz silkiyorum, damarlarımdan akan heyecanı gizleyemiyorum. "Hatırlayacak olan da ben olacağım."

Zane ellerini çırparak odanın diğer ucuna koşar ve sırtıma bir şaplak atar. "Sen harikasin dostum."

Ona gözlerimi devirdim. Kimsenin beni harika bulması umurumda değil. Bu bir yalan. Onun beni harika bulması umurumda. Sadece kendimi açıkta bırakmayı sevmiyorum. "Demek yapıyoruz," diye mırıldandı Raven, parmaklarını kucağında birleştirerek.

"Senin istediğin buysa, Shadow."

Gözleri benimkilerle buluştu, başını sallarken dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi.

"Sadece bugünlük, tüm sorunlarımızı unutmak istiyorum."

"Peki bunun yerine ne yapacağız, Küçük Kuş?" Eldon, gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırarak sorar.

"Yemek, gülmek ve sevişmek."

RAVEN'S HEAD, karnından gelen içten kahkahalarla kanepeye yaslanır. Bu o kadar sarhoş edici ki, ben de onunla birlikte gülümsemek üzereyim, ama son anda kendimi tutuyorum. Şu anda onu uzaktan hayranlıkla izlemekten mutluyum.

Ancak benim sikim bu kararı pek beğenmiyor. Sebastian ölene kadar onun tatlı amcığına ertelediğim zevki de pek beğenmiyor.

Öyle olsa bile, şimdi bile ağzımdan kaçırdığımı düşünüyorum, ama siktir, sözümünden dönmeyeceğim.

Parmaklarımı birbirine geçirip dirseklerimi dizlerime dayadım ve bakışlarımı ona sabitledim. Hiçbiri etrafımızda dönen sorunların farkında değil, hiçbiri burada bulunan beşimizden başka bir şeyin varlığından haberdar değil gibi görünüyor ve bu neredeyse... huzur verici.

Tüm giriş noktalarında güvenlik kontrolü yaptım ve mümkün olduğunca dikkat çekmeden geçitlerimi üç kez kontrol ettim, böylece onların keyfini kaçırmayayım. Daha önce kek pişirmek ve pizza yemekle meşguldüler, ama şimdi normalmişiz gibi kanepede dinleniyorlar. Bu muhtemelen hayatımda uyum sağlamam gereken en zor durum, ama yine de izlemesi eğlenceli.

"Eminim sihrinle kendini hiç utandırmamışsındır," diyor Raven yumuşak bir kahkaha atarak, Eldon'ı işaret ediyor. Eldon, Raven'ın sihirle yemek yaptığı ama tabak yaratmayı unuttuğu anı hatırladı.

"Lütfen, itiraf etmekten utandığımdan daha fazla kez kendimi utandırdım," diye karşılık veriyor, bakışları bana kayıyor ve ben başımı sallayarak başka bir gülümsemeyle mücadele ediyorum. "Ona söyle, Brax. Ona bunun doğru olduğunu söyle."

Raven'ın parlak mavi gözleri, Eldon'ın sözlerini doğrulayacak hikayeyi duymak için bana doğru çevrilir ve ben de, bu beni de utandırса bile, onu reddedemeyecek kadar safım. "Bir keresinde yüzmeye gitmek istemişti ve bizim mayolarımızı bulabileceğine kesin olarak inanıyordu," derim ve Zane, Raven'ın ayaklarının dibinde otururken gülümser.

"Lütfen herkese göğüslerini gösterdin de, çünkü bu paha biçilemez bir şey olurdu ve ben de bunun canlandırmasını görmek isterdim," Raven kıkırdar ve ben başımı sallarım, keşke öyle olsaydı diye düşünürüm.

"Keşke öyle olsaydı," diyor Creed sırtarak, Eldon ise pembe yanaklarını saklamak için elini yüzüne götürüyor. "Bunun yerine, Eldon okulun popüler kızına takıntılıydı, onun küçük pembe iki parçalı mayosuna, ve bir de baktık ki, hepimiz de aynı mayoyu giyiyoruz."

Raven, dilinden çıkan kahkahayı bastırmak için elini ağzına kapatır, ama bu imkansızdır. O bizim pahasına gülerken, eğlence odanın her yerinde yayılır ve hepimizi sarhoş eder.

"Bekle, kaç yaşındaydınız?" Raven, özellikle Eldon'a bakarak sorar.

"Kaç yaşındaydık? Dove, on iki aydan az bir süre önceydi. Hiçbirimiz on sekiz yaşına gelene kadar güçlerimizi elde edemiyoruz," diye açıklıyor Zane ve Raven'ın dudaklarının büzüldüğünü izliyorum.

"Onu tanıyor muyum?"

Dördümüz de Raven'a şaşkınlıkla bakarız. "Kimi tanıyorum?" diye sorar Eldon, elleri artık yüzünü gizlemiyor.

"Kızı."

Onun ne demek istediğini anlamam bir saniye sürer ve ben de çenemi kapalı tutup Eldon'ın her şeyi mahvetmesini ön sıradan izlemeye karar veririm.

"Dotty Bramwell."

"Dotty de buraya mı gidiyor?" Raven'ın kıskançlığını neredeyse tadabiliyorum ve gülümsememi bastırmak için gereken güç her geçen saniye daha da zorlaşıyor.

"Ne önemi var?" diye soruyorum ve önümde alevlenen ateşi körüklerken pembe saçlı gölgemden ölümcül bir bakış alıyorum. Ama o cevap veremedi Zane araya giriyor.

"Dotty, güçlerini kazandığı ilk hafta öldü," diye itiraf etti ve Raven'ın kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. Az önce kıskançlıktan deliye dönmüşken, şimdi ise aptal gibi hissederek kucağına bakarken hafifçe irkildiğini gördüm.

"Şimdi kendimi kötü hissediyorum." Raven burnunun köprüsünü sıkıştırır, anında telaşlanır ve ben de odadaki neşeli havayı tamamen bozduğu için aynı hızla sinirlenirim.

Belki de kıskançlığı bu kadar güçlenmeden önce araya girip konuşmanın yönünü değiştirmeliydim, ama artık bunu değiştirmek için çok geç. Yapabileceğim tek şey, bundan sonra her şeyi yeniden yönlendirmek, böylece iyi ruh halimi bozmaması için.

Üç adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onu yemek istercesine açgözlülükle aramızdaki boşluğu dolduruyorum.

"Yeşilin sana yakıştığını düşünmemiştim, Shadow," diye fısıldadım, onun önünde çömelerek.

Gözlerini devirir, ne demek istediğimi çok iyi biliyor. "Değil." "E m i n misin? Gözlerinde parıltıyor ve saçlarının uçlarının da değiştiğinden eminim," diye alay ettim. Dudaklarını büzüp zorla bana sert bir bakış attı, bu da benim sikime bir arzu dalgası gönderdi ve ona olan ihtiyacımla zaten yanan közleri daha da alevlendirdi.

O, tüm sorunlarını unutmayı kabul edip yemek, eğlence ve seks talep ettiğinden beri, onun açılmış amını düşünmeden edemiyorum. Hepsi f ile başlayan en sevdiğim üç kelime.

"Sen bir pisliksin, Brax."

Bana bağırmaaya çalışırkenki zavallı çabasına sırtarak bakıyorum, bu da onu daha da sinirlendiriyor. Onu çıldırtmayı, çığlıklarını duymaktan aldığım zevk kadar seviyorum galiba. İkincisini duymak istiyorum. Ama benim dokunuşumla olmaz. Bu, eğlenceyi hiç de azaltmayacak.

Ellerimi her iki uyluğuna koyup sıkıştırıyorum, bu da onun bakışlarını daha da daraltıyor. "Kıçını tokatlayayım da bana bir daha öyle diyecek misin?"

Öne eğilir, çenesini yukarı kaldırır ve gözlerinde bir anlık meydan okuma parlar. "Sen bir pisliksin, Brax."

"Ohh, bugün biri çok hırçın," diyor Zane alaycı bir gülümsemeyle, ben ellerimi kalçalarına koyup onu ters çevirirken, bu da bana bir çığlık kazandırıyor.

Kıçını havaya kaldırmış, yüzünü kanepenin arkasına gömmüş ve benim sikim taş gibi sertleşmiş. O dilini tekrar bana doğru uzatmadan önce, avucumu kıçının üzerine vuruyorum. Onun boğuk inlemesinin tatlı sesi, inanamayıp başımı sallamama neden oluyor.

O bir muamma. Beni azdırmak isteyen, yaramaz, küçük bir velet. Benim onu şaplaklamak istediğim kadar o da bunu istiyor.

"Bu ses benim rüyalarımın müziği dostum," diyor Eldon, Raven minderlerden kalkıp omzunun üzerinden bize sırtarak bakarken sesinde bir inilti var.

O bizim sonumuz. Bundan daha doğru bir söz olamaz. Ama eğer benim, onun yaramaz gibi davranıp istediğini elde ettiği oyununu oynayacağımı sanıyorsa, büyük bir sürprizle karşılaşacak. Uyluklarını sıkarak öne eğilip dişlerini kalçasına batırıyorum, onu şaşırtacak kadar derine batırıyorum, sonra ayağa kalkıp bir adım geri atıyorum.

Dudakları hemen tekrar büzülür ve ben sırtırım. "Ne istiyorsun, Raven?"

"Boşalmak." Cevabı hemen gelir, kalçalarını sallayarak.

"Herkesi aynı anda mı istiyorsun, yoksa birbiri ardına mı?"

Gözleri büyüdü, çenesi gevşedi ve bakışlarını Creed'den Eldon'a, sonra Zane'e kaydıldıktan sonra tekrar bana dönüyor. "Aynı anda ikisi," diye cevap veriyor sonunda, kaşlarını kaldırarak.

Tabii ki, bana başka bir senaryo daha sunmak zorundaydı. Kristal mavisi gözlerinde meydan okuma açıkça görülüyordu, ama bu da benim lehime olacaktı. Elimi bir hareketle

, onun kıyafetleri de benimkilerle birlikte ortadan kayboldu ve gözleri hızla benim belirgin bir şekilde onun yönüne doğru uzanan sikime kaydı. "Bana da katılmama izin vermezsen, şansım olmadan boşalacağım" diyor Zane, giysileri de tamamen yok olmuş ve penisine koruma takmış olarak öne çıkıyor.

Başımı sallayarak dikkatimi tekrar Raven'a çeviriyorum. "Kahve masasının üzerine," diyorum ve ahşap mobilyaya doğru adım atıyorum. Mükemmel bir yükseklikte.

Ondan bir başka isyan bekliyorum, ama sürpriz bir şekilde ayağa kalkıyor, saçlarını bir saç tokasıyla toplarken her adımda kalçalarını sallıyor. Başka bir emir vermeden, dört ayak üzerinde masaya tırmanıyor, kirpiklerinin arasından bana bakıyor, gözlerinde arzuyla parıltıyor.

İki adım atarak tam karşısına geçiyorum, parmaklarımı penisimin etrafına dolarken dudaklarının kıvrımı benim penisimle mükemmel bir çizgi oluşturuyor. Gözleri her hareketimi takip ediyor, Creed ve Eldon'un daha iyi görebilmek için sessizce hareket ettiklerini fark ediyorum. Onların da sırası gelecek ve bunu biliyorlar. O kadar istekli, o kadar hevesli, o kadar muhtaç ki, bu bağımlılık yapıyor.

"Hazırlık yok, çocuklar. Raven'ı esnetmek ve sabah ağrılarla uyanmasını istiyorum."

Kimse benim isteğime karşı çıkmaz ve Raven dişlerini açgözlülükle alt dudağına geçirir.

"Beni kullan," diye nefes nefese Raven, ben de inleyerek başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum. Henüz bana dokunmadı bile ama ayak parmaklarım şimdiden arzuyla karıncalanıyor.

"Sen öyle diyorsan, Shadow," diye nefes alıyorum, gözlerimi kısarak ona bakarken, penisimi dudaklarına sürüyorum.

"Öyle, ama bunu senden duymak istiyorum," diye fısıldadı, nefesini hassas başımın üzerine üfledi, sonra dudaklarını geçip sikimin etrafındaki ağzının sıcaklığını hissettim.

"Siktir," diye tısladım, o beni boğazının derinliklerine alırken. O benim boyumu yutarken, ben de onun taşaklarını avuçladım ve burada kimin kontrolü elinde tuttuğu sorusu ortadan kalktı.

Parmaklarımla saçlarını tararken, ben sıkıca tutarken o benim sikimin etrafında mırıldanır. Nefes almak için geriye yaslandığında, ben ona iki kısa nefes veririm, sonra ağzına girerim, ecstasy kemiklerimde dalgalanırken aramızdaki kontrolü ele geçirmeye çalışırım.

"İşte böyle, Shadow. Siktir," diye inlerim, o benim sikimi tekrar yutarken onun istediğine boyun eğerek. Benim sikimin etrafında mırıldanması,

karışık inlemelere dönüşür ve ben aşağıya bakıp Zane'in taşaklarının onun amcığına derinlemesine girdiğini görürüm. "İşte böyle, tatlı amcığını onun sikine ger, Raven. Ona tam uyum sağla," diye hırıltıyla söylerim, cildinin pembe lekelerle kaplanmaya başladığını izlerken.

Sıcak. Sikişmek kadar.

"Lanet olsun, Dove," diye inliyor Zane, ona onun uzunluğuna uyum sağlaması için bir an veriyor.

"Durma. Onu sik."

Zane'in gözleri benimkilere doğru parlar, cevabı dilinin ucunda gibi görünür, ama Raven kalçalarını hafifçe salladığında bu cevap hızla kesilir. Diğerlerine göre ona daha sert davrandığımı biliyorum, ama o bunu çok seviyor. Onların daha yumuşak yaklaşımını da seviyor olabilir, ama şu anda sahiplenilmek istiyor ve biz kim oluyoruz da onu reddediyoruz?

O kadar hızlı hareket ediyor ki, o benim sikimin etrafında sarsılana kadar hareket ettiğinden emin olamıyorum, kısa bir süreliğine ne kadar derine girdiğime boğuluyor, sonra çekilip tekrar yapıyor. Dört ayak üzerinde kendini hazırlarken eli taşaklarımdan düşüyor, ben ağzını sahiplenirken Zane'in amına girmesine izin veriyor.

O, ileri geri gidip gelir, bizim inlemelerimiz havada karışıp ortamı ısıtırken, ona verdiğimiz her şeyi alır.

"Siktir, boşalacağım," diye inliyor Zane. Nefesi kısa ve hızlı.

"Onu da seninle birlikte doruğa çıkar," diyorum, saçlarını sıkıca tutarken ağzını acımasızca sikiyorum.

Zane, klitorisini okşamak için hafifçe açısını değiştirir, ama Creed ondan önce davranır, kıvrımlarını okşar ve bir an sonra, kız benim sikimin etrafında çılgık atar, gözleri geriye doğru yuvarlanır ve parçalara ayrılır.

"İşte bu, Dove. Siktir, siktir, siktir," diye bağırıyor, o bizim aramızda sarkarken kendini onun içine gömüyor. Kollarının gücü tükenirken ve Zane nefesini toparlarken başı öne doğru eğilirken, onu sadece saçlarından tutarak ayakta tutuyorum, ama onunla işim bitmedi.

"Değişin. Hemen," diyorum, Eldon'a başımı sallayarak. Creed'in şu anda klitorisini okşamasını seviyorum ve Eldon'un da onu doruğa ulaştırmasını istiyorum.

Tek kelime etmeden, penisinin ucuna koruyucu takıyor ve bir saniye sonra Zane'in boşalttığı yeri dolduruyor.

Raven, kıvrımları arasındaki yeni penise alışırken benim penisimin etrafında inliyor. "Onu ne kadar çabuk tekrar boşaltabiliriz, El?" diye soruyorum, bakışlarım

gölgeme bakarken, o da yarı kapalı gözleriyle bana bakıyor. "Kendi orgazmını hissederken benim orgazmımdan boğulmasını istiyorum. Bunu yapabilir misin?" diye soruyorum, arkadaşına meydan okuyarak, o da hevesle başını sallıyor. Başladığımızdan beri ne kadar yaklaştığımı bilmiyor, ama ben biraz daha dayanabilirim.

"Önümüzdeki altmış saniye içinde sikimin her yerine boşalmasını istiyorum," diye karşılık verir, Raven'ın kalçalarını sıkıca kavrayarak ona sertçe girer ve onu tekrar sikimde sarsar. Siktir, altmış saniye bu aşamada benim kaldırabileceğimden fazla olabilir.

"Bunu gerçekleştir." Raven'ın saçlarını yumruklarken ve ağzını kontrol altına alırken, artık Eldon'la uyum içinde değilim, bakışlarımı Raven'ın üzerinde tutuyorum.

O kullanılmak istiyor. Bunu yapabilirim.

Creed klitorisinde, Eldon onun merkezinde ve Zane kenarda ağzı açık izliyor; ben sadece ona odaklanırken hepsi arka planda kayboluyor. Testislerim karıncalanıyor, ağzının sıcaklığı beni defalarca doruğa ulaştırıyor, o da esnekliyor.

"Siktir. Siktir, Shadow," diyorum, göğsüm sıkışıyor, zevk damarlarıma doluyor.

Dilimdeki kelimeler, benim uzunluğumun etrafında inlerken gözlerini kapatmasına neden oluyor ve ben, boşalmamın ipleri boğazının arkasına boyarken bir uçuruma düşüyorum. Tüm vücudu geriliyor, benimle birlikte patlayana kadar bir yay gibi kıvrılıyor.

Nefesimi yakalamaya çalışırken, memnun bir gülümseme dudaklarımın köşesine yerleşir, boşalmamın her damlasını dışarı çıkarırken, penisim hala boğazının arkasında seğiriyor.

"İşte böyle, Küçük Kuş, sikimi sık," diye inler Eldon, ben Raven'ın ağzından sikimi çıkarırken, onu yerinde tutmak için ellerimi saçlarında yumruk yapmaya devam ederim.

"Devral, Creed. Onu tutmak için iki kişi lazım," diye homurdanırım, Raven seksin etkisiyle sersemlemiş bir halde bana bakar.

Creed'in penisi dudaklarına değdiği ve elleri saçlarına dolandığı anda, bir adım geri çekilip hepimizin bağımlısı olduğu bu mucizeyi takdir ediyorum. Dizlerimin üzerine çöküp Eldon'un yerini onun amında almak istiyorum, ama içgüdülerim bunun sözüme aykırı olduğunu söylüyor.

Bu, onun coşkuyla dolmasını istemediğim anlamına gelmez. "Siktir, dayanamıyorum Raven. Çok yaklaştım," diye inleyen Eldon, düşüncelerimi bölüyor

düşüncelerimi bölerek inliyor ve ben ona sert bir bakış atıyorum.

"O bir kez daha boşalana kadar dayanacaksın," diye homurdanıyorum, cevap beklemeden Zane'e dönüyorum. "Sen. Sabahleyin klitorisini iyice sikmeni istiyorum. Onu patlat."

Creed'in yanına çömelirken, onun sikine ne kadar yakın olduğumun farkındayım, ama umursamıyorum. O tekrar parçalanırken gözlerine bakmak istiyorum. Zane, onun belinin yanına diz çöküyor ve benim istediğimi yapıyor, Eldon ve Creed'in her itişinde inleyen kızın küçük pembe düğmesini buluyor.

O benim dünyamın merkezi, onu ve sadece onu gördüğümde görüşümü kaplıyor. Bir saniye, bir dakika, bir saat, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Ama kardeşlerimin şiddetine rağmen gözlerindeki yumuşaklığı biliyorum, orgazm olduğunda omuzlarındaki titremeyi biliyorum ve doruğa ulaştığında dudaklarından çıkan en küçük, en tatlı iniltiyi biliyorum. Tüm bunlar olurken gözleri benimkilere sabitlenmiş durumda.

Bir an için, unutmayı başardı.

Bir an için, ben her şeyi hatırlayacağım.

ON İKİ RAVEN

Uyanırken uzuvlarım en keyifli şekilde ağrıyor, esnerken kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Gözlerim ağır, nefes almam hala zor ve yanımda yattığını bildiğim erkeklerin vücut ısısı nedeniyle ateşim yüksek. Eğer hala benimle birlikte çarşafların altındaysalar, uyanmak için henüz çok erken.

Zihnim tekrar uzanıp unutulabilir bir rüyaya dalmam için yalvarıyor, ama gözlerim istem dışı bir şekilde sisin içinden kırpışırken farklı bir fikirde. Odaklanabildiğim anda nedenini anlıyorum.

Gölgeler.

Her yerde.

Duvarların üzerinde, çarşafların üzerinde ve yanımda uyuyan adamlarımın üzerinde dans eden silüetler. Kalp atışlarım hızlanıyor, ama korku her zamanki gibi gelmiyor. Bir kez daha, onları her şeyi tüketen halleriyle izlerken, ne haltlar döndüğünü merak ederek, nutkum tutuluyor.

Sadece bir tanesine odaklanmaya çalışıyorum, onu pencerenin etrafında, uzak duvarda ve yatak odasının kapısında takip ediyorum, ama onu daha fazla takip edemediğim diğerlerinin arasında hızla kayboluyor. Dudaklarımı büzerek, yanıma dönmeyi düşünüyorum, ama sanki kollarım hala başımın üzerindeyken transa girmişim gibi. Ancak, gerginlik çoktan unutulmuş.

Göğsüm sıkışıyor, içimi bir endişe hissi kaplıyor. Benden ne istiyorlar? Dün ve ondan önceki günlerin hatıraları aklıma gelince, aniden bir anı seli tehlikeli bir şekilde üzerime çöküyor.

Göz ardı ettiğimiz anılar, sakladığımız umutsuzluk, gizlediğimiz gerçekler, hepsi bir anlık huzur için. Siktir, buna değer miydi? Uyluklarım arasındaki ağrı ve çenemin gerginliği, yaptıklarımızın kalıcı bir hatırası, ama içimi kaplayan tüm acı ve ıstırap bir kez daha lanet olası bir şekilde canımı yakıyor.

Brax, ben uykuya daldığımda Creed'e büyüyü kaldırttırmış olmalı, bunun için minnettarım çünkü şu anda zihnimden hızla ve durmaksızın geçen düşünceler yüzünden, daha önce nasıl uykuya dalabildiğimi merak etmeden edemiyorum. Duvarlarımda dans eden bu gölgeler varken tekrar uykuya dalma şansım son derece düşük, bu da beni Erikel ve Ari'ye dair düşüncelere dalmaya mahkum ediyor.

Kötü bir durum burada her zaman daha da kötüye gidebilir ve bazen aksini düşünmem utanç verici.

Solumdan gelen inlemeler dikkatimi dağıtır, ama tek yapabildiğim göz ucuyla bakmak olur, ses daha da panik hale geldikçe başımı çeviremem. Üçüncü boğuk inilti bir hırıltıya dönüşürken, gölgeler sanki irkilmiş gibi kaybolur.

Vücudum yeniden kendime gelir ve neler olup bittiğini görmek için aceleyle bakarım. Yan tarafa yuvarlanarak, yüzümü avucumun üzerine dayayıp, çarşafların altında kıvranan Eldon'a bakıyorum. Kaşları çatılmış, çenesi gergin ve boynundaki kaslar gerilmiş. Yine de uyuyor. Başı bir yandan diğer yana sallanıyor, boynundaki damar öfkeyle şişiyor ve ben çekinerek avucumu yanağına koyuyorum.

Onu uyandırmanın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum, ama onu bu halde bırakmaya dayanamıyorum. Sonuçları ne olursa olsun.

"Eldon?" Diğerlerini uyandırmamak için, ne yaptığımı tam olarak bilmeden fısıldıyorum. "Eldon?" Başparmağımla yanağını okşuyorum ve çırpınması duruyor, ama yüzünün hala buruşuk olması, rüyasının derinliklerinde olduğunu gösteriyor. Adı dilimin ucunda, ama onu fısıldayamadan gözleri açılıyor ve vücudu hareketsiz kalıyor.

Yüzünü bana doğru çevirip, şaşkın bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Raven?"

"Hey, sanırım bir tür rüya görüyordun," diye açıklıyorum, nedense kabus kelimesini kullanmaktan kaçınıyorum, ama o ne demek istediğimi anlıyor.

"Gel, uzan. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor, beni göğsüne çekip kolunu omuzlarıma doluyor.

Onun iyi olduğuna sevindim ve vücuduna yaslanarak rahatladım. "Her şey yolunda mı?" diye sordum, başımı kaldırıp onun bakışlarına karşılık verirken, o iç çekerek elini yüzünden aşağı doğru kaydırdı.

"Bunun bir rüya olduğundan emin değilim. Bence daha çok bir görüntüydü." "Görüntü mü?"

Başını sallar, derin bir nefes alır ve bana dönerek yüzüme bakar. "Evet. Bunu en iyi nasıl açıklayabilirim diye düşünüyorum." Tavana bakar, gözlerini sık sık kısar ve ben de ona düşünmesi için ihtiyaç duyduğu alanı vermeye çalışırım. "Karanlık, mağara gibi ve soğuk. Çok soğuk." Konuşurken titriyor gibi görünüyor, bu da beni biraz gerginleştiriyor. "Uzakta bir platform var, altın rengi parıldayan bir şey, ve onu görünce içim rahatlıyor."

"Ne olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Hayır." Ses tonunda hayal kırıklığı açıkça belli oluyor, beni rahatlatmak için bana daha sıkı sarılıyor, benim için değil, kendisi için.

"Sorun değil, eminim aklına gelecektir. Her zaman gelir." Onu teselli etme girişimim, yorgun bir gülümsemeyle karşılır. "Belki de tüm vizyonların için bir mood board oluşturmamız, böylece onları çözmeye çalışabilir ve bir ekip olarak bir araya getirebiliriz," diye eklerim ve gülümsemesi genişler, sonra şakağıma bir öpücük kondurur.

"Bu mükemmel bir plan gibi görünüyor, Küçük Kuş. Teşekkür ederim. Ama şimdilik bana sarıl. Dinlenmen lazım."

Onun sakinliği ve rahatlığı bana da sirayet ediyor gibi. Ona odaklanınca önceki düşüncelerim yok oluyor. Avucumun altında kalp atışlarını hissedince, dünya bir kez daha karanlığa bürünüyor.

UYKU YİNE beni ele geçirmiş olabilir, ama yeterince uzun sürmedi. Serin sabah havasında, keşke çarşafların altında kalsaydım diyorum. Beni burada tutan tek şey, Bishop'ların antrenmanını izlemenin verdiği keyif.

Bu, genellikle görebildiğim bir şey değil. Ya yatakta saklanıyorum ya da onlarla birlikte antrenman yapıyorum, ama bu sabah manzarayı keyifle izliyorum.

Çok güzel. Çok, *çok* güzel.

Brax, ağırlıkları kullanırken her nefes alışında kaslarını gerginleştiriyor, muhtemelen benim dikkatli bakışlarımdan habersiz. Bir sırta bu kadar çekici gelebileceğimi düşünmemiştim, ama işte buradayız. Eldon onun yanında antrenman yapıyor, ama bana dönük, göğüs kasları her birkaç saniyede bir kasılırken, beni her yakaladığında göz kırptıyor. Creed bana en yakın olanı, eminim iki yüzüncü sit-up'ını yapıyor, şakaklarında sadece küçük ter damlacıkları birikiyor. Zane ise, çimlerde kısa sprintler yaparken, cildinin her santimetresine ince bir ter tabakası

her santimetrekaresi terle kaplı.

Terin bu kadar çekici olabileceğini hiç bilmezdim. Tüm bu lezzeti izlemek bile tek başına yorucu, sadece var olmak ve bu kadar seksi olmak ne kadar yorucu olabilir, hayal bile edemiyorum.

Bacaklarımı çaprazlayarak, parmaklarımı çimlerin arasında gezdiriyorum ve manzaranın tadını çıkarmak dışında, sihrimi düşünmeden edemiyorum. Necromancy'yi değil, onunla birlikte gelen sihri. Sanki düşüncelerimin yüzeye çıktığını hissetmiş gibi, Creed oturur ve bana yaklaşıp bacaklarını benim iki yanına yerleştirir.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, gevşek bir saç telini kulağımın arkasına koyarken, oniks gözleri benimkilere bakıyor.

"Ayna büyüsü üzerinde çalışmaya başlamamın iyi bir fikir olabileceğini düşünüyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu yeteneğin beraberinde gelen diğer yeteneklerin önemini görmezden gelerek, insanları tekrar tekrar diriltirken, kafamın tamamı siyah saçlarla kaplı olarak haftayı bitirmek istemiyorum."

"Savunmasız kalmak istemiyorsun, Raven. Anlıyorum. Ayrılmadan önce bu konuya dalmak istersen, biraz vaktimiz var."

Onlara hayranlıkla bakarken, bir an için dilim tutulur. Düşüncelerimi dile getiririm ve bir saniye bile geçmeden her şeyi askıya almaya hazır olurlar. Benim için.

Bu, yeni keşfettiğim sihir yüzünden de değil. Onlar daha önce de böyleydi. Ben kendimi bir Boşluk sandığımda da böyleydi. Buraya gelmeden önce hayatımı lekelemiş olan bu kelimeye alaycı bir şekilde gülüyorum.

Boşluk.

Şimdi bana bakmak tuhaf geliyor. Bu kadar kısa sürede her şey değişti.

"Raven?"

Gözlerimi kırpıştırıp Creed'e tekrar odaklanarak hevesle başımı sallıyorum. "Lütfen, bu harika olur."

"Mükemmel." Ayağa kalkar, beni ayağa kaldırmak için elini uzatır ve ben gergin bir şekilde etrafa bakarken ayak parmaklarım çimlere kıvrılır ve beni yerde tutar.

Nedenini bilmiyorum, ama ne zaman büyümü pratik etsem, midemde bu gergin kelebek hissi oluyor ve hiç geçmiyor gibi görünüyor.

"Benimle başlamak ister misin, Shadow?" diye sorar Brax, ağırlıklarını bırakıp bana dönerek tüm dikkatini bana verir.

"Uh, evet?" Bunun, benim istediğim kendinden emin cevap yerine daha çok bir soru gibi çıktığının farkındayım, ama bir dakika önce bu sadece bir düşünceydi, şimdi ise derinlemesine inceliyoruz. Sadece başarısızlıkla karşılaşmadan sihirli bir şekilde bunu öğrenmek istiyorum. Zaten yeterince batmış gibi hissediyorum.

Onun büyük eli benim elimi kavrar ve ikimiz uçurumun kenarına yaklaşırken beni diğerlerinden uzaklaştırır. Rüzgâr biraz hızlanır ve ben ona gergin bir şekilde sarılırken büyük beden tişörtümün eteği dalgalanır.

"Yine zihin büyüsunü denemek ister misin, yoksa tam bir gargoyle olabileceğini görmek ister misin?" diye sorar, ben seçeneklerimi düşünürken kaşlarını kaldırarak. Zihin büyüsu geçen sefer doğal gelmişti, eminim yine kolay olacaktır, ama Creed haklıydı. Bu, savunmasız hissetmekle ilgili. ve yumruğumu taşa çevirme düşüncesi tam da ihtiyacım olan şey. "Gargoyle," diyorum ve Brax'ın gülümsemesi genişliyor.

"İyi cevap, Shadow." Elimi bırakır ve bir adım geri atar.

Hiçbir uyarıda bulunmadan taşa dönüşür. Sadece kolu değil, baştan ayağa. Omuzları bir şekilde genişler, yumruklarını yanlarına sıkar ve boynunu yavaşça sağa sola çevirir. Onu en son tam gargoyle modunda gördüğümde, Amayanların elinden bir bıçak sırtını delmişti. Onun gerçek güzelliğini takdir edecek bir an hiç olmamıştı.

Gözleri, biri kahverengi, biri yeşil, sabah ışığında koyulaşır ama parıldar.

"Acele etme, Raven. Büyüye odaklan," der, taş dudakları hareket eder ve beni daha da şaşırtır.

Boğazımı temizleyip, ona bakmak yerine yapmam gereken şeye odaklanmama yardımcı olması umuduyla kollarımı salladım. Gözlerimi kapatıp son bir nefes aldım ve sonra bakışlarımı onun cildinde dans eden sihirli ışıklara sabitledim. Sihir tek bir telden değil, her bir santimetresinden yayıldığı için, sanki etrafında elektrik akımı dolaşıyor gibi görünüyordu.

Ona doğru temkinli bir adım atıyorum, parmaklarımı ona doğru uzatıyorum, sihirli ipliğe dokunduğumda heyecan cildimde dans ediyor. Kollarım ağırlaşıyor, arkamdaki adamların adımlarını seslendiğini duyduğumda homurdanarak dizlerimin üzerine çöküyorum, ama başımı sallıyorum.

Siktir.

Sadece bir saniyeye ihtiyacım var.

Parmaklarım sihirli dalları serbest bırakmak için yalvarırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ama ilk engelde pes etmiyorum. Reddediyorum. Nefes verirken, bir kez daha derin nefes alıp parmaklarımı yavaşça hareket ettirirken burun deliklerim

genişliyor ve parmaklarımı yavaşça hareket ettirerek her nefes alışımında içime çekiyorum.

Garip. Daha kalın, daha ağır, daha yavaş... ama daha güçlüler.

Gözlerimi açıp, sabırla önümde duran Brax'a bakıyorum. Gözlerinde yumuşaklık, sessiz bir anlayış var ve bu bana devam etmek için ihtiyacım olan gücü veriyor.

Daha çok kendime onay vermek için başımı sallıyorum, ama o bana karşılık olarak başını eğiyor ve beni cesaretlendiriyor.

Ellerimi yumruk yapıp, taş gibi parmak eklemlerimi yere bastırarak ayağa kalkıyorum, sonra derin bir nefes alıp dik duruyorum. Her şey tekrar yere çökmem için beni zorluyor, başım dönüyor ve görüşüm hafifçe bulanıklaşıyor, ama nefes alıp vererek bunu atlatmaya çalışıyorum. Brax ve diğerleri sessiz kalıyor, öğrenmem ve uyum sağlamam için bana zaman tanıyorlar.

Yavaşça, çok yavaşça, omuzlarım gevşiyor ve beni dönüştüren sihirli ipi parmaklarımla daha sıkı kavrarken kollarım hafifçe yanlara sallanıyor. Acele etmeden, sihir üzerimde dolaşıyor, dengemi bozan ilk ağırlık azalıyor ve biraz daha iyi idare edebiliyorum.

"Bugün için bana beşlik çak, Shadow," diye mırıldanır Brax, taş elini bana doğru kaldırarak.

İki dakika önce, yüzüne gülmüş olurdum, ama sihir dirseklerimin ötesine kadar yayıldıkça, bu o kadar da ulaşılmaz görünmüyor. Alt dudağımı ıslatarak, bininci derin nefesimi almış gibi hissederek sağ elimi kaldırıyorum. Elini dörtte üçüne kadar kaldırdığımda iyi hissediyorum, ama sonra tereddüt etmeye başlıyorum, vücudum garip bir şekilde geriliyor, ama dişlerimi sıkıp elini avucumda hissedene kadar devam ediyorum.

Elimi tekrar yanıma indirip, avucumdaki sihirli dokunuşları serbest bırakmam çok kısa bir an sürer.

"Vay canına, Dove. Harikaydın," diye bağılıyor Zane. Arkamda da birinin alkışladığını duyuyorum, ama bakışlarım Brax'a sabitlenmiş durumda. Neden onun onayını aradığımı bilmiyorum, ama sonuçta o bir gargoyle.

"İyi iş çıkardın, Shadow. High-five bile yapabildiğin için etkilendiğimi inkar edemem." Zane'in onayının üzerine onun onayı da eklenince vücudum titrer. "Ama bence ayna büyüsünü daha sonraya saklamalısın, çünkü dersler otuz dakika sonra başlıyor."

Şaşkınlıkla gözlerimi genişletiyorum ve onaylayarak başımı sallıyorum.

Bu, fark ettiğimden çok daha uzun sürdü.

Dudakları şakağıma değiyor ve beni sert göğsüne çekiyor, ben de Eldon'un gözlerine bakıyorum.

"Sen çok havalısın, Küçük Kuş. Çok. Havalısın," diyor sırtarak beni veranda kapısına doğru çekerken, ben de ona başımı sallıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ben neyim bilmiyorum, ama bunu sevmeye başlıyorum.

ON ÜÇ CREED

Raven'ın Brax'ın büyüüne uyum sağlamasını izlemek inanılmazdı. Bizimle birlikte ayna büyüünü tekrar denemek istediğinde, şu ana kadar attığımız adımlardan çok daha küçük adımlar atacağımızı düşündüm. Brax ona beşlik çakmak istediğinde gözlerinde zorluğu görebiliyordum. Bu bile zor bir şeydi, ama onun başaracağını bilmeliydim.

O inanılmaz. Hayranlık uyandırıcı. O Raven.

Benim gibi sihrimi kullanıp insanların zihinlerini kontrol etmesini görmek için sabırsızlanıyorum. Her şeyi yapmasını görmek istiyorum. Onun büyüklüğünün yakınında olmak bile bir lütuf; onun ne kadar özel olduğunu fark etmediğini görmek, bunu daha da unutulmaz kılıyor.

Ona baktığımda, o da zaten benim yönüme bakıyor, yüzünde bir endişe izi var, ana akademi binasına giden yolda ilerliyoruz. Parmaklarımız birbirine değiyor ve ben onun küçük elini benimkine alıyorum, ona güven verici bir şekilde sıkıyorum. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirliyor ve ben de ona bir an gülümsüyorum, sonra önümdeki yola odaklanıyorum.

Öğrenciler aynı yöne doğru ilerlerken etrafımızda dolaşıyorlar, ama bugün kasvetli hava çok daha belirgin. Biz düşmanın elindeki piyonlarız, kuklalar gibi iplerle oynanıyoruz ve onların dediklerinden başka bir şey yapamayacak kadar çaresiziz.

Beni daha çok strese sokan şey, babamın yanında olmak. Ölmemiş babam. Hala, babamın bize geri dönmesini hayal etmek için çaresizce ağlayarak uykuya daldığım tüm geceleri hatırlıyorum. Kesinlikle söyleyebilirim ki, hiç böyle bir rüya görmedim.

O asla düşman değildi ve onun yeniden ortaya çıkmasıyla her zaman rahatlama ve sevgi duygusuyla dolardım. Şimdi onun yanında hissetmem imkansız olan iki şey. Şimdi, birkaç gün önce hissettiğimden daha derin bir öfkeyle doluyum ve tüm bu öfke onun varlığına yöneliktir.

Neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum, ama bundan kaçınmanın bir yolu yok. Onun içimi nasıl altüst ettiğini görmesine izin vermek yerine, daha değişken bir yaklaşım sergileyip her şeyi içime atıyorum.

Siktir et onu. Siktir et Erikel'i. Hepsini siktir et. "İyi misin?"

Raven beni düşüncelerimden koparırken ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. Bana kaşlarını kaldırarak verdiği tepki, cevabımın onun beklediğinden çok uzak olduğunu açıkça gösteriyor.

"İyiyim, Raven. Sen ve diğerleri yanımda olduğunuz sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok."

Dudaklarını büzerek başını sallar ve parlak mavi gözlerini bana diker. "Ama her şeyi içine atmanı istemiyorum. Konuşmak istersen, lütfen... kafanda bunlarla boğuşma."

Kahretsin.

Sert görünüşünün altında yatan gerçek kişiliğini keşfettiğinde, onun ne kadar tatlı olduğunu anlıyorsun.

"Olmayacağım, yemin ederim."

Sözler dudaklarımdan çıkmadan önce durduramadım, ona olan güvenimi pekiştirdim, çünkü ona bir söz verip onu bozmamın imkanı yoktu.

Asla.

"Creed."

Adımı duyunca omurgam kaskatı kesildi ve adımlarım sendeledi. Sadece bir anlığına, ama diğerlerinin fark edeceği kadar belirgin olduğunu hissettim. Devam edip onu duymamış gibi davranmayı düşündüm, ama içimdeki çocuk o tanıdık oniks gözleri aramaktan kendini alamadı.

Babam.

Akademi binasına açılan çift kapının sol tarafında duruyor. Altın zırhı, geçen herkese parıldayarak, sanırım amaçlandığı gibi, söylenmemiş bir mesaj veriyor.

"Seçim senin, dostum," diye mırıldanıyor Eldon, Brax omzunun üzerinden bana bakarken Raven'ın arkasında duruyor. Ben kelimeleri bulmaya çalışırken Zane, Raven'ın diğer yanında sabit duruyor.

Bu benim seçimim *değil*. Mesele de bu. Onunla konuşmayı büyük bir mesele haline getirmek, Erikel'e sadece eğlence kaynağı olur, babamın ruhumda bıraktığı acı noktayı ortaya çıkarır ve onlar benim zayıflığımı görmeyi hak etmiyorlar.

"Hemen gelirim," diye mırıldanarak Raven'ın elini son bir kez sıkıp yan tarafa doğru yöneliyorum. Babam ben ona ulaşmadan dönüp, geçen sefer beni tuzağa düşürdüğü aynı ağaca doğru yürüyor.

O durduğunda, aramızda birkaç santim mesafe bırakarak etrafa bakınıyorum ve Erikel ile adamlarının geçen seferki gibi bizi izlemediklerini görünce şaşıyorum. Şu anda neyin bir sınav olup neyin olmadığını anlamak zor ve babamın yakınlığından dolayı gafil avlanmak istemiyorum.

"Nekromanttan uzak durmanı söylediğimi sanıyordum."

"Merhaba baba, nasılsın? Ben iyiyim, şartlara rağmen. Ne şartları, oğlum? Bilirsin, sadece kapana kısıldığım akademi şu anda düşman sayılabilecek Bazilika Krallığı'nın lideri tarafından yönetiliyor. Üstelik, kan bağı olan birini ölümden geri getirmiş gibi görünüyor, ama ne yazık ki onlar da düşman." Göğsüm sıkışıyor, öfkem beni ele geçiriyor.

Babam bana keskin bir bakış atarak, alaycı tavrımın onu etkilemediğini açıkça belli ediyor, ama umurumda değil. Sanki düşüncelerini ifade ederse benim de onları kanun gibi kabul edeceğimi sanıyor, bu çok komik.

"Kendini tehlikeye atıyorsun," diyor, benim patlamamı görmezden gelmeyi tercih ediyor ve ben inanamadan başımı sallıyorum.

"Hayır, beni tehlikeye atan *sensin*. Sen ve seninle birlikte gelen Basilica Realm'in geri kalanı. Senin saçmalıklarla ilgilenmiyorum. Eğer korkusuz liderin ve onun uşaklarıyla birlikte geldiğin yere geri dönmek istiyorsan, lütfen, buyur. Eminim artık ne kadar tehlike altında olmadığımı göreceksin."

Beni değerlendirirken dilini dişlerinin üzerinde gezdirir ve kaslarım daha da gerilir. "Sihirli yeteneklerin nelerdir, Creed?"

Başımı geriye atıp, sorusuna şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Şaka mı yapıyor bu adam? "Birkaç ay önce, on sekiz yaşına girdiğimde burada olmalıydın. O zaman kendi gözlerinle görebilirdin. Aksi takdirde, akademinin kayıtlarına bakabilirsin; eminim ayrıntılar orada yazıyordur."

"Zamanımı boşa harcama, Creed." Elleri yanlarında kasılır, sinirlenmesi bellidir, ama benim adımın dilinde tekrar tekrar yankılanmasından duyduğum rahatsızlıktan daha fazla rahatsız değildir.

"Zamanını boşa harcamayacağım." Dönüp, kapıdan meraklı gözlerle bizi izleyen Raven ve diğerlerine doğru bir adım atıyorum, ama iki adım bile atmadan bir el omzuma yapışıyor ve beni olduğum yerde durduruyor.

"Neden bu kadar umursuyorsun ki?" diye hırlıyorum, onun küstahlığına öfkemi bastıramıyorum.

"Umurumda değil," diye karşılık verir, parmakları omzumda kasılır ve etrafımda dolaşan karışık sinyallerle tamamen bunalmış hissedirim. Ama bu doğru olamaz; o artık düşmandan başka bir şey değil.

"O zaman benim büyüm de diğerlerinin büyüğü kadar senin için önemli olmamalı," diyorum, omzumun üzerinden ona bakarak kaşlarımı kaldırıyorum ve o da gözlerini bana diyor. "Burada işimiz bittiyse, ben gidiyorum."

Bir saniye geçer, ardından bir saniye daha geçer, eşleşen oniks gözlerimiz birbiriyle savaşıyor, ta ki eli omzumdan düşene kadar. Çenesi hafifçe eğilir ve ben bunu gitmem için bir işaret olarak alırım. Arkama bakmaya zahmet etmem, onun beni sinirlendirdiğini ona göstermek istemem.

Raven'a ulaştığımda, Brax içeriye doğru yol alırken o sessizce elimi tuttu. Beşimiz bir arada hareket ettik ve neyse ki kimse bana az önce olan saçmalıklarla ilgili sorular sormaya çalışmadı.

Annem ayrıldığından beri ondan haber almadım. Daha önce akademi aracılığıyla ona ulaşmak zorunda kalmamıştım, o da bana. Aslında birbirimizden uzak dururuz, ama babam buradayken annemin bunu denememiş olması beni şaşırttı.

Günün ilk dersine geldiğimizde Erikel'in adamlarının kapıda durduğunu görmek hiç de şaşırtıcı değil. Kimseyi içeri almıyorlar, bu da içimi belirsizlikle dolduruyor.

"Bugün bizim için ne eğlenceli şeyler planladıklarını merak ediyorum," diyor Zane, o pisliklere başını sallayarak, ben de onaylayarak mırıldanıyorum.

"Hey, içeri girebilir miyiz?" Genie, onların omuzlarının üzerinden işaret ederek soruyor ve onlar sadece eğlenerek ona sırtıyorlar.

"Bugün sınıfa ihtiyacımız yok. Herkes geldiğinde çıkabiliriz."

"Adın ne?" Genie elini beline koyar, baştan aşağı onu süzer ve cevap bekler.

"Roma, şimdi oraya git ve bir sonraki emri bekleyin," diye yanıtlar Erikel'in adamı homurdanarak.

"Genie sert bir kaltak olabilir, ama en azından bu pisliklerden birinin adını öğrenmiş," Raven fısıldayarak mırıldanır ve ben de onaylayarak başımı sallarım.

Birkaç dakika geçer ve giderek daha fazla öğrenci toplanır. Koridorun diğer ucunda Leila'yı görürüm, babası kulağına bir şeyler fısıldar, sonra başını sallar ve tekrar kaybolur. Birkaç saniye bizim tarafımıza bakar.

daha sonra ama bize yaklaşmıyor, bu da Roma ve adamlarıyla karşılaşmak anlamına gelir. Bunun yerine, Raven'a hafifçe el sallıyor ve kızım da ona karşılık veriyor. "Bir şey bana bugün ilginç bir gün olacağını söylüyor," diyor ve hemen ardından derin bir nefes alıyor. Benim buna cevap verecek sözlerim yok çünkü o haklı. Bugün şimdiden berbat bir gün gibi geliyor ve daha henüz başlamadı bile.

"Tamam, Gauntlet'e gidiyoruz. Gidelim." Roma ve yanındaki iki adam bize doğru dönüyorlar ve öğrenciler arasından geçerek bize doğru geliyorlar. Diğer öğrenciler gibi hareket etmiyorum ve Roma'nın kaslı adamlarından biri beni omuzlayarak geçiyor, ama ben tereddüt etmiyorum.

Ama bu Raven'ın sinirlenmesini engellemez. "O orospu çocuğu," diye bağırır ve beni geçmek için adım atar, ama ben elini sıkarak onu yanımda tutarım.

"Onlara istediklerini verme, Raven. Bu tamamen güç oyunları, unuttun mu? Onlara seni sinirlendirmeyi başardıklarını gösterirsen, bunu daha da fazla yaparlar. Senin için zayıf noktamız olduğunu zaten biliyorlar. Onlara devam etmeleri için başka bir neden vermeyelim." Diğer elimi kaldırıp yanağını okşadım ve bakışları benimkilere sabitlendi.

Gözlerimin içinde ne aradığını bilmiyorum, ama aradığını bulmuş olmalı ki bir saniye sonra başını sallar ve ben de elimi yüzünden çekerim.

Brax önce gideceğini işaret eder, ama diğer öğrenciler gidip sadece Leila kalana kadar tek bir adım bile atmaz. Raven'ın elini bırakmam ve Zane kızımızın diğer yanında durur, sessizce bizimle aynı adımda yürüyebileceğini onaylar, ama ikimiz de Raven'ın yanından ayrılmayız.

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" diye sorar Raven, Leila'ya bakarak. Leila, parmaklarını gergin bir şekilde oynatarak hafifçe başını sallar.

"Evet. Babam, bizim büyüümüzü görmek istediklerini tartışırken onları duymuş. Ne amaçla olduğunu bilmiyorum, ama Gauntlet'e gidecek olmamız iyiye işaret değil," diye itiraf eder Leila ve babam adımı söylediğinde damarlarımdan akmaya başlayan adrenalin yeniden alevlenir.

"Gauntlet'te tek bir canlıya bile zarar vermeyeceğim. Yemin ederim," Raven, dişlerini sıkarak çelik gibi sağlam bir sesle söyler.

"Fazla heyecanlanmadan önce bize ne hazırladıklarını görelim, Dove," diyor Zane, Raven'da zaten hissedilen endişe ve öfkeyi yatıştırmaya çalışarak

Raven'ın yaydığı endişe ve öfkeyi yatıştırmaya çalışıyor ve biz dışarı çıkıp arenaya doğru yola koyulurken o isteksizce başını sallıyor.

Diğer öğrenciler aralarında fısıldaşırken, havada endişe yoğun bir şekilde hissediliyor. Arenaya adımımızı attığımız anda, tüm sesler kesiliyor, ancak buraya son geldiğimizdeki anılar beynimde canlanıyor.

"En son buraya geldiğimizde, Ari ile tanışmıştın."

Raven, sadece tanıdıklarından bahsedildiğinde gözlerinde beliren yumuşaklıkla bana bakar.

"Ancak ondan önceki sefer berbattı," diyor Brax, Gauntlet ile yüzleşmek zorunda kaldığımız ve Raven'ın büyüü henüz meyvesini vermemiş olduğu zamanı hatırlayarak.

"En azından sihrimi gizli tutmak zorunda değilim. O pislikler benim neler yapabileceğimi biliyorlar. Birini geri getireceksem, umarım doğru nedenlerle olur," diyor Raven yine derin bir nefes alarak.

Arenanın ortasındaki kubbe şeklindeki alan görünür hale geldiğinde, o alanı dolduran hiçbir şeyin olmadığını fark ettim. Sadece Erikel ön ve ortada duruyordu, babam ise birkaç adım arkasında.

Harika.

Leila'nın söylediği doğruysa ve babam buradaysa, neden ön sıradan bir koltuk alacağı sorusunu sorsun ki?

"Lütfen, herkes yerlerine otursun. Nereye oturduğunuz umurumda değil. Adınız okunduğunda öne çıkmanızı bekliyorum," diyor Erikel, her zamanki kürk pelerini omuzlarından sırtına kadar uzanırken ellerini genişçe açarak.

Burada başka sınıflar göremiyorum, yani ya birinci sınıflara odaklanmış ya da bizi her yıl tek tek sınavacak. Her halükarda, bir şekilde onun önünde sergileneceğiz. Bundan nefret ediyorum. Babamı görmekten daha çok. Böyle adamlara sihrinizi gösterirseniz, onu kullanma hakkının kendilerine ait olduğunu düşünürler, ama biz onun silahları değiliz.

Brax bizi dördüncü sıraya götürür ve Zane'e en uç koltuğa oturmasını işaret eder. Raven onun yanına oturur, ben de onun soluna otururum. Brax ön sıradaki koltuğa oturur ve Eldon da geçen seferki gibi bir sıra geriye geçer; Leila korunmuştur.

Leila çekinerek yanıma oturur, gergin bir şekilde dudağını ısırır ve ben iç çekerim. Raven'ın elini dudaklarıma götürür, parmak eklemlerine bir öpücük kondurur ve sonra bırakıp ayağa kalkarım. Leila'ya yukarı gelmesi için işaret ederim ve yer değiştirirken bana minnetle gülümser.

Rahat bir pozisyon alırken, herkesin ve her şeyin nerede olduğunu çok iyi fark ediyorum. Roma ve diğer adamlardan biri giriş noktasındaki merdivenlerin başında kalıyor. Babam ve Erikel odanın ortasında kalırken, Erikel'in dört adamı başka bir merdivenin üzerinde bekliyor.

"Siktir, şunu bir bitirelim, olur mu?" Brax, avuçlarını uyluklarına sürterek homurdanır.

Sanki onun sözlerini duymuş gibi, Erikel ellerini tekrar havaya kaldırarak herkesin dikkatini çekiyor. "Leila Fitch hanımla başlayacağız."

Yanımdan belirgin bir nefes sesi duyulur, ardından Leila'nın gözlerindeki endişeyi görmek için döndüğümde boğazım düğümlenir. Hızla ayağa kalkar, gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırır ve sıranın sonuna doğru ilerleyerek merdivenlerden merkeze doğru iner.

"Bayan Fitch, sihriniz," der Erikel, Leila ondan birkaç metre uzakta durduğunda.

"Neyi hedeflememi istiyorsunuz?" diye sorar, sesi buradan zar zor duyulur, ama titremesi yeterince belirgindir.

"Altın savaşıma," der Erikel, babama el sallayarak bir adım geri çekilir.

Hedef o mu? Neden?

"Neler oluyor? Baban bundan bahsetti mi?" diye sorar Eldon, fısıldamak için eğilir ve ben başımı sallarım.

"Hiçbir şey. Sadece Raven'dan uzak durmamı söyledi ve yeteneklerimin ne olduğunu sordu, ama ben söylemediğim için nedenini açıklamadı," diye cevap veriyorum, ellerimi kucağımda sıkıca tutarak.

Eğer sorsaydım, benimle açıkça konuşur muydu? Gururumu ve kalbimin acısını yutmam ve ona yakınlaşmam mı gerekiyor ki, aslında bilmediğimiz tüm şeylerin cevaplarını alabilelim?

Siktir.

Dikkatimi tekrar Leila'ya çeviriyorum, o birkaç adım geri çekiliyor ve ellerini babamın yönüne doğru kaldırarak buz sihrini ona yöneltiyor. Buz, babama doğru fırlıyor ama zırhına değdiği anda yere düşüyor.

"Yeter, Bayan Fitch. Yeşil bölüme oturun," diye emreder Erikel, herkesin odaya bakarak kaşlarını çatmasına neden olur.

"Yeşil bölüm mü?" diye sorar, aksi takdirde gri olan alana bakarak.

Erikel sinirli bir şekilde gözlerini devirir ve parmaklarını şıklatır. Arka duvarda ve her koltuk bölümünde tek tek renkler belirir.

Kırmızı. Turuncu. Sarı. Yeşil. Mavi. Mor. Siyah.

Leila çenesini göğsüne dayar ve merkez platformdan aceleyle ayrılır, kollarını göğsünde kavuşturarak yeşil sıralardan birine oturur.

Tek tek çağırıyoruz ve tek tek bir renk atanıyoruz.

Eldon avucunda bir ateş topu yaratır ve Leila ile birlikte yeşil bölümdeki bir koltuğa oturtulur. Brax isteksizce platformun ortasına gider, yarı gargoyleye dönüşür ve mavi bölüme yönlendirilirken, Zane sarı koltuklara oturtulur. Adım okunduğunda Raven'dan ayrılmak istemem, ama kalmamın gereğinden fazla bir olay yaratacağını biliyorum, bu yüzden merkeze gidip babamın karşısına geçerim.

"Creed Wylder, büyüünü göster," der Erikel, yüzünde bir gülümsemeye babama doğru elini sallayarak.

Başımı sallayarak, izlediğim süre boyunca düşündüğüm gibi ne yapacağımı düşünürüm. Zihin temelli sihre sahip olan diğer herkes, Erikel'e yeteneklerinin işe yaramadığını söylemeden önce konsantre olarak ona kaşlarını çatmıştır, bu da onu acı içinde çılgılık atarak dizlerinin üzerine çökertmemin pek olası olmadığı anlamına gelir. Bu da bana birkaç seçenek bırakır.

Hâlâ ona odaklanıyorum, karanlık gözleri benimkilere dik dik bakarken ben de ona bakıyorum. Birinin kullandığı engelleyicileri ve savunma tekniklerini, sanki dokunulmazlarmış gibi her zaman hissedebilirsiniz ve büyümü onun yönüne doğru yönlendirirken, duvarları anında hissediyorum.

Duvarlarına ilk dokunduğumda gözleri çatıldı ve içlerine giremeyeceğimi bilerek, birkaç saniye boyunca aramızdaki engel üzerinde büyümü dans ettirdim, ama emin olmak istedim. Geri çekilip diğerleri gibi yeteneklerimi açıklamaya hazırlandığımda, bariyer çatladı ve içlerine girmem için en ufak bir açıklık açıldı.

Öfke ve acı ile zihnine sızmak yerine, küçük bir fısıltı beni kendine çekiyor. Gözlerine bakarak, fısıltıyı anlamaya çalışıyorum, ama çok zor, bu yüzden biraz daha odaklanmak umuduyla gözlerimi kapatıyorum.

"Seni seviyorum, oğlum. Seni seviyorum, oğlum. Seni seviyorum, oğlum."

Geriye doğru sendelerim, kalbim göğsümde hızla atarken, bu sözler zihnimde yankılanmaya devam eder.

"Ee?" Erikel homurdanır ve bakışlarımı, sanki o sözler zihninde dönüp durmuyormuş gibi, her zamanki gibi sakın duran babamdan ayırır.

"Uh, zihin büyüsünü kontrol ediyorum," diye mırıldanıyorum, onun zihnindeki sözler beni tüketmeye devam ederken göğsüm parçalanacakmış gibi hissediyorum.

"Mor bölüme katıl," diye emreder Erikel, arkasına bakmadan benden uzaklaşır ve ben de kendimi toparlayıp sağlam adımlarla yürümek için bir saniye beklerim.

Mor bölüme katılıyorum ve oturduğum anda Raven'ı arıyorum. Bana bakarken yüzündeki endişeyi görebiliyorum, ama ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Buradan beni duyabileceği de yok.

Belki şimdi kendimi toparlayıp açıklamak için birkaç dakikam vardır, ama Erikel'in başka planları var gibi görünüyor.

"Raven hariç herkes burada gibi görünüyor. Siyah bölümdeki tek koltuğu kim dolduracak?" diye sorar ve eliyle ona siyah bölüme geçmesini işaret eder.

Raven dudaklarını büzüyor ama onun dediğini yapıyor ve ben onun bizi yedi büyü kategorisine ayırdığını fark ediyorum. Doğa temelli, kehanet, sihirbazlık, psişik, tıp, şekil değiştirme ve büyücülük.

Elbette, daha önce de bu şekilde ayrıldığımız için gruplarımız zaten bir yerde listelenmişti, ama yine de bu, onun adına yapılan başka bir güç gösterisi.

"Şimdi, adınız okunduğunda Roma'yı takip edeceksiniz," diyor Erikel, hiç vakit kaybetmeden isimleri okumaya başlıyor. Hiçbiri benim için önemli değil, babamın sözlerine odaklanmış durumdayım, ta ki ağzından çıkan bir sonraki sözler beni durdurana kadar. "Creed Wylder."

ON DÖRT RAVEN

Nefesim boğazımda takılır ve Creed koltuğundan kalkıp, adı okunan diğerlerinin peşinden giderken dehşetle ağızım açık kalır. Diğerlerinin yerine benim adımın okunacağını düşünmüştüm, bu yüzden Creed'in uzaklaşması beni paniğe sevk eder.

"Geri kalanlarınız gidebilirsiniz," diyor Erikel ve onların peşinden gitmek için harekete geçiyor.

Diğer öğrenciler merakla fısıldaşıyorlar, ama ben ayağa kalkıp Creed'e ulaşmak için sıramın sonuna doğru koşuyorum.

"Ne oluyor lan?" diye sorar Zane, aniden yanımda belirir, ama ben hızımı kesmem.

"Bilmiyorum, ama öğreneceğiz," diyorum ve merdivenlere çıkıyorum. "Creed," diye bağıriyorum, ama o durmuyor. Erikel ise bana dönüp sert bir bakış atıyor.

"Adını mı seslendim, Raven?" diye alaycı bir şekilde soruyor, yüzündeki yara izi her zamankinden daha kırmızı görünüyor.

"Hayır, ama onu nereye götürdüğünü bilmek istiyorum," diye talep ediyorum, onun önünde duruyorum, ama o başını küçümseyerek sallıyor ve başımın üzerinden bakıyor.

"Savaşçı, onları takip et. Ben de birazdan gelirim." Altın savaşçının zırhının çıkardığı karakteristik ses kulaklarımda yankılanıyor, o yaklaştıkça ses daha da yükseliyor, ama ben ona bakmak için dönmek yerine bakışlarımı Erikel'e odaklamaya devam ediyorum.

Erikel ise her hareketini izliyor ve Creed'in babası yanımdan geçene kadar bana bakmıyor. "Gidebilirsin," diyor Erikel tekrar, ama bu benim için kesinlikle yeterli değil.

"Onu öylece götüremezsin," diye karşılık veriyorum, sesim giderek yükseliyor. Omzumun üzerinden bakınca, Zane'e Eldon, Brax ve hatta Leila'nın da katıldığını görüyorum. Elbette bizi dinlemesi gerekiyor. Ona dönüyorum, ama o çoktan elini reddedici bir şekilde sallıyor.

"Ben istediğimi yaparım, Raven. Ama beni zorlamaya devam edersen, neler yapabileceğimi görürsün. O, benim istediğimi yapman için bir motivasyon kaynağı olduğu için, sana ders vermek için onu öldürmeyeceğim anlamına gelmez. Etrafında başka motivasyon kaynakları da var," diye bağırır ve altın zırhın gıcirtısı bir an dururken beni şaşkına çevirir. Altın zırhlı savaşıya bakıyorum, yan profilinden çenesinin ve boynunun gerginliğini fark ediyorum, ama çok uzun bir saniyenin ardından yoluna devam ediyor. "Bir daha uyarmayacağım," diye ekliyor Erikel, sonra tekrar merdivenlere çıkıyor, ben ona sessizce bakarken, dramatik bir şekilde kürk mantosunu savuruyor.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorar Eldon, elini yüzünde gezdirerek. Ben de elini yakalar ve Erikel girişten kaybolduğunda onu da yanımda sürükleyerek merdivenlerden yukarı çıkarım.

"Onları takip ediyoruz."

"Ama Raven, o dedi ki..." Körü körüne merdivenleri çıkmaya çalışırken arkama dönüp Leila'ya bakıyorum.

"Ne dediği umurumda değil. O Creed. Bize ihtiyacı var."

Kimse itiraz etmezken, yürüdüğüm yöne doğru dönüp, arkamda adamlarımın ve arkadaşımın ayak seslerini duyarım. Eldon elimi sıkıca tutar. Merdivenlerin tepesine çıktığımız anda, çağrılan öğrencilerin bir geçitten geçirildiğini görünce adımlarım hızlanır.

Siktir. Oradan geçmesi imkansız.

Ama çok geç kaldık. Creed arkasına bakmadan geçiyor, babası ve Erikel hemen arkasında, ve ben geçidin olduğu yere yaklaşırken, geçit gözlerimin önünde kayboluyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

Yerinde dönerek, kalbim göğsümde deli gibi çarparak, elim Eldon'un elinden düşer.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Zane, Brax ile bana bakarak.

Cevabım yok. En ufak bir ipucu bile yok. Tek hissedebildiğim, geçidin olduğu yere dönünce kemiklerime işleyen korku. Bu nasıl olabilir?

Siktir.

"Keşke beni alsaydı," diyorum, ellerimi belime koyup ciğerlerime nefes çekerek.

"Böyle aptalca şeyler söyleme, Shadow. Ayrıca, neler olduğunu bilmiyorsun," diyor Brax, çenemi tutup bana bakmaya zorluyor

. Göğsü benimki gibi ağır ağır inip kalkıyor, benim kadar stresli olduğunu kanıtlıyor, ama ne kadar gergin olduğumuzun bir önemi yok. Şu anda bunun bir önemi yok.

"Nerede olduğunu bilmiyorum, Brax. Nefes alamıyorum," diyorum, sesim kısık, gözlerim yanıyor. Ağlayan biri değilim, genelde bu kadar duygusal değilim, ama sanki altımdan halı çekilmiş gibi hissediyorum.

Kontrolüm yok. Gücsüzüm ve bu da bunu kanıtlıyor.

"Biliyorum, Shadow. Biliyorum. Ama ben buradayım, biz buradayız. Tek yapabileceğimiz beklemek. Onu bekleyeceğiz," diye mırıldanıyor, sesi hiç duymadığım kadar yumuşak ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum.

Eğer bu Erikel'in bir güç gösterisiyse, işe yarıyor. Hepimizi tamamen kontrolü altında tuttuğunu biliyor. Ben onun büyük planındaki bir başka askerim. Hepimiz öyleyiz. Ama adamlarımdan herhangi birine zarar verebileceğini düşünüyorsa, siktir etsin.

Tek yapabileceğim beklemekse, bekleyeceğim, ama bunu asla unutmayacağım. Deniz kenarına bir günlük gezi olsa bile, umurumda değil.

Erikel bunun bedelini ödeyecek.

Sanırım kusacağım. Bundan eminim. Endişe ruhuma yerleşmeye devam ederken mide kaslarımın şiddetle kasılmaya devam etmesi dayanılmaz.

"Benim ailem yüzünden ortadan kaybolduğumda sizler de böyle mi hissettiniz?" diye soruyorum, tırnaklarımı ısırarak.

"Evet," diye cevaplıyor Eldon, karşımda oturduğu koltukta, sesi benimki kadar ciddi.

Saatler geçti ama o hala dönmedi. Cildim kaşınıyor, kalbim ağrıyor ve damarlarımda yanan huzursuzluk hissi geçmek bilmiyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, Zane de yerdeki yerinden alaycı bir şekilde gülüyor. "Bu çok fazla."

"Meşgul olmalısın," diyor Brax ve ben hemen başımı sallıyorum.

"Başka hiçbir şeye odaklanamıyorum." Bunun mümkün olduğunu iddia etmek sadece zaman kaybı olur.

"Odaklanmalısın," diye homurdanarak bir saniye sonra önümde durur.

"Neden yine ayna büyüleriyle oynamıyoruz?" diye önerir Zane. mantığın sesi olmaya çalışıyorum. Bu, kısa süreliğine dikkatimi çekebilecek tek şey olabilir,

dikkatimi kısa süreliğine çekebilecek tek şey olabilir, ama yine de anlamsız geliyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, o elimi tutmaya uzandığında.

"Deneyelim," diye cesaretlendirir, parmak eklemlerime bir öpücük kondurur, sonra Brax diğer elimi tutar ve beni ayağa kaldırır. Göğsüne çarparak, onun uzun boylu vücuduna bakarken nefesim boğazımda kalır.

"Bunu yapacağız." Tartışmaya yer bırakmadan, sihrini kullanarak kanepeleri geri itip denememiz için daha geniş bir alan yaratır.

"Creed geri döndüğünde, ona yaptıklarını gösterebilirsin," diye ekliyor Eldon, beni cesaretlendirmek için geniş bir gülümsemeyle, ama ben kendimi küstah hissediyorum.

"Ben iyi iş çıkardığım için övgü bekleyen bir çocuk değilim, biliyorsun."

Brax sırtıyor, en azından öyle olduğunu düşünüyorum. Çok hızlı geçtiği için emin olamıyorum. "Kaleyi senin yönettiğinin çok iyi farkındayız, Shadow."

"Ya da bazen bana öyle düşündürüyorsunuz. Diğer zamanlarda ise beni tamamen görmezden gelip, ben istemediğim halde büyü yapmaya zorluyorsunuz," diye tersliyorum ve Zane'in kahkahası etrafımızda yankılanırken o bana kaşlarını kaldırıyor.

Brax yaklaşır, dudakları kulağıma değecek kadar yaklaşır ve konuşur. "Bunu seviyorsun. Şimdi, ısırığını sonraya sakla. Sikimi sertleştiriyorsun ve şu anda senin büyüye odaklanmamız gerekiyor."

Beni bırakıp bir adım geri çekilirken ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

Pislik.

Neredeyse onu beni sikmesi için zorlamayı düşünüyorum, ama duygularımı saklayıp seksle dikkatimi dağıtmaya devam edemem. Ayrıca, beni tatmin edemez. Henüz değil. Kardeşim hala hayattayken olmaz.

İç çekerek dikkatimi Eldon ve Zane'e çeviriyorum, önce neyi denemek ve taklit etmek istediğimi düşünüyorum.

"Heyecanını biraz frenle, Küçük Kuş," diyor Eldon sırtarak ve ben ona gözlerimi deviriyorum, ama yine de içimi kemiren gerginlik biraz azalıyor. "Hangi yeteneklerimizi denemek istersin, karar ver. Oradan başlayabiliriz," diyor ve ben başımı sallıyorum.

Eldon'ın büyüyle mi yoksa Zane'in telekinezi yeteneğiyle mi başlayayım? Diğer yeteneklerini de anlamak ister miyim? Tabii ki isterim, ama Brax'ta olduğu gibi, bu yetenekleri kendimi savunmak ve gerekirse düşmanlarıma saldırmak için kullanabilmek istiyorum. Kendimi bu kadar savunmasız hissetmediğimde, geri kalanını da kullanmak iyi olacaktır. Rakibimin hangi yeteneklere sahip olacağını kontrol edemeyeceğimi biliyorum, ama elimdeki araçları en iyi şekilde kullanmaya odaklanmam gerekiyor.

"Ateşle başlayabilir miyiz?" diye soruyorum ve odanın içinde bir şeyler fırlatmaya başlamadan önce avucumun içinde ısıyı hissetmeyi tercih ediyorum.

Zane gülümser, Brax başını sallar ve Eldon gözlerinde yeni bir ısıyla öne çıkar.

"Yalan söyleyemem, sihrimi seninle paylaşmaktan heyecan duyuyorum."

Onun sözleri beni ürpertir. Bana ne yaptığını çok iyi biliyor ve ben onun büyüüne kapılmış bir enayi gibiyim.

Neyse ki, cevap beklemesi gerekmiyor ve bir saniye sonra avucunda bir ateş topu oluşturuyor. Soluk kırmızı sihir, yeteneklerinin merkezinde, elinin etrafında parıldıyor ve ben derin bir nefes alıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Parmak uçlarım onun yeteneklerine mıknaş gibi çekiliyor, bir kelebek ışığa doğru uçar gibi yavaş yavaş yaklaşıyor ve sihirli ipliğe dokunduğum anda yanmayı hissediyorum.

Tıslayarak elimi geri çekerim ve avucumu göğsüme bastırarak ona geniş gözlerle bakarım.

"Onu incittin mi lan?" Brax hırlayarak Eldon'u bir adım geri itti ve bana bakarken kaşları neredeyse saç çizgisine ulaştı.

"Hayır. Kahretsin. Raven, ben..."

"Dur." Diğer elimi uzatarak onu durduruyorum ve neyse ki beni dinliyor. "Lütfen özür dileme. Sen yanlış bir şey yapmadın. Ben sadece senin bu kadar çok ısı hissettiğini düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum ve o da yaklaşırken ateşi bir anda bırakıyor.

Bakışlarım hızla Brax'a kayar, onun Eldon'a tekrar saldırmak istediğini hissediyorum, ama umarım gözlerim ona geri çekilmesini söyler. Öyle olsun ya da olmasın, arkadaşına tekrar saldırmaz.

"Bakabilir miyim?" diye sorar Eldon, hala göğsüme sıkıca tutturulmuş elimi işaret ederek, ve ben yavaşça elimi açarım.

Orada hiçbir şey yok, tek bir iz bile yok. Bu daha çok bir şoktan ibaret ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Her zaman böyle mi hissediyorsun?" diye soruyorum, onu utancımından uzaklaştırmak umuduyla, ama o yine de elimi tutup cildime hafifçe üflüyor, bu da beklediğimden daha rahatlatıcı geliyor.

"Başlangıçta çok acı veriyordu, ama ne kadar çok pratik yaparsam, vücudum o kadar çok ısıya alıştı. Şimdi ise sadece hafif bir sıcaklık hissediyorum. Üzgünüm, seni bu konuda uyarmadım."

"Sorun değil. Brax'ın büyüsünün taş etkisi de aklıma gelmemişti. Sizler bunu o kadar kolay yapıyorsunuz ki, bunun size zarar verebileceğini unutuyorum."

"Başarabilirsin Dove. Acele etme. Her adımımda yanındayız." Zane bana nazikçe gülümsediğinde kalbim kıpır kıpır oldu.

Bu adamlara ve zaman zaman ortaya çıkan nazik sözlerine bayılıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Derin bir nefes alıp, göğsümdeki sıcaklığın vücuduma yayılmasını bekledikten sonra dikkatimi tekrar Eldon'a çeviriyorum.

"Tekrar denemeye hazır mısın, yoksa başka bir güne mi bırakmak istersin?"

Kafamı sallıyorum. "Hadi tekrar deneyelim."

"Aferin kızım," diye gülümseyerek cevaplar ve ellerinde bir ateş topu daha oluşturur.

Bu sefer biraz daha hazır hissederek omuzlarımı gevşetir ve elimi tekrar uzatırım. Yükselen cehennemle bağlantı kurduğum anda nefesim kesilir, ama önce ısıya odaklanarak damarlarımdan yayılmasını saçlarım. Ayakta durup sadece büyüyü hissederken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama rahatladığımda diğer elimi uzatır ve büyüyü avucuma yönlendirmeye çalışırım.

O noktaya odaklanırken, cildimde birkaç ısı dalgası dans etti, ama hem benim hem de onun büyüsünden doğru dengeyi bulup elimde en küçük k z  yaratmak için birkaç deneme yapmam gerekti.

"İşte böyle, Raven. Büyüdüğünü hayal et. Harika gidiyorsun," diye mırıldanır Eldon. Kuru dudaklarımı ısılatıp gözlerimi kapatırım ve küçük k z n Eldon'unkine benzer bir top haline geldiğini hayal ederim. "Gözlerini a , Küçük Kuş." Gözlerimi kırpıştırarak, Eldon'unkine benzeyen ateş topunun bulunduğu elime bakarım

Eldon'inkine benzeyen bir top haline geldiğini gördüm ve gülümsedim.

"Evet, harika," diye bağırır Zane ve ben Eldon'un büyüsünden elimi çekerim, ateşin s nmesini izlerim.

Eldon bir sonraki nefeste alanımı doldurur, ağzı açlıktan ölen bir adam gibi ağzımı yakalar ve büyüsünün kalıntıları dudaklarını ısıtır. Çok  abuk geri çekilir ve beni onun sıcaklığının daha fazlasını istemekle baş başa bırakır, ama şikayet etmeden önce, Zane yüzünde kötü bir gülümsemeyle boşluğu doldurur.

"Sen olağanüstü birisin, biliyor musun?" Yanağımı avu lar ve yüzümün ısındığını hissedirim, ama bu sefer sihirden değil.

"Dur," diye homurdanarak onu uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama o beni daha sıkı tutuyor.

"Bir gün, bizim nasıl yaptığımızı kendin göreceksin ve bu muhteşem olacak." Onun sözleri beni nefes nefese bırakıyor, ona bakıyorum, bir cevap bulamıyorum. "Şimdilik, ev arkadaşı el kitabına, övgüyü gülümsemeyle, hatta belki oral seksle kabul etmen gerektiğini, ama artık şüphe duymaman gerektiğini ekliyorum." Bana kaşlarını kaldırıyor, ama ben hala cevap vermiyorum, o da bir adım geri çekiliyor. "Hazır mısın?"

Aynen böyle, yine işine odaklanıyor. Onlara ayak uyduramıyorum ve beni bir anda hem gerçekçi tutarken hem de bir girdap içinde bırakmalarını gizlice seviyorum.

Üç kelime zihnimi delip geçiyor, dudaklarımı açmak için can atıyor, ama kafam reddediyor. Kalbim yanıyor, ruhum o kelimeleri ağzımdan çıkarmak için can atıyor, ama yapamıyorum.

Kafamı sallayarak derin bir nefes alıyorum ve onun sorusuna odaklanıyorum. "Evet."

Gözlerinden, biraz kafamın içinde olduğumu anladığını görebiliyorum, ama ısrar etmek yerine, bana göz kırıyor ve sonra sihrini kullanarak yemek masasından bir sandalyeyi yaklaştırıyor.

"Sanırım önce nesneleri hareket ettirmeyi öğrenmeyi tercih edersin, görünmezlik başka bir zaman mı?" Başımı sallıyorum ve o sandalyeyi önüme koyuyor, sonra diğerini de aynı şekilde yapıyor. İkisi de yerlerine yerleştirildikten sonra bana gülümsüyor. "Sakin olmaya çalış. Seni yakmayacak ya da ağırlaştırmayacak, ama çok hassas, bu yüzden gerginlik ya da stres onu dengesiz hale getirebilir," diye açıklıyor.

"Tamam."

Zane bu sefer yavaşça büyüsünü kullanarak sandalyeyi yerden kaldırır ve ben, ipliklerin elinden sandalyeye doğru dans ederek önümde havada dönüp durmasını izlerim. İpliklere doğru temkinli bir adım atarak, onun büyüsüne tutunmadan önce derin bir nefes almaya çalışır ve dikkatimi ikinci sandalyeye veririm. Bunu yaptığım anda, sandalye hiçbir uyarı olmadan havaya fırlar, tavana çarparak etrafımıza düşer.

Çarpışmaya hazırlandım ama hiçbir şey olmadı ve Zane'in büyüsüyle sandalyelerin düşüşünü kontrol ettiğini, onları yavaşça yere indirdiğini hemen fark ettim.

"İyi misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Görünüşe göre kızımız sakın kelimesinin anlamını bilmiyor," diyor Eldon gülerek, bana göz kırparak, ben de yine gözlerimi deviriyorum.

"Creed için endişelenirken ona sakın olmasını istemek zor olacak," diyor Brax ve bu hatırlatma kalbimi sıkıştırıyor.

Ellerimi yanlarıma indirip, Zane'in büyüünü bıraktım ve iç geçirdim. Creed'le ilgili stres bir kez daha beni kemirmeye başladı ve acıyı hissetmekten kendimi alamadım.

"Sorun yok, Dove. O iyi olacak..."

Sözleri bir kapının çarpmasıyla kesilir ve dördümüz sesin kaynağına doğru dönerek adamı önümüzde görürüz. Onun oniks gözleri benimkilerle buluştuğunda içimi rahatlık kaplar, ama ellerinin yanlarında sıkıştığını ve her nefes alışında hırıldadığını fark edince bu rahatlık kısa sürer.

"Creed," diye fısıldadım, şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı endişe beni tüketirken, çaresizce adamıma bakakaldım.

"Ne oldu lan?" Eldon, ona doğru ilk adım atan kişi olarak sorar, ama Creed başını sallar. Ondan yoğun dalgalar halinde gerginlik yayılır ve beni olduğum yere çiviler.

Sanki her an patlamaya hazır bir saatli bomba gibi ve mesafe ne olursa olsun, geri tepmesini hissedeceğiz.

Sessizce, yanımızdan geçip odasına doğru koşar ve bir saniye sonra, yatak odasının kapısı arkasından kapanırken evi bir başka gürültü sarar.

ON BEŞ RAVEN

Bakışlarım kapalı kapıdan Brax'a, Zane'e, sonra Eldon'a kayıyor. Hepimiz Creed için endişelenirken aynı şaşkınlıkla kaşlarımızı çatıyoruz.

"Ne yapmalıyız?" diye soruyorum, kendimi çaresiz hissederek, ama artık burada oturup onun odasından çıkmasını bekleyemem. O, az önce olanları açıklamaya hazır olmayabilir, ama bencilce, kalbim parçalanıyor ve hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Bilmiyorum. Creed genelde aklı başında biridir," diyor Zane, elini yüzünde gezdirerek.

Siktir et. Onun iyi olduğunu bilmem lazım. Sadece... bir şeye ihtiyacım var.

Kapısına koşarak vuruyorum. "Creed?" Kalbim kulaklarımda çarpıyor, ama cevap gelmiyor. *Lütfen, cevap ver.* O evdeyken aramızdaki mesafe, o burada yokken olduğundan daha büyük gibi geliyor ve bu beni boğuyor. "Creed?" Tekrar ediyorum ve bir kez daha kapıyı tıklatıyorum.

"Siktir git."

Onun dilindeki hırlama kalbimi acıtıyor, ama içten içe bunun bana yönelik olmadığını biliyorum. Ben sadece onun öfkesini hissedebilecek en yakın kişiyim.

"Onunla böyle konuşma," diye bağıyor Brax, yumruğunu kapıya vurarak. Cevap olarak sessizlik karşılıyor onu, bu da gargoyl'e'nin göğsünün hızla inip kalkmasını hiç de hafifletmiyor.

"Ne oldu lan?" Eldon, ben avucumu kapıya dayayarak, oniks gözlü adamdan kendimi ayırırken mırıldanıyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldarım, odayı saran acıya karşı güçsüzüm. "Neyse, öğrenmeden yardım edemeyiz. Gel, yanıma otur, Küçük Kuş." Eldon diğer elimi tutar, ama ben hareket etmek istemem. Parmaklarım ahşaba yayılır, Creed'in ortaya çıkması için dua ederim, ama hiçbir şey olmaz. "Hadi, Raven," Eldon, isteksizce bir adım geri attığımda çektiğim acıyı hissederek beni cesaretlendirir.

Eldon beni kendine doğru çekip, artık normal yerlerine geri konmuş kanepelere yönlendirirken, elim uyluklarımın üzerine düşer.

Eldon koltuğa oturur, kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine yakın tutar. Zane diğer tarafıma oturur, Brax ise önümüzde bir ileri bir geri yürür. Böyle anlarda genellikle başvurduğumuz kişi kapının diğer tarafındaysa işler kolay olmaz. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak.

Bana sürekli verdiği yardım, güven verdiği sözler, hepsini ona geri vermek istiyorum, ama nasıl?

Sanki içimdeki kargaşayı hissetmiş gibi, bir kapı sesi duyulur ve bir an sonra Creed kapısında belirir. Baş eğiktir, parmakları yanlarında bükülürken koyu renkli saçları yüzüne düşer. Aramıza bir duvar ördüğünü bilir, bizim ona yapmamızı istemeyeceği bir şey. Kendisiyle, bizim için, *benim* için savaşıyor, benim asla olamayacağım kadar güçlü olduğunu kanıtlıyor.

Derin bir nefes alarak bir adım, sonra bir adım daha, bir adım daha atar ve sonunda tam önümde durur. Gözleri gözlerime kilitlenir ve dizlerinin üzerine çökerken, kalbim göğsümde deli gibi çarpmaya başlar. Dudakları aralanır, ama Brax yumruğunu yüzüne indirip onu geriye savururken, söylemek üzere olduğu şey ağzından çıkmaz.

"Brax!" Eldon'un elinden kurtulup Creed'in yanına diz çöküyorum. Burnundan kan akıyor ve o hiç öfkelenmeden kanı siliyor.

"Bir daha ona böyle konuşma," diye bağırır Brax, öfkesi ile yerden yer sarsılır.

"Brax," diye tekrarlarım ve elimi ona doğru kaldırarak durmasını işaret ederim.

Omuzlarını silkerken masumca gözlerini genişletir. "Ne? Ona vurmadan önce yumruğumu değiştirmedğim için şanslı."

Ona gözlerimi devirip başımı salladım ve tekrar oturmuş olan Creed'e döndüm.

"Creed?" diye mırıldanırım, çekinerek elimi uzatırım ve o geri çekilmeyince avucumu omzuna koyarım.

"Üzgünüm, Raven." Gözlerindeki acı açıkça görülüyor. Ama bana siktirip gitmemi söyledi mi, söylemedi mi, umurumda değil. Burası onun güvenli yeri. Onun güvenli yeri olmak istiyorum. İki önemsiz kelime hiçbir şey ifade etmez.

"Bunların hiçbir önemi yok, Creed. Neler oluyor? Sana ne yaptılar?" diye soruyorum, konuyu başka yöne çekmek umuduyla.

O iç çeker, elimi omzundan çeker ve başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirir.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" diye tekrar ediyorum, kaşlarımı şaşkınlıkla çatıyorum.

"Bize biraz daha fazla bilgi vermelisin, Creed," diyor Zane, öne eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak yerde oturan ikimizi izliyor.

"Söyleyecek başka bir şey yok," diye mırıldanır, ama kafasında olan biteni tekrar tekrar düşünerek biraz dalgın olduğu bellidir. "Toplamda on beş kişiydik. İki doğa temelli öğrenci, üç kehanet, iki büyücü, iki sağlıkçı, dört şekil değiştiren ve ben dahil iki medyum."

"Ve?" Brax, onun sözleri kesildiğinde devam etmesini teşvik eder. "Ve bizi Pinebrook'a götürdüler."

"Pinebrook," diye tekrar ediyorum, kaşlarımı çatarak. "Neden oraya gittin?" Sorduğum halde, içgüdülerim cevabı zaten biliyor ve midemde mide bulantısı başlıyor.

Koyu siyah oniks gözleri benimkilere bakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. Kaşlarının çatılmasından çenesinin seğirmesine kadar. Kahretsin.

"Onlara saldırmak için."

Sözleri etrafımızda yankılanıyor, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi bizi esir alıyor, ta ki Zane sonunda boğazını temizleyip sessizliği bozana kadar.

"Saldırmak mı?"

Creed başını sallar. "Basilica Realm'in akademiye ele geçirdiği haberi yayılıyor. İnsanlar, özellikle de burada okuyan çocukları olanlar, karşı koymak istiyor. Savaşmaya çalışıyorlar, hala bir açıklama yapmayan Monarşi'den daha fazlasını talep ediyorlar."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sorar Eldon ve Creed yanıt olarak şakağını okşar.

"Orada yakışıklılığım için bulunmuyordum, Eldon. Ama Erikel'in kirli işlerini yapıyor olsam bile, Pinebrook vatandaşlarına da sorular sordum." Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum, ama sanki gözleri daha da kararmış gibiydi.

"Erikel'in kirli işleri mi?" Lanet bir yankı gibiyim, ama bu kelimeleri yüksek sesle söylemem gerekiyor ki, çarpan kalbimin ve dönen duygularımın üstüne çıkabilsinler.

Creed tekrar başını salladı ama hemen cevap vermedi, bu da odadaki gerginliği daha da artırdı.

"Creed?" Zane mırıldanarak onu teşvik etmeye çalışır ve Creed elimi daha sıkı tutar.

"Erikel bir emsal oluşturmak istedi."

"Bu ne anlama geliyor?" Brax, kollarını göğsünde kavuşturarak Creed'e bakarken sorar.

"Monarşinin kendisine ve sahip olduğu güce karşı olmadığını açıkça belirtmek istiyor."

Siktir.

"Ne yaptı?" diye soruyorum, gözlerimi kapatıp onun cevabını bekliyorum.

"Onları öldürdü."

"Tek başına mı, adamlarıyla mı, yoksa hepinizi de bu işe mi bulaştırdı?" Eldon, ensesini ovuşturarak mırıldanır.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Yutkunarak yere bakar. "Sadece olanları biliyorum, sonuçlarının ne olduğunu biliyorum, ama diğer her şey... aklımda yok."

"Biri sana büyü mü yaptı?" Brax, Creed'in bana siktirip gitmemi söylediğinde olduğu kadar öfkeli bir sesle sorar.

"Emin değilim, ama öyle hissediyorum."

Siktir.

"Bu senin suçun değil, Creed." Her kelimesinde ciddiyim. Bunların hiçbiri onun suçu değil. Hiçbir şekilde, ama başını sallama şekli bana onun farklı düşündüğünü gösteriyor.

"Kaç kişi öldü?" Brax, arkadaşına bakarak cevap beklerken sehpaye oturur.

"Çok fazla, ama aralarında üç Monarch vardı ve sanırım onlar onun hedefleriydi."

Kapıdan bir vuruş sesi geliyor, şaşkınlıkla kaslarım geriliyor ve ön kapıya bakıyorum. "Neden biri kapımızı çalıyor?" diye soruyorum, sanki buradaki herkesin cevabı biliyormuş gibi.

Creed elimi tekrar sıkar, gözlerinde yenilgi parıldarken ayağa kalkar ve ellerini ceplerine sokar.

"Çünkü tüm bunların üstüne, bir de talihsiz bir iş daha aldım," diye açıklıyor ve ben yerde donmuş halde kalarak ona bakıyorum.

"Ne işi?" diye sorar Zane, ama kalbim cevabı zaten biliyor. Büyüm bunu derimin altında hissedebiliyor ve ben çoktan ayağa kalkmış durumdayım.

Creed'in gözleri benimkilere bakıyor, çaresizlik onu tüketiyor ve bacaklarımda öfke ve hayal kırıklığı dolaşmasına rağmen gülümsüyorum. Söylediğim şeyin arkasındayım. Bu onun suçu değil.

"Sorun değil, Creed," diyorum ve o, gözlerinde öfkeyle başını sallıyor.

"Hayır, değil." Duygularına yenik düşen sesi çatallanır. Elini tutarım, tıpkı onun bana yaptığı gibi sıkarım, ama bu, gözlerindeki fırtınayı yatıştırmaz.

"Neden bahsediyorsun?" Eldon biraz tedirgin bir şekilde sorar ve ben iç geçiririm. "Beni almaya gönderilmişti."

BRAX ÖNE ÇIKAR, Eldon bir adım geride, Creed ve Zane ise her iki yanımda. Parmaklarım onların dokunuşunu, ellerini tutmayı ya da omuzlarımı saran kollarının ağırlığını hissetmeyi arzuluyor, ama Erikel'in adamlarının beni savunmasız görmesini istemiyorum.

Üçü bizi akademi arazisinin yollarında gezdiriyor. Geçidi kullanmayı tercih etmediklerini fark ettim, ama bu sessizliği kendimi toparlamak ve içimde kabaran öfkeyi bastırmak için bir fırsat olarak değerlendirdim.

Hepsi saçmalık.

Hepsi.

Creed'i böyle bir duruma sokmaları. Onu bana karşı bir silah olarak kullanmaları... Lanet olsun. Bu, benim için olduğundan daha çok onun için kötü olacak çünkü ben bunun farkındayım.

Akademinin ana binasına giden çift kapıdan geçerken hiçbirimiz tek kelime etmiyoruz. Etrafta kimse yok. Karşılaşacağım durum hakkında bana ipucu verecek kimse yok. Bunun kasıtlı olduğunu düşünmek üzereyim, ama Erikel'in o kadar akıllı olduğunu da sanmıyorum.

Mermer zeminde yankılanan ayak seslerimiz, tüm bunların başladığı balo salonuna yaklaşıp kadar etrafımızdaki tek ses. Kalbim hızla atıyor, o gecenin hatırası zihnimde tazeyken, kapılar açılıyor ve karşımıza çıkagelen şey ancak cehennem olarak tanımlanabilir.

Korku damarlarımdaki kanı karartsa da, dudaklarımdan bir çığlık koparken yürümeye devam ediyorum.

Cesetler. Her yerde cesetler. *Ölü* cesetler.

Tek tek sıralanmışlar ve ben onları saymaktan kendimi alamıyorum.

Otuz altı.

Siktir. Tam bir katliam değil, ama yine de Erikel'in emriyle 36 masum insan hayatını kaybetmiş, peki ne için? Krallığın hakimiyeti için mi?

Bu bir felaket, orası kesin.

"Ah, lütfen sevimli Raven Hendrix'i alkışlayalım." Erikel'in sesi zehir gibi, beni dizlerimin üzerine çökertmeye çalışıyor, ama bu pisliğe bunu asla belli etmem. Daha önce kimse beni sevimli olarak tanımlamamıştı ve bunu ondan duymak çok küçümseyici geliyor. Onu düzeltmek istiyorum, ama ağzımı kapalı tutmayı başararak onun durduğu yere bakıyorum.

Salonun önündeki küçük platformda, karşısında oturan iki adamla birlikte duruyor. Onların gerçekten burada olduklarını düşünürdüm, ama ayaklarının etrafındaki hafif titreme, onların yansımalar olduğunu açıkça gösteriyor.

Erikel'in kürk mantosunda kan lekeleri var. Bunu ona söylersem çok hoşuna gideceğinden eminim, bu yüzden cansız bedenlerin önünden geçerken dudaklarımı sıkıca kapalı tutuyorum.

"Raven oldukça özel biridir. Onun yeteneklerinden haberdar mısınız, emin değilim," diyor ve elini bana doğru sallıyor, yansımalar da bana dönüyor. İki adam, babamın giydiğine benzer, Monarşi tarafından verilen takım elbiseler giymiş, ama babam bu gece önümdeki adamlardan biri değil.

Bana en yakın olan adam, beni değerlendirirken gözlüğünü burnunun köprüsüne yerleştirirken, diğeri yutkunuyor ve adem elması oldukça belirgin bir şekilde sallanıyor.

"Onun bir büyücü olduğunu varsayacağım," diyor gözlüklü adam ve Erikel'e dönüyor, Erikel onun cevabına sevinçle gülümsüyor.

"Öyle, ve benim şartlarımı kabul ederseniz herkesi ölümden geri getirecek, ama fazla zaman yok, bu yüzden gecikmek sadece gerçek ölüm oranını artıracak," diye açıklıyor, sanki markete gitmekten bahseder gibi, ve midem bulanıyor.

Bu adam, herkese ve her şeye hakim olma arzusu dışında hiçbir duygu ve his barındırmıyor. Bir yanım, onun travmasının ne olduğunu, onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu merak ediyor, ama bu düşüncüyü hemen bastırıyorum. Bu soruların cevaplarını aramak, onu sadece bir insan, empati kurulabilir bir kişi yapar ve o bunu hak etmiyor.

"Onlar kim?" diye fısıldıyorum, Zane'e bakarak.

"Monarşi."

Ben de öyle tahmin etmiştim, ama onları tanımıyorum. Gerçi, Rhys dışında Monarşi'den kimseyi görmedim, doğrulayamam.

Yine de bir düşünce dudaklarımı büzüyor. "Neden baban buradayken ona saldırmadı? Neden bunu yapıyor?"

Zane, sanki biz burada değilmişiz gibi kendi aralarında konuşan platformdaki adamlara bakıyor. Brax, Eldon ve Zane'in de burada olmasına şikayet etmemesine şaşıyorum. Creed'e tek başına gelmesi emrini vermişti, ama hiçbirimiz bunu kabul etmedik, bu yüzden ya beşimiz ya da hiçbiri olacaktı.

"Bilmiyorum. Onun oyun planını ondan başka kimse gerçekten anlamıyor sanırım," diye mırıldanıyor Zane ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum. Basilica Realm'den Erikel'in gizemi hepimizi şaşırtıyor.

"Şartların nedir, Erikel?" Yutkunarak Monarch sorar, sinirleri hala onu ele geçirmişti ve Erikel başını sallar, sonra Monarch'a bekleyişle kaşlarını kaldırır. "Erikel, Basilica Realm'in lideri," adam düzeltir, Erikel'i kulaklarından kulaklarına kadar sırtıtmaya zorlar ve ben kusmak isterim.

"Krallığı teslim et."

Gözlüklü hükümdar başını sallayarak "Hayır" der. Beklediğimden daha kendinden emin ve bu beni biraz etkiler.

"Bu adamların ve kadınların hayatlarıyla oynamak istediğinden emin misin?" diye sorar Erikel, elini cesetlerin yönüne doğru sallayarak, ama ikisi de dönüp bakmaz.

"İnsanlar arasında Tanrı'yı oynamaya çalışan sensin, Erikel, ve Elevin Krallığı böyle işlemiyor, hiçbir zaman da işlemeyecek."

Erikel, gözlüklü adamın yoğun bakışları altında tereddüt etmez. Aksine, daha dik durur, daha geniş gülümser, daha derin bakar. "Oh, daha küçük adımlarla başlamamı istiyorsun. İstersen, değerli dakikalarımızı boşa harcayabilir ve bu işi adım adım halledebiliriz. Bir bakalım..." Çenesine dokunur, Monarşi üyelerinin önünde hafifçe ileri geri yürür, sonra neredeyse kendine doğru başını sallar. "Bizi Silvercrest Akademisi'nde yalnız bırakmayı kabul et."

"Neden bunu yapalım ki?" diye sorar Bay Nervous ve ben omzumun üzerinden cansız sivillere bakarım. Herkesi iyileştirmek benim görevim değil, kahramanlık yapmak da benim görevim değil, ama onları bu halde görmek göğsümü acıtıyor.

"Raven'a bir kişiyi geri getirmesini söyleyeceğim. Monarch Dutton."

Her iki Monarch da koltuklarına yaslanıp, biz boş boş dururken aralarında fısıldaşıyorlar. Zane'e dönünce, benim sorumu hissetmiş olmalı ki, ben daha ağzımı açmadan konuşmaya başlıyor. "Monarch Dutton, Elevin Realm'in askerlerinin başıdır."

Siktir.

Demek tüm bunların ardındaki neden bu? Krallığın savaşçılarının kontrolünü ele geçirmek mi? Belki de onu sandığımdan daha akıllıdır.

"Bunu kabul edebiliriz," diyor Bay Gözlüklü, beni düşüncelerimden koparıyor ve ben onlara bakakalıyorum. Ciddi mi bunlar? "Onun hemen bize iade edilmesi şartıyla," diye ekliyor ve ben alaycı bir gülümsemeyi zorla bastırıyorum.

Erikel'in bunu kabul edeceğine ciddi olarak inanıyor olamaz, değil mi?

"Mükemmel. Raven, heal bu adam," Erikel ilan eder, not aslında

dikkatini bana çevirirken seyircilere yanıt veriyor.

"Hayır," diye patlarım, yaklaşan kavgaya hazırlanırken ona bakarak.

"Bu bir soru değildi." Yüzündeki gülümseme bozulmaz.

"Ve ben kukla değilim," diye karşılık veriyorum, omuzlarımı geriye atarak ona sert bir bakış atıyorum. "Adamlarından birine zarar vermemi mi istiyorsun?" Gülümsemesi biraz kaybolur

ve ben başımı sallarım.

"Onu Pinebrook'a götürdüğünde zaten yaptın. Orada ne olduğunu bana açıkla, ben de isteğini düşünüyüm." Bu adamın istediği gibi davranmayacağım. Yapamam. *Eğer benden böyle bir hayat yaşamamı bekliyorlarsa, o zaman beni şimdi öldürün, çünkü reddediyorum.*

Erikel tsk diye ses çıkarır, Monarchlar başlarını bizim yönümüze çevirirken gülümsemesi yavaşça bir hırlamaya dönüşür. "Bu bir istek değil," diye tekrarlar ve ben omuz silkerim.

"Ve dediğim gibi, ben bir kukla değilim."

"Savaşçı," diye bağırır Erikel ve bir saniye sonra, sağındaki kapı açılır ve altın zırhlı savaşçı odaya girer. Gözleri, Erikel'e dönmeden önce bir anlığına Creed'e kayar. Lideri tek kelime bile etmez, sadece bizim yönümüze doğru başını sallar ve kılıcının belindeki kınından çıkarken çıkardığı ses odada yankılanır.

"Sakın yapmaya kalkışma," diye bağırırım, ikisine parmağımı sallayarak. "Bu adamı benim için önemli olan birine saldırmakla tehdit ettiğin her seferinde boyun eğmeyeceğim. Özellikle de kendi oğluna."

"Ama bence yapacaksın," diye alay eder, gözleri kararır ve bana doğru bir adım atar, ama savaşçıdan daha hızlı hareket edemez.

Bana bunu yapmasına izin veremem. Beni tekrar tekrar bir silah gibi kullanmasına izin veremem. Creed'in babasını da bize karşı bir silah olarak kullanmasına izin veremem.

Hayır. Hayır. Hayır.

Öfke boğazımı tıkarken nefes alamıyorum ve ellerim yanlarımda sıkışıyor.

"Sihirini görmesine izin verme, Raven."

Odaya bakınarak gerginleşiyorum, ama onun burada olduğuna dair hiçbir işaret yok.

"Ari?"

"Başka neler yapabileceğini onlara gösterme. Ben sana ulaşamadığım sürece.

Mantıklı düşünmelisin."

"Şu anda nasıl kafamın içindesin ve beni nasıl duyabiliyorsun?" Savaşçının ne kadar yaklaştığına odaklanmam gerekirdi, ama çok şaşkındım. "Çünkü gittikçe güçleniyorsun, Raven. Ama şu anda önemli olan güvende kalmak için yapman gerekeni yapmak."

"Ve bunun ona boyun eğmek olduğunu mu söylüyorsun?" "Evet."

"Siktir, neden?"

Savaşçının kılıcı, adrenalini omurgamdan aşağı akarken, alaycı bir şekilde yerde sürükleniyor.

"Çünkü ayna büyüsü, bir büyücü olmak için nadir bulunan bir yetenektir. Bunu ona gösterirsen, onun için daha yararlı olursun."

"Her söylediğinde zıplamaya devam edemem," diye karşılık veriyorum, içten içe onun haklı olduğunu bilsem de çaresizce bir umut arıyorum.

"Şimdilik yapmak zorundasın. Zamanını bekle. Onun zamanı dolmak üzere." "Nasıl?"

"Sen ondan daha güçlüsün. Bunu fark edip yeteneklerini geliştirdiğinde, sen de göreceksin."

İmkansız. Ben bunun için yaratılmadım. Hiçbir şey için yaratılmadım.

Altın savaşçının ağır adımları, kılıcını oğluna doğru kaldırırken ayaklarımın altında titreşiyor. Creed'e bakıyorum, ama o kıpırdamıyor, gözlerinde tek bir parça korku bile olmadan babasına bakıyor.

Siktir.

"Peki," diyorum. "Kim olduğunu söyle."

Erikel yavaşça alkışladıktan sonra, platformda yattığını fark etmediğim adamı işaret etti.

"Raven," diye uyarıyor Zane, ama ben başımı sallayıp gözlerinin derinliklerine bakıyorum, ne yaptığımı bildiğimi, ya da bildiğimi sandığımı gösterecek kadar duygu aktarabileceğimi umuyorum. Ari'ye güveniyorum, bu çılgınlığın içinde mantıklı olan tek şey o.

Yerdeki temiz kesimli, takım elbiseli adamın yanına diz çöküyorum. Görünüşüne bakılırsa, onun askerlerin lideri olduğunu tahmin edemezsiniz. Daha sert, daha iri, kaslı birini beklersiniz, ama o bunların hiçbiri değil.

Ellerim adamın göğsünün üzerinde dururken, büyüm devreye giriyor. Karanlık içime sızıyor, sonsuza kadar sürecekmış gibi hissediyorum, tünelin sonunda ışık olmadığını hissediyorum. Başım dönüyor, dengemi korumaya çalışırken vücudum kontrolsüz bir şekilde bir yandan diğer yana sallanıyor. Soğuk. Çok soğuk.

"Raven," diye seslenir Brax, ama ben cevap veremem. Büyüm tüm enerjimi tüketiyor ve zihnimde en ufak bir ışık parlaması belirdiğinde, kesin ölüme doğru gittiğime eminim. Sıcaklık yavaşça parmak uçlarıma dokunur, kollarımdan omurgama doğru yayılır ve kendimi daha fazla tutamayacak hale gelmeden derin bir nefes alırım ve umarım artık ölü değildir diye düşündüğüm cesedin yanına yere düşerim.

"Kendinle gurur duymalısın, Raven," diyor Ari zihnimde, kulaklarımda çınlayan sesin üstüne zar zor duyulur bir şekilde, ve dünyam tamamen karardığında iç çekiyorum, zihnimde tek bir düşünce var.

Gurur duyulacak hiçbir şey yokmuş gibi geliyor.

ON ALTI CREED

Uyku beni ele geçirmemişti. Bir saniye bile. Sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bu çarşafın altında yatmış, zamanın geçip gitmesini göz kapaklarımın arkasından izlemiştim. Raven, Erikel'in ayaklarının dibine düştüğünden beri uyanmamıştı; bu da içimi yakan öfkeyi daha da artırarak beni uyanık tutan bir başka faktördü.

Bilinmeyende acı çekiyorum, endişeyle boğuluyorum ve dünkü olaylara inanamıyorum. Gerçekten bilmediğim ve anlamadığım olaylar. Hiç hafıza kaybı yaşamadım, bu kadar şiddetli bir şekilde hiç, ve bu beni sarsıyor.

Bir dakika önce diğer öğrencilerle birlikte geçitten geçiyordum, bir dakika sonra ise bir yığın cesedin yanında duruyordum. Gerçek bir yığın. Hala ölüm kokusunu alabiliyorum. Derimde kalmış.

Ellerimde gerçek kan vardı ve eve girer girmez onu temizlemem gerekiyordu. Raven'ın bunu görmesine, benim halimi görmesine izin veremezdim. Kendi sorunlarının üstüne benimkilerle de uğraşmasına gerek yoktu, ama Erikel bunu ayırmamı imkansız hale getiriyordu.

Raven her zaman hepimizden en iyisini hak ediyor, ama bunu sağlamak gittikçe zorlaşıyor ve şimdi de ona yöneltilmeyen öfke patlamalarıyla ona zarar veriyorum.

Hayır, ama bunu fark etmeden önce sözler dudaklarımdan çıkmıştı. Brax'ın yumruğunu hak etmiştim ve onu Erikel'e götürmek zorunda kalmam bana bir yumruk daha kazandırdı. Bu yatakta onun yanında yatmayı hak etmiyorum. Ona iyi bir kukla gibi tehlikeye sürükleyecek değil, onu koruyacak erkeklere ihtiyacı var.

Ne zaman her şey bu hale geldi? Hiçbir uyarı yoktu, işler sarpa sarmadan buradan kaçmak için zaman yoktu. Göz açıp kapayınca kadar tüm dünyamız altüst oldu. Erikel, çok geç olana kadar mükemmel bir misafir rolünü oynadı ve şimdi bunun sonuçlarıyla uğraşıyoruz.

Erikel gibi bir adam buraya gelip bizi bu kadar kolay kontrol edebilir mi?

Burton ve diğer profesörler nerede?

Monarşi, tek bir adamın dönüşü için güvenliğimizi feda etmeye hazır görüldüğüne göre, daha üst kademelerden biri bize yardım etmeye başlamalı. Tek bir adam. Erikel'in anlaşılmaya uyup uymadığını bile bilmiyorum. Raven'ı onu kurtarması için gönderip, sonra da kendine saklamış olsa bile şaşırmam. Bilmiyorum. Raven yere düştüğü anda onu kaldırıp oradan çıkardık.

O da itiraz etmedi. O pislik, açıkça çok ileri gittiğini biliyordu, ama eminim bu onu tekrar yapmaktan alıkoymayacaktır. Babam hala onun yanında olduğu sürece. Aklımı kurcalayan başka bir lanet olası bilmece. Onun yumuşak fısıltısı kafamda tekrar tekrar yankılanıyor ve beni, onu koruyan sihirli duvarları geçmeme izin verdiğini hatırlatıyor.

Neden? Bu ne anlama geliyor? Ona güvenebilir miyim, onu bile bilmiyorum. Kahretsin.

İşte bu yüzden uyuyamadım. Bir konu üzerinde kendimi yorduktan sonra, beynim başka bir konuya geçiyor ve süreç yeniden başlıyor.

Hareket beni düşüncelerimden koparıyor ve bunun Raven olduğunu biliyorum. Yaklaşık bir saat önce, ben gözlerimi kapatıp mümkün olduğunca hareketsiz yatarken, çocuklar dev yataktan olabildiğince sessizce çıktılar. Kollarım yanlarımda düz duruyor, ona uzanıp sarılma isteğiyle mücadele ediyorum. Dinlenmeye ihtiyacı var, uyanıp hemen benim karmaşamla uğraşmak zorunda kalmasın.

Umarım, yeterince hareketsiz yatarsam, o da çarşıftan kayıp diğerlerinin yanına gider.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi, bir sonraki nefesimde çarşıfların hareket ettiğini hissediyorum, ama yataktan kalkmak yerine, bana biraz daha yaklaşıyor. Bir anda, saçları omzumda, nefesi göğsümde ve avucunu nazikçe karın kaslarıma bastırıyor. Sıcaklığı beni tüketiyor, yakınlığı beni ateşliyor.

"Uyanık olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor ve ben gözlerimi açıyorum. Pencereden gelen ışık yakıcı, ama onun parlaklığı kadar değil. Kahretsin. O çok güzel. "Hiç uyudun mu?" diye soruyor, sanki dün gece kendi çilesini yaşamamış gibi.

Nefesimi kesiyor ve konuşmam imkansız, bu yüzden başımı sallıyorum. Kaşları endişeyle çatılıyor.

"Dün olanlar mı seni endişelendiriyor?" Omuz silkiyorum. Bir bakıma, ama Erikel'in bana yaptıkları umurumda değil. Beni parçalayan

onu mahvettiği için üzüliyorum. "Dilini mi yuttun?" diye sırtarak ekliyor, ben de elimden gelen en iyi gülümsemeyi yapıyorum, ki bu da bok gibi zayıf, ve başımı sallıyorum.

Öyle görünüyor, ama nedenini açıklayamıyorum.

"Seni uyanık tutan neydi?" Elini başının arkasına koyup göğsümü okşarken, ben kaşlarımı kaldırdım. Elbette, endişelendiğim her şeyin onunla ilgili olduğunu biliyor... değil mi? "Ben mi?" diye sordu, benim ifademi görünce, ben de konuşma becerim hala yetersiz olduğu için başımı salladım.

Kahretsin. Aptal beyin. Çalış.

"Neden?" diye sordu, bana inanamayan bir ifadeyle bakarken, ben de aptal gibi omuz silktim. "Bunu kolaylaştırmıyorsun," diye gülümseyerek karşılık verdi ve parmağını karın kaslarımın üzerinde gezdirdi.

Gerçekten kasıtlı yapmıyorum, ama sanki boğazım sıkışmış gibi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Benim hakkımda seni endişelendiren ne?" Gözlerim kapanıyor, nereden başlayacağımı bilemiyorum ve düşünceler zihnimde dolaşırken boğazım daha da sıkışıyor. Ama bu Raven'ı durdurmuyor. Bilgi peşinde olan bir kadın olduğunda, işine odaklanır. "Dün olanlar hakkında ne düşündüğünden mi endişeleniyorsun?"

Ding. Ding. Ding.

Bu kadın beni kolayca okuyabiliyor.

Gözlerimi zorla açtım, ama onun gözlerine bakamadım. Utanmıştım.

Elini yanağıma koyuyor, cildimi ısıtıyor ve ruhumu yakıyor, sonunda gözlerine bakacak gücü buluyorum.

"Ciddi misin, Creed?" Sesi alçak, sertlik ya da hayal kırıklığı yok, ama içimi burkan bir çaresizlik ve çaresizlik var ve ben nefes veriyorum. "Creed," diyor ve ben bakışlarımı indirdiğimi fark ediyorum. Bebek mavisi gözlerine bakarak beni esir alıyor. "Dün ne olduysa, senin hatan değildi ve ben seni hiçbir şeyden sorumlu tutmuyorum."

Dudaklarım kıvrılır. Sesindeki kararlılıktan, söylediklerinde ciddi olduğunu anlıyorum, ama yine de bu bana gerçek gelmiyor ve bundan nefret ediyorum.

Bu sefer, başparmağını yanağımda gezdirirken iç çeken o oluyor. "Şu anda ne dediğimin bir önemi yok, değil mi? Bütün gece kafanda kaybolmak için vaktin vardı." Yine sesi yumuşak, benim kırılganlığımı daha da ortaya çıkarıyor, ama kendininkini de ortaya çıkarıyor ve ben ona zayıf bir gülümseme sunuyorum. "Siktir, Creed. Tek istediğim sana üç küçük kelime söylemek. Söylemek istiyorum, ama

ağzım bu kelimeleri nasıl söyleyeceğini bilmiyor ve kafam hala reddediyor. Sana bunları söylemeyi çok istiyorum, sana ne kadar değer verdiğimi, diğer her şeyin ne kadar önemsiz olduğunu görmeni istiyorum."

Beni kesinlikle ölümler diyarından geri getirmeye çalışıyor. Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur. Gücü, yumuşaklığı, sadece varlığı bile... hepsi benim hak ettiğimden fazlası. Onun söylediği o üç kelimeyi çok iyi biliyorum. Beni rahatsız ediyorlar. Kontrol edilemez bir heyecan ve hayranlıkla yüzüne haykırmak için can atıyorum, ama onu kendimden uzaklaştıracağından çok korktuğum için dudaklarımı kapalı tuttum. Şimdi nihayet fırsatım var, ama sesim kısıldı.

Kalbim hızla atarken, elimi yüzüne doğru kaldırıyorum, bana dokunduğu gibi, gözlerimle ona olan hislerimi aktarmaya çalışıyorum. O öne eğiliyor, burnunun ucunu benimkine değdiriyor ve ben onun dokunuşuyla rahat bir nefes alıyorum.

"Belki sana gösterebilirim," diye fısıldadı, nefesi dudaklarımda dans ediyordu ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım, ama o çoktan harekete geçmişti.

Uyluk ortasına kadar uzanan her zamanki büyük beden tişörtü kaybolur, bacaklarını kalçalarımın üzerine atıp kucağımda rahatça otururken göğüsleri ve güzel pembe amcığı ortaya çıkar. Aramızda sadece boxerım var ve parmaklarım ona uzanmak için kaşınıyor, ama bu onun şovu ve ben onun liderliğini takip etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Bileklerinden saç bağını çıkarır, tüm gevşek bukleleri geriye doğru tarar ve saçının üstüne bağlar. Bu hareket sırtını kavisler, boynunu uzatır ve benim aletimi onun bacakları arasında daha da sertleştirir. Hafifçe ileri geri sallanışından bunu hissedebildiğini biliyorum, bana bakarken bebek mavisi gözleri arzuyla kararır.

"Bunu istiyorsan başını salla." Dilini çıkarır, alt dudağını yalar ve sanki biraz gerginmiş gibi tekrar ağzına sokar. Onun kafasındaki tüm belirsizlikleri ortadan kaldırmak için hevesle başımı sallarım.

Dilimi kaybetmiş olabilirim, ama ona olan arzum her saniye daha da artıyor.

Avuç içlerimi uyluklarına sürtünce, derisinde tüylerinin diken diken olduğunu hissediyorum. Ellerim belini kavrayana kadar durmuyorum, bu onu gerginleştiriyor ve aynı anda nefesini kesiyor.

İkimizin de kelimelerle ifade edemediğini, bedenlerimizle ifade edebiliyoruz.

Ellerimi yanlarından yukarı doğru kaydırmaya devam ediyorum, göğüslerinin kenarlarına dokunduğumda titremesini seviyorum. Elleri benimkilere uzanıyor ve bir anda onları yanıma sıkıştırıyor. Şimdi daha yakın. Çok yakın. Göğüs uçları göğsümde sürtünürken burnu tekrar benimkine dokunuyor.

Sıcaklığı penisimde hissedilebilir ve aramızdaki son engeli ortadan kaldırırken yutkunuyorum.

"Siktir," diye inliyor, benim sikim kendi kendine ona doğru itiliyor.

Ellerini sıkıca tutarak başımı eğip dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Dağınık bir öpücük. Arzu dolu. Biziz. Kalçalarımı eğerek, içeri girmek için sabırsızlanarak, sikimle onun merkezini tahrik ediyorum ve o da beni hayal kırıklığına uğratmaz, kalçalarını ayarlayarak benim sikimi tatlı, tatlı cenneti ile sarar.

Gözlerimin derinliklerine bakarak, benim uzunluğumun içine daha da batıyor ve beni inlemeye zorluyor. Bu ses, onun arzularını daha da körüklüyor.

O sarhoş edici, gözlerimin içine bakarak, ruhumu okşayarak her santimimi sahipleniyor. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Hiçbir şeyin. Kalbim onun için atıyor. Sadece onun için.

Beni sahiplenmeye devam ederken burnu tekrar burnuma değiyor, ter cildime yapışıyor, ben de bizi ters çevirip onu yatağa sikme dürtüsüyle mücadele ediyorum.

"Benim için önemli olan tek şey siz dördünüz," diye mırıldanıyor, gözleri hala benimkilere sabitlenmiş halde, benim sikimde yavaşça zıplıyor. "Senin için burada olmak istiyorum. Tıpkı senin benim için burada olduğun gibi." İnliyorum, o şehvetli sesiyle söylediği sözler vücudumu gerginleştiriyor, tüm endişelerimi eritiyor. "Benim sana güvendiğim gibi, benim hiçbir yere gitmeyeceğime güvenmeni istiyorum. Bende rahatlık bulmanı istiyorum; ister küfürler savurarak, ister öfkeyle ağlayarak, ister ihtiyacın olanı, ihtiyacın olduğu şekilde alarak. Ama en önemlisi, benimle birlikteyken kendini güvende hissetmeni istiyorum."

Onun büyük mavi gözlerinden başka bir şey görmüyorum.

Onun sesindeki sözlerden başka bir şey duymuyorum.

Onun özünden başka bir şey hissetmiyorum, bizi her şekilde birleştiren özünden.

"Sen benim için her şeysin, Creed. İyi günleri, kötü günleri ve aradaki sıradan günleri de kabul ediyorum. Seninle her şeyi paylaşmak istiyorum."

Siktir.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Ah," diye inlerim, boğazımdaki düğüm hafifçe hareket ederken, ona aynı şeyi söyleyecek gücü bulmaya çalışırım.

"Beni ateşe veriyorsun. Kendimi güvende hissettiriyorsun. Yarınları görmek istememi sağlıyorsun. Daha fazlası için savaşmak istememi sağlıyorsun," diye devam eder, kalçaları benim sikime daha sert ve daha hızlı vurur.

"Siktir, Raven," diye hırıltıyla söylüyorum ve sesimin tonuyla gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Siktir. Adımı senin dudaklarından duymayı seviyorum," diye itiraf eder ve ben hayatım buna bağılıymış gibi ellerine tutunurum.

"Raven," diye tekrar ediyorum. Boğazım ağrıyor, ama ona istediğini verirken kelimeler ağzımdan çıkıyor. Başı geriye eğiliyor, gözleri kapanıyor, benden alıyor ve beni bir anda dolduruyor.

"Creed."

Adımın sesini duyunca dudaklarımı boğazına doğru kaydırırım, onun dilinde duyduğum ses, onun benim ağzımdan duyduğu ses kadar hoşuma gider.

"Seni seviyorum, Raven," diyorum, boğazım titreyerek kelimeleri döküyorum ve bunlar tetikleyici oluyor.

Onun içinde patlıyorum, dalga dalga gelen ham duygular ve zevk beni ele geçiriyor, o da kendi orgazmını bulurken amıyla sikimi sıkıca sıkıyor. Ağzımı onun ağzına kapatıyorum, orgazmıyla birlikte zevk çılgınlıklarını da ele geçiriyorum, ayrılıp tekrar birleşiyoruz.

Onu korumak, onun yanında savaşmak, dünyayla yüzleşmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

ON YEDİ RAVEN

Artık Creed'in kollarında sarılmış kalamam. Krallar gibi sikildikten sonra tuvalete gitme ihtiyacı kaçınılmazdır. Büyü bile bunu ortadan kaldıramaz. Odaya geri adım attığım anda, Creed'i yatağın ucunda, elinde benim geceliğimle otururken görüyorum.

Bana yaklaşmam için eliyle işaret ediyor, yüzünde tembel ve rahat bir gülümsemeyle beni izliyor. Sessizce, tişörtü başımdan geçiriyor ve ben de sihir kullanmak yerine bunu gerçekten yapmasını sessizce takdir ediyorum. Parmakları nazikçe yanlarımı aşağı doğru çekiyor, tişörtün kenarıyla oynarken bizi bir kez daha birbirimize bağlıyor.

"Bugün ders yok," diyor. Bu bir soru değil ve reddetmek için tek bir neden bile bulamıyorum.

"Bana mükemmel bir plan gibi geliyor. Başımıza ne tür bir bela açılacağı umurunda değil. O adam dün geri dönüşü olmayan bir noktadaydı ve onu geri getirmek beni mahvetti," diye itiraf ediyorum ve yüzüne yine karanlık bir ifade çökmeye çalışıyor. "Bunu yapma," diye fısıldıyorum.

"Yapmıyorum. Yemin ederim." Gülümser, ellerini uyluklarımın arkasına dolayarak karnıma bir öpücük kondurur ve cildimde desenler çizer. "Sana yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sorar ve ben başımı sallarım.

"İyiyim. Sadece yorgunum. Bayıldıktan sonra bilmem gereken bir şey var mı? Uyandığımda pek konuşmadık."

O da başını sallar, gözlerinde bir anlık hayal kırıklığı belirir. "Hayır, keşke sana verebileceğim bir şey olsaydı. Ama yere düştüğün anda seni oradan çıkardık. O zamandan beri uyuyorsun."

"O zaman bu kadar aç olmamın nedeni bu olmalı."

Bir saniye sonra ayağa kalkar ve ben başka bir kelime daha söylemeden beni kapıya doğru çeker. Salona girerken, diğerlerinin veranda kapısının dışında tam bir egzersiz modunda olmalarını beklerim, ama sürpriz bir şekilde, yemek masasının etrafında oturuyorlar.

"Oh, iyi, seks tavşanları burada," diyor Zane sırtarak, Creed kolunu omzuma atarken yanaklarım kızarıyor.

"Saat kaç?" diye soruyorum, Creed ve benim üzerimizde kesinlikle seks kokusu olduğunu fark etmemeleri için dikkatlerini başka yöne çekmek umuduyla.

Brax, cevap vermeden önce ağzına bir çatal dolusu yumurta atıyor.

"Neredeyse on."

Şaşkınlıkla gözlerimi genişletiyorum. "Bugün dersimiz olmadığı iyi oldu" diyorum. Creed beni Zane ve Eldon'un arasındaki koltuğuma yönlendiriyor, sonra da Brax'ın karşısına oturuyor.

"Sen hazır olduğunda derslere geri döneceksin. Başkaları sana öyle dediği için değil," diye çabucak karşılık verir, çatalını bana doğru sallayarak, ve Creed onu uzaklaştırır, ama ben onun bana nişan almadığının tamamen farkındayım.

Umarım söyledikleri daha fazla karışıklığa neden olmaz, ama doğrusu, hala kendimi bitkin hissediyorum ve o haklı. Kendimi iyileştirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Aksi takdirde, kimseye faydam olmaz.

Saçımın tepesinde yeni bir grup siyah tel buldum ve tüm kafamın siyah olacağı günü sessizce korkuyla bekliyorum. Bu yüzden bugün, bu dört duvarın ötesinde olan hiçbir şey için endişelenmeme gerek yok. Yine hafta sonu gibi olacak, sadece bu sefer olan tüm saçmalıkları unutma lüksüm yok.

"Bugün ne yapmak istersin?" diye soruyorum ve Zane uyluğumu tutarak dikkatimi kaşlarını oynattığına çekiyor. Aklından geçenleri söylemeye fırsat bulamadan Eldon ondan önce davranıyor.

"Yemek yiyip sonra etrafımızda neler olup bittiğini, Erikel'in *gerçekte* ne planladığını anlamaya çalışabiliriz diye düşünüyordum. Elimizden geldiğince her şeyi bir araya getirmeye çalışmalıyız. Sonra bir sonraki adımımızın ne olacağını belirleyebiliriz. Sanki av hayvanı gibi oturuyoruz ve ben bu saçmalıktan bıktım. Erikel'in isteğiyle burada değiliz. *Sen* değilsin. Buradan çıkmalıyız. Hemen."

Lanet olsun.

Bu, Zane'in parmaklarının derime morluk bırakacak kadar sertçe batması kadar ateşli.

"Beni de say," diyorum, oyunda öne geçmek için sabırsızlanarak. Eldon haklı. Erikel'in Burton'ı bıçaklayıp benim sihrimi ortaya çıkarmasının üzerinden iki hafta bile geçmemiş olabilir, ama bu süre yeterince uzun. Artık boş boş oturmaktan bıktım.

Ben öyle biri değilim. *Biz* öyle değiliz.

"Önce ye, Dove. Sonra belki, hayatımızın yapbozunu iyi bir şekilde tamamlarsan, seni yiyebilirim," diye fısıldadı Zane kulağıma ve heyecandan bacaklarım kaskatı kesildi.

"Anlaştık."

Ağzımı domuz pastırması, avokado, yumurta ve tostla doldururken yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. Büyü gücümün yorgunluğundan dolayı bitkin olduğum kadar aç olduğum da açık, çünkü tabağımı tekrar doldurup yemeye devam ediyorum.

Yemeğimi bitirince, iç çekerek koltuğuma yaslanıyorum. Karnım doydu ve her şeye dalmadan önce biraz kestirmek iyi olur mu diye düşünüyorum. Ama Brax'ın başka fikirleri var gibi görünüyor.

"Hadi gidelim, Shadow. Yemek yerken çıkardığın sesler yüzünden masadaki herkesin sikini okşamaya başlamadan önce," diye homurdanıyor ve diğerleri ona gülünce masadan kalkıyor.

Eldon yanımdaki şortunu düzeltir ve ben alt dudağımı ısırıyorum.

"Ama bence bunu izlemek çok seksi olur," diyorum ve Brax omzunun üzerinden bana bakarken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Eminim öyledir. Tüm bu saçmalıkları atlattığımızda. Bu senin ödülün olabilir, Zane'in amını yalamasıyla birlikte, söz veriyorum."

Kahretsin.

Bu sözünü tutmasını sağlayacağım.

Ayağa kalkarken tişörtümün eteğini aşağı çekiyorum ve tek kelime etmeden onu kanepelere kadar takip ediyorum. Kıçım minderlere değdiği anda, o birdenbire bir beyaz tahta çıkarıyor. Herkesin görebileceği şekilde iki kanepenin tam ortasına yerleştiriyor.

"Nereden başlayalım?" diye sordu Creed, sağımdaki koltuğa otururken, ben de onun yanına yaslandım. O olaydan sonra, ona her zamankinden daha yakın hissediyorum ve bu heyecanı sürdürmekten mutluyum.

"Bence sorun, çok fazla faktörün devreye girmesidir. Belki de bildiklerimizi kategorilere ayırıp, diğer satranç taşlarıyla bağlantılı olup olmadığını inceleyebiliriz," diyor Eldon, karşımda otururken, ben de onaylayarak başımı sallıyorum.

"Tamam, neler var?" diye soruyor Brax ve bir saniye sonra elinde kırmızı bir kalem beliriyor, onu kaldırıp tahtaya yazmaya hazır hale geliyor.

"Kategorilerden bahsediyorsak, Erikel, adamları, Burton, Monarşi ve dün kurtarmak istedikleri hükümdar var," diyor Zane

hızla sıralıyor.

"Bence Sebastian da orada olmalı ve Ari'nin bahsettiği bilinmeyen yaratıklar," diye ekliyorum, Brax'ın tahtaya kelimeleri dağıtırken onu izliyorum.

"Başka bir şey var mı?"

"Babam... ben," Creed, ona baktığımda sesi hafifçe titreyerek söyler. Ona yanıldığını, onların oraya ait olmadığını, özellikle de onun ait olmadığını söylemek istiyorum, ama gerçek şu ki, dün ne olduğunu bilmiyor ve bu da her şeyde büyük boşluklar bırakıyor.

Brax, altın savaşıyı ve Creed'in adını tahtaya ekler ve onun aslında "Creed'in babası" yazmadığını fark etmem.

"Başka bir şey aklımıza gelirse ekleyebiliriz, ama şimdilik tahtadaki noktaları inceleyelim," diyor Brax ve biz de aynen öyle yapıyoruz.

Erikel'in adamlarıyla birlikte akademinin çevresini koruyan muhafızları ve koruma önlemlerini aşmayı başardığını ve bunun muhtemelen tam bir pislik olan Sebastian ile bağlantılı olduğunu not ediyoruz. Erikel'in aslında hiç sihrini göstermediğini tartışıyoruz ve bu büyük bir soru işareti haline geliyor. Adamlarının vahşi olduğunu, ancak onlar hakkında hala çok az şey bildiğimizi belirtiyoruz.

Burton, geçen haftaki Lonca toplantısından beri ortalarda görünmüyor ve o bizim liderimiz olması gerekiyor. Ama daha da önemlisi, Erikel neden onun hayatta kalmasından ve aramızda saklanmasından memnun?

Sebastian tam bir pislik.

Monarşi bize önemli uyarı sinyalleri veriyor, Rhys de dahil, çünkü bir haftadan fazladır ne ondan ne de başkalarından haber aldık, ancak dün iki adam o adamın hayatını kurtarmak için Erikel'i burada bırakmaya karar verdiler.

Sebastian tam bir pislik.

Ari ile birlikte ormandaki yaratıklar kesinlikle yeni bir ekleme, ama neden kimse onlardan bahsetmedi? Yine de buradalar, kampüsün gölgelerinde gizleniyorlar.

Bir de Creed var.

Ve Sebastian hala tam bir pislik.

"Dün sana en çok ne garip geldi, Creed?" diye soruyor Brax ve ben sessizce Creed'in elini sıkarak onu teselli ediyorum. O tahtaya kendi adını yazdı, bu da bize elinden geldiğince açık olması gerektiği anlamına geliyor. "Dürüst olmak gerekirse, her şey arenada başladı," diye itiraf ediyor ve bu sözleri göğsümü endişeyle sıkışıyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, ona dönerek.

"Babam kendisine yöneltilen her türlü büyüü geri püskürttü. Buzdan rastgele nesnelere, şekil değiştirenlere ve hatta psişik yeteneklere kadar." Bishoplar onaylayarak başlarını salladılar. Herkesin büyüünün savaşçının etrafındaki duvara çarparak yok olduğunu hatırlıyorum, ama oraya çıkıp durumu tam olarak anlayamadım. "Oraya çıktığımda, etrafındaki savunma bir saniye için parçalandı, sanki beni içeri almış gibi."

Vay canına.

"Sana neyi göstermeyi istedi, Creed?" Eldon, arkadaşına bakarak ellerini birbirine kenetleyerek sorar.

"O sadece aynı şeyi tekrar edip duruyordu," diye itiraf ediyor, yüzünü eliyle silip sonra gözlerime bakıyor. "Sadece 'Seni seviyorum oğlum. Seni seviyorum oğlum. Seni seviyorum oğlum' deyip duruyordu ve bu beni çok şaşırttı."

Siktir.

Elini sıkıca tutarken parmak eklemlerim beyazlaşıyor. "Sence..."

"Dürüst olmak gerekirse, ne düşündüğümü bilmiyorum. Ben sadece... Kahretsin. Saklanıyor mu? Beni korumak için kendisinden istenen her şeyi yapıyor mu? Annemi? Ne yaptığını biliyor mu? Hiçbir fikrim yok, ama umut değişken bir şeydir ve şu anda umutlanabileceğim bir şey mi, bilmiyorum."

Onun için kalbim acıyor. Bu boktan bir durum. Boktanın da boktanı. Babamın, onu ne kadar nefret etsem de beni sevdiğini mırıldanmasından daha boktan.

"Ebeveynler berbat, dostum. Neden böyle davrandıklarını kim bilir?" Zane dudaklarını büzerek homurdanıyor ve kendi babasını düşündüğünü biliyorum. Rhys tüm bunlar olmadan önce yol gösterici bir ışık gibiydi, ama şimdi yok ve bu daha da kötü olmalı çünkü Zane'in içindeki umut değil, sönmeyen bir güven var.

Creed yere bakarken Brax boğazını temizledi. "Yapılacaklar listemizin başında ne var?" diye sordu ve tahtaya geri döndü.

"Erikel'in adamları hakkında daha fazla bilgi edinmenin bir yolunu bulmalı, ormandaki yaratıkları daha iyi anlamalı, Burton'dan lanet olası planını açıklaması için talepte bulunmalı ve altın savaşçının motivasyonunu anlamalıyız," diye sıralıyorum ve Creed, babasından bahsedildiğinde bakışlarını bana çeviriyor. Son sözümü reddetmeye çalışırken başını sallıyor, ama ben onu

konusamadan sözünü kesiyorum. "Muhtemelen bana onunla ilgili her şeyin diğer her şeyin yanında önemsiz olduğunu söyleyeceksin, ama önemli, Creed. Çok önemli ve bu gerçeği saklamana izin vermeyeceğim."

Hemen haddimi aştığımı düşünerek endişelenirim ve kulaklarımda kalp atışlarım hızlanır, ama rahatlamama neden olacak şekilde, bana küçük bir gülümseme gösterir.

"Teşekkürler, Raven."

İçimde mutluluk ve umut denen o değişken duygu çiçek açarken, ön kapıdan bir vuruş sesi duyulur.

"Siktir," diye homurdanıyorum, sanki kapıyı açmadan da kapının diğer tarafındaki kişinin kim olduğunu görebilecekmişim gibi kapıya bakıyorum. Ama Zane çoktan harekete geçmiş. Arkasına bakmadan kapıyı sonuna kadar açıyor.

Omuzları gevşiyor ve kapıyı biraz daha açarak Leila'yı ortaya çıkarıyor. Leila içeri girmeye çalışmıyor, bana gülümsüyor. "Hey, bu akşam bir toplantı var. Bugün derslere girmediğini biliyorum, ama uğrayıp sizlerin burada olup olmadığını görmek istedim."

"Bugün yokluğumuzla ilgili bir sorun mu var?" diye soruyor Zane, ona sert bir bakış atarak, ve Leila başını sallıyor.

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Toplantı saat kaçta?" diye ısrarla sorar ve ona keskin bir bakış atar.

"Bir saat sonra," diye cevaplar, ses tonu onun enerjisine uyum sağlayarak biraz daha keskinleşir ve bu neredeyse komiktir.

"Bir saat mi? Saat kaç?" diye soruyorum, kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatarak adamlarıma bakıyorum.

"Altıdan biraz sonra," diyor Brax ve gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak.

"O kadar uzun süre burada oturup konuşmadık," diye ısrar ettim, ama açıkça öyle olmuştu.

"O ne?" diye sorar Leila, dikkatimi dağıtır ve onun tahtayı işaret ettiğini görürüm.

"Uhhh..."

"Boğulduğumuz tüm bu saçmalıklar hakkında bildiğimiz her şeyi bir araya getirmeye çalışıyoruz," diyor Eldon, koltuğuna yaslanarak ona işaret ediyor. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Leila salona girer, tahtadaki kırmızı karalamaya bakarak bize doğru küçük, ölçülü adımlarla yaklaşır. Her şeyi değerlendirirken üzerine daha sıkı sarılan uzun siyah bir palto giymektedir. Gözleri tekrar tekrar soldan sağa doğru tarar ve tahtanın altına geldiğinde sinirlerim gerilmeye başlar.

tahtanın altına geldiğinde, görünüşte en üste gidip yeniden başlıyor gibi görünce sinirlerim gerilmeye başlar.

"Bu bir gerçekler koleksiyonu mu?" diye sorar, elinde kalemi ile tahtanın yanında duran Brax'a bakar ve Brax başını sallar. "O zaman babamı da eklemelisiniz," der, ses tonu titremez ve kararsız görünmez. "Neden?" diye sorar Brax, kollarını göğsünde kavuşturup ona bakar

"Çünkü Barton'la birlikte saklanıyor ve ben de son toplantıdan beri onu görmedim."

Kaşlarımı çattım. "Baban sana söylemediyse toplantı olduğunu nereden biliyorsun?" Her zaman ona bunu babasının söylediğini düşünmüştüm, bu yüzden onu görmediyse, bu bilgiyi nereden aldığını merak ettim.

"Grave."

"Seni becerip dedikodulara konu eden adam mı demek istiyorsun? Çünkü sana dürüst olacağım Leila, bana anlattığı hikaye bu değil," diye araya girer Creed ve başımı ona çeviririm. Ne zamandan beri?

"Aynı kişi. Sen antrenmanda ona soru sorduktan sonra beni aradı ve görünüşe göre Genie, pek çok kişinin rızası dışında fotoğraflarını çekme konusunda yetenekli." Gözleri yere düşer ve onun için öfkeyle çenem sıkılır.

Genie de tam bir pislik.

"Tamam, oraya geleceğiz." Creed ayağa kalkar ve beni de yanında sürükler. "Babanla ilgili daha fazla odaklanmamız gereken bir şey var mı?"

Leila başını sallar. "Bilmiyorum."

Görünüşe göre birbirimiz hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Umarım Kabuslar Loncası bize bir şeyler sunabilir.

Toplantı odasına inerken, Sebastian'ın birdenbire ortaya çıkmasını bekliyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, toplanan kalabalığı tararken, onun burada olmadığını görüyorum. Solumda Leila, sağımda Eldon ile birlikte, Burton ve Fitch'in yan yana durup fısıldaştıkları altın masanın yanında duruyoruz.

"Sonunda ikinizi de görmek güzel. Akademiyi ve krallığı kurtarma planı nasıl gidiyor?" diye soruyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ikisine birden bakıyorum. Fitch kaşlarını çatarken Burton dudaklarını büzüyor ve ben

bu adamın yararlı bir şey yapmayacaksa onu neden kurtardığımı merak ediyorum.

"Şu anda çok şey oluyor, Raven. Sabır çok önemli," diyor Burton ve ben başımı sallıyorum.

"Sabır, bunun için zaman olsaydı anahtar olurdu. Bunun yerine, siz ikiniz saklanıp sorgulandığınızda hiçbir şey açıklamadan, öğrenciler düşmanın gazabını hissediyorlar. Kendimi ve yeteneklerimi iki nedenden dolayı ortaya çıkardım. Birincisi, Creed'i korumak için, ikincisi ise, hayatta kalmak için ihtiyacımız olan liderin siz olduğuna inandığım için, ama bunu göremiyorum."

Görünüşe göre, düşündüğümünden daha kızgınım ve şimdi durmak gibi bir niyetim yok.

"Haklı bir noktaya değindi." Kesinti, dördüncü sınıftan Dalton'dan geliyor ve onun onayını duyunca biraz daha dik duruyorum. Beni yatıştırmak için söylemiyor. Buna ihtiyacı yok, açıkça benim ve adamlarımla aynı şeyi düşünüyor ve bu güven verici. Yorumuyla, Loncadaki diğer üyeleri de susturuyor ve herkes dikkatini liderlerimiz olması gereken iki adama veriyor.

Burton boğazını temizler, boynundaki kravatı düzeltir ve odanın içindekilere bakar. "Bu gece savaşmayacağız. Odak noktamız, hep birlikte bir eylem planı oluşturmak olmalı," der ve ilgimi çeker, ama bunun birdenbire bir grup çabası haline gelmesi bana hala tuhaf geliyor. Erikel gelmeden önce kesinlikle böyle değildi.

"Bize ne durumda olduğumuzu söylemeye başlamalısın, çünkü bizim açımızdan, bizi Erikel'in hükümdarlığı altında çürümeye terk ediyorsun," diye homurdanır Brax, beni tamamen engellemeden koruyucu bir şekilde önümde durmak için hafifçe hareket eder.

"Öyle değil," Burton bizi sakinleştirmeye çalışıyor, ama kimse bu tuzağa düşmüyor gibi görünüyor.

"Pinebrook'ta ne olduğunu biliyor musun?" Creed, Burton ve Fitch'e kaşlarını kaldırarak sorar ve sonra dikkatini diğer üyelere çevirir. "Başka kimse gitmeye zorlandı mı?" diye ekler ve kimse cevap vermez, bu da onu hayal kırıklığıyla alaycı bir şekilde güldürür. Kime güldüğünü tam olarak bilmiyorum, ama bu durum onun çilesini hiç de kolaylaştırmıyor.

"Orada ne oldu, Creed?" diye sorar Fitch, tüm dikkatini ona vererek. Creed, muhtemelen nereden başlayacağını düşünürken iç çeker. Creed onlara kısa bir özet verirken, ben gözlerimi ikisinden ayırmam.

ve benim Monarch Dutton'ı geri getirmek zorunda kaldığımı doğruladığında, Burton içinden küfür eder.

"Ne?" diye soruyorum, tam olarak ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Burton ve Fitch birbirlerine bakışır ve bu beni daha da sinirlendirir. "Bunları bilmiyorsan ve bildiklerini paylaşmıyorsan, bizi nasıl yönlendirebilirsin?"

"Çünkü onların istediği bir şeye sahip olduğumu biliyorum. Sadece bir kişinin daha bildiği bir şey," diye açıklıyor Burton, burnunun köprüsünü sıkıştırarak. "Monarch Dutton," diyor Zane, parçaları birleştirerek, ve Burton başını sallıyor,

ellerini yanlarına indirip derin bir nefes alır.

"Onların sahip olmadığı neyin olabilir ki?" diye sorar Leila, kaşlarını çatarak babasına bakar, ama cevap veren Burton'dır.

"Taşın yeri."

Taş mı?

"Ne taş?" diye soruyorum, bu tuhaf bilgiyi duyunca neredeyse oturmak zorunda kalacağım. "Taşın bununla ne ilgisi var?" Burton başını sallamaya başlayınca ısrar ediyorum. Diş çekmek gibi bir şey. Bu kadar zor olmamalı.

"Sanırım taş, krallığı ele geçirmek ve bizi Basilica Krallığı ile birleştirmek için yaptığı büyük planda kullanmak istediği şey," diyor Fitch, öfkeyle burun deliklerini genişleterek tüm odaya sesleniyor. "Biz de onu saklamak için oradaydık."

"Neyi saklıyorsunuz?" diye bağırır başka bir üye, sesindeki hayal kırıklığı benim hissettiklerimle tam olarak örtüşüyor. Ama aynı zamanda, kampüsten çıkabilmişler mi? Nasıl? Biz burada sıkışıp kalmışız, onlar ise istediklerini yapabiliyorlar mı? Saçmalık.

"Poten'in Yakutu." Poten'in Yakutu'nun neden bu kadar önemli olduğunu sormak dilimin ucunda, ama Fitch, bu bilgiyi onlardan almak için yeterince uğraştığımızı anlıyor gibi görünüyor. "Poten'in Yakutunu asla gerçekten sahip olamazsın. Eğer bir şey varsa, onun seni kontrol etmesine izin verirsen, onun aracısı olursun ve karşılığında, başkalarının güçlerini elinden alma gücü verilir. Diğer doğaüstü varlıkları savunmasız bırakmak veya yeteneklerini kendine almak için."

ON SEKİZ RAVEN

Sihirimin en sevdiğim yanlarından biri, duştaki suyu mükemmel sıcaklığa ayarlayabilme yeteneğimdir. Shadowmoor'da, suyun ılık olmasını umarak parmaklarını çapraz tutar ve soğuk su gelmeden önce olabildiğince çabuk duş alırdın.

Buraya gelip sürekli sıcak su akmasını sağlamak bir lüks, ama suyun bu kadar mükemmel olması, sanki sonsuza kadar kemiklerimi ısıtacak bir hediye gibi geliyor.

Bishops ve büyüm dışında, burada olmanın olumlu yanlarını bulmam gerekiyor ve su sıcaklığı da bunlardan biri gibi görünüyor. Olumsuzluklar, bu aşamada Erikel'in önderliğinde, üstüme üstüme geliyor ve dün gece Nightmares Guild toplantısında ortaya çıkan gerçekler bunu doğruluyor.

Poten'in Yakutunu kim yarattı? Elbette, Erikel gibi güce aç aptallar varken, böyle bir yetenek doğal olarak bulunmuş olamaz. Bu saçmalık. Elbette, şu anda mücadele etmek zorunda olduğumuz bu kadar güçlü bir şey var. Bunun neden herkesin bilgisi dışında tutulduğunu anlıyorum, ama Burton'ın bunun Erikel için önemli olduğunu bildiği ve imkansız hale gelene kadar bunu kendine saklamayı tercih ettiği açık.

Rubinin yerinin son birkaç gün içinde değiştiğine yemin ediyor ve Monarch Dutton'ın yerini bilmediğini doğruluyor, ama bu sadece onun iyiliğinden endişelenmeme neden oluyor. Pinebrook'tan ölen diğer otuz beş kişinin acısı çok büyük ve bir tane daha eklenmesi bayılacağım gibi hissettiriyor.

Büyüm bundan hoşlanmıyor.

Sanki içimde kendi vicdanı yaşıyor gibi. Bencilce, kendimi ve diğerlerini korumak için savaşmak istiyorum, ama büyüm herkesi kurtarmak istiyor. En azından onları kurtarmak için olduğunu *düşünüyorum*. Benden önceki büyücüler ve ölümlerden bir ordu oluşturmak için herkesi iyileştirmeleri gerektiğine dair halk hikayeleri duymuştum

Shadowmoor'daki kitaplarda okuduğum şey buydu, ama bu öyle hissettirmiyor... Sanırım.

Islak saçlarımı ellerimle okşayarak, yüzümü sağanak yağmura doğru çevirip, hızla dönen düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum, ta ki yumuşak, serin bir esinti tenimde dans etmeye başlayana kadar. Gözlerim açılır ve Eldon'un banyo kapısını arkasında kapattığını görürüm.

Beni baştan aşağı süzerken dudaklarındaki gülümseme beni titretir. Elini bir hareket ettirir ve giysileri kaybolur, bana doğru yaklaşır.

Siktir.

"Günaydın, Küçük Kuş," diyor boğuk bir sesle, yanıma duşa girerken, ve tek yapabildiğim, nasıl konuşulacağını hatırlamaya çalışırken bir anlığına ona bakakalmak.

"Günaydın," diye nefes nefese söylerim ve gülümsemesi genişler. Bana olan etkisinin çok farkında. Bu utanç verici olmalı.

"Egzersiz yaparken küçük seyircimi özledim," diyor, şakaklarında biriken teri açıklayarak.

"Görseli kaçırdığım için üzgünüm."

Belimden tutup beni kendine doğru çevirir, üstümde yükselir. Üzerine dökülen suya gözünü bile kırpmaz, bu da onu bir şekilde daha seksi gösterir.

Ellerimi göğsünde gezdirip omuzlarına koyuyorum ve dudaklarımız arasındaki mesafeyi ortadan kaldırıyorum, ama onu elde etme umudum varsa, yanılıyorum.

Kontrol onda.

Bir an sonra sırtım duş başlığının arkasındaki soğuk fayanslara yapışır, o alt dudağıma dişlerini geçirirken sırtım kavislenir ve ben inlerim.

Günaydın bana.

Parmaklarımla saçlarını tararken, vücudumda yayılan titremeye ona sarıldım.

"Seni tatmak istiyorum."

O dudaklarını çenemden boynuma, oradan da köprücük kemiğime doğru kaydırırken, onun sözlerine hevesle başımı sallıyorum.

"Siktir. Lütfen," diye inliyorum, onu bacaklarımdan arasında hissetmek için çaresizce.

Dudakları, cildime şeytani bir gülümsemeyle kıvrılır, sonra dili göğüslerimin arasındaki vadide aşağı doğru kayar. Bana bakarkenki ateşli bakışları

içimi arzuyla yakıyor. Dizleri yere değdiğinde ve nefesi uyluklarımın tepesinde dolaştığında bu arzu daha da şiddetli hale geliyor.

"Tekrar söyle, Küçük Kuş."

Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çattım, ama kaşlarının hareketinden bana ipucu vermeyeceği anlaşıyordu. Son söylediğim şeyi hatırlayarak, anladığımda dudaklarımı birbirine sürttüm.

"Lütfen, Eldon. Beni tat."

Son kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz, dilini kıvrımlarımın arasında gezdirir ve avuçlarım arkamdaki fayanslara çarparak yalvarışımı boğuk bir iniltiye dönüştürür.

Siktir.

Sol uyluğumu omzuna kaldırıyor, dilinin ucuyla klitorisimin etrafında daireler çizerek amıma daha iyi erişebiliyor.

"Büyünü kullan ve kendini duvara sabitle," diye emreder, ama ben başımı sallarım.

"Hayır. Kaslarımın sıkışıp, hayatım pahasına tutunmanın verdiği hissi seviyorum," diye mırıldandım, gözlerimi kısarak ona baktım ve benim sözlerim üzerine onun gözleri de arzuyla karardı.

"Sen bilirsin."

Dudaklarım açılır, ama o klitorisimi ısıırken aynı anda iki parmağını içime derinlemesine soktuğunda sözler ağzımdan çıkmaz.

Kahretsin.

Derin bir inilti ağzımdan çıkar, göz kapaklarım kapanır ve başım fayanslara çarparak dilimi yakar. O, bedenimi mükemmel şekilde nasıl oynayacağını biliyor. Dilinin her hareketinde, parmaklarının amımı okşamasında, dişlerinin her dokunuşunda mükemmellik var.

"Gözlerini bana dik, Küçük Kuş. Boşaldığını izlemek istiyorum," diyor ve klitorisimi ağzına çekerek, acı ve zevk arasındaki ince çizgide dengede tutuyor.

Yutkunarak ona odaklanmaya çalışıyorum. Mavi gözleri beni esir alırken, parmaklarıyla beni unutulmaz bir zevke ulaştırıyor. Yüzündeki zevki, gözlerindeki memnuniyet parıltısını görmek, benim için çok fazla ve üzerime çöken orgazm, mümkün olan en tatlı şekilde kaotik.

Çığlık atıyorum, ciğerlerim bu gücün etkisiyle titriyor, kalçalarım ona karşı sarsılıyor, orgazmımın sonuna kadar devam ediyorum. Fayanslara yaslanarak, ayağımı yavaşça yere indiriyor, parmakları içimden çekildiğinde inlememe neden oluyor.

Yorgunum ve bu hissin bitmesini istemiyorum.

Eldon ayağa kalkar, başparmağıyla yanağını okşarken bana sırtıtarak bakar, ben de duvardan iterek dizlerimin üzerine çökmeye başlarım, sıramı sabırsızlıkla beklerken, dizlerim yere değmeden beni durdurur.

"Benim için zaman yok," diye fısıldadı ve dudaklarıma yumuşak öpücükler yağdırarak bir kez daha bana yaklaştı.

"Ama..."

Parmağını dudaklarıma üzerine koyar ve başını sallar.

"Bu benimle ilgili değildi, Raven. Bu senin içindi. Günün geri kalanında dilimde senin tadını hissetmenin zevkini yaşayacağım."

Siktir.

Karşı çıkıp, ben de onun tadını alabilmek için bir gün daha derslerden izin almayı talep etmek istiyorum, ama banyo kapısının açılma sesi bu anı kesintiye uğrattırıyor ve ikimiz de dönüp kapıda duran Zane'i görüyoruz.

"Seni orospu çocuğu," diye homurdanır ve Eldon'a parmağını sallayarak, Eldon da boynuma gülerek.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, omzumu iterek Eldon'ın yüzünü görebilmek için ikisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum.

"O ne yaptığını biliyor," diye homurdanır Zane, ama sesinde gerçek bir öfke yoktur.

Kıskançlık belki, ama daha fazlası değil.

"Ne yaptın?" diye soruyorum, zevk dalgalarından inerken kafam allak bullak olmuş halde.

"Son setimi bitirdim ve Dove'umu bulmaya gideceğimi söyledim." Kaşlarını imalı bir şekilde oynatarak ne demek istediğini açıkça belli eder. "Ama bu pislik etrafıma bir ateş çemberi oluşturdu, böylece hareket edemedim ve seni tamamen kendine saklayabildi."

"Daha hızlı olmalısın dostum. Bunu gruba duyurman benim suçum değil. Belki biraz daha gizli davranmalısın. Tek söylediğim bu," diyor Eldon gülerek ve ben gülümsememi saklamaya çalışırken dudaklarımı sıkıştırıyorum, ama Zane beni anlıyor.

"Sen cesaret verici bir tehditsin Dove," diyor, bu sefer parmağını bana doğrultarak, ve ben gülümsüyorum.

"Dünyada en sevdiğim dört kişiden biri beni ders öncesinde buraya getirdi. Şikayet etmiyorum. Bu beni bir tehdit yapıyorsa, kabul ederim," diyorum ve Eldon omzumu öperken Zane bana gülümsüyor.

"Eğer bu Dove'umu iyi bir ruh haline sokuyorsa, belki de sabah orgazmları el kitabına eklenmelidir."

Belki de öyle.

ZANE kollarını belime dolayarak, evden çıkarken beni yerden kaldırır ve çığlık atar. Ben hazırlanırken sürekli bana dokunup durdu. Görünüşe göre, orgazm sonrası Raven normal Raven'dan daha da seksiymiş ve onun sözleriyle, bu zor bir başarıymış.

Her neyse, böyle devam ederse, ilk dersimize varmadan kendiliğinden yanıp kül olabilirim.

Beni yolun sonuna kadar taşımaya devam ediyor, sırtım göğsüne yaslanmış, her adımda boynuma ıslak öpücükler konduruyor.

"Bekleyin," diye bağıyor Brax, muhtemelen her zamanki gibi bizi yönlendirmek istiyor, ve Zane bu anı fırsat bilip duruyor ve beni yere indiriyor.

"Sen çok güzelsin Dove," diye kulağıma fısıldıyor, yanlarımı sıkarak vücudumu kasılmaya zorluyor.

"Beni eve geri götürmeyi ima ediyorsan, ben varım," diye cevap veriyorum, ona dönerek, o da bana sırtıyor.

"Aklından bile geçirme," diye araya girer Creed. "Bugün planımızın birinci aşamasını başlatmamız gerekiyor. Bu da daha sonraya kadar seks yok demek."

O bize yaklaşırken ona dramatik bir şekilde gözlerimi deviriyorum. Arkamdan gelen bir patlama beni zorla Zane'e doğru ittiğinde ve yere yuvarlandığımızda, dilimde bir cevap hazırды.

Zane homurdanır ama kollarını bedenime dolayarak bizi yuvarlar ve beni her ne haltsa ondan korur. Kalbim göğsümde hızla atar, nabzım kulaklarımda çınlar ve az önce aldığım darbeyi atlatmaya çalışırken bedenim titrer.

"Ne oluyor, Genie?" Eldon, elinde turuncu bir şey parıldarken, öfkeyle yanımdan geçip giderken bağıır, ama Zane üstümde olduğu için olan biteni tam olarak göremiyorum.

Derin bir nefes almaya çalışarak, göğsümdeki acıyı konuşabilecek kadar hafifletmeyi başardım. "Beni bırak."

Neyse ki, beni kaldırır ve ayağa kalkar, sonra bana elini uzatır. Genie'yi aramak için dönünce, Eldon ve Brax'ın önünde durduğunu görürüm, yerden bir santim yukarıda asılı dururken ikisine de öfkeyle bakmaktadır.

Creed yanıma gelip elimi tutmaya çalışıyor, ama ben onu itip, hayatımda sürekli karşımıza çıkan çılgın kadına yaklaşıyorum.

iyi vakit geçirmeye çalıştığım da hayatımda sürekli ortaya çıkan çılgın kaltağa doğru ilerlerken onu itekledim.

Eldon'ın yanına adım attığımda gözleri benimkilerle buluştu. "Sen!" diye bağırdı, saçları diken diken olmuş, etrafında enerji dolaşıyor gibiydi.

"Ne yaptım şimdi, Genie?" diye soruyorum, bu aşamada sıkılmış bir şekilde.

"Her şeyi mahvettin," diye karşılık verir ve ben ona kaşlarımı kaldırırım.

"Lütfen, beni aydınlat," diye ısrar ettim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Onu günlerdir görmedim. Umarım sonsuza kadar gitmiştir, ama ne yazık ki, o kadar şanslı değilim.

"Loncadan atıldım." Ayakları yere değdiğinde dişlerini gösterdi, elleri yanlarında yumruk oldu.

"Ve bu benim hatam çünkü..."

"Sebastian'ı kovdurttuğun için ve şimdi, görünüşe göre, onu sevdiğim ve güvenilirmez olduğum için bir yüküm." Bana doğru bir adım atmak ister, ama Eldon elini kaldırır ve avucunda daha önce gördüğüm turuncu parıltının kaynağı olan bir ateş topu olduğunu fark ederim. Uyarı açıktır. Bana doğru bir adım daha atarsa, alevler içinde kalır.

"Bunu sana söylemekten üzgünüm, ama tüm bunlar senin sorunun gibi görünüyor, Genie." Dudaklarıma zorla bir gülümseme konduruyorum, ama bu istediğim etkiyi yaratmıyor gibi görünüyor. Aksine, onu daha da kızdırıyor.

"Dinle beni, seni küçük sürtük," diye hırlar, kollarını sallayarak, Eldon aramızdaki boşluğu tamamen doldurur, böylece bana ulaşamaz, ama çok geç, onun zaten denemediğini anlarım.

Kafama bir darbe, bir kez daha nefesim kesildi ve yere yığıldım.

Siktir.

Şaşkın bir halde, sıkıcı gökyüzüne tembelce göz kırparak, Bishop'ların çıldırıldığını duyabiliyorum. Bir an için, bu kaltağın bana saldırdığı büyüünden kurtulmak için Poten'in Yakutunu kendim için almayı düşünüyorum, ama hemen vazgeçiyorum.

Onu yerine oturtmak gerekiyor, ama bir araca güvenmektense kendi güçlerimi kullanıp bunu kendim yapmayı tercih ederim. O bir artefaktı hak etmiyor. Benim çabamı da hak etmiyor, ama onun lanet varlığından bıktım artık.

Önce biraz uyumam lazım çünkü her yerim ağrıyor.

"Raven? Dove?" Gözlerimi kısarak, üzerimde duran Zane'e odaklanıyorum, odaklanmaya çalışırken yüzünde endişe beliriyor. "Buradayım. Sorun yok. Oturabilir misin?" diye soruyor, nazıkçe yanağımı okşayarak, ama ben kesinlikle yapamayacağımı bilsem de başımı sallıyorum.

kesinlikle yapamayacağımı bilsem de başımı sallıyorum. Parmakları benimkilerle iç içe geçiyor, bana yardım etmeye hazır, ama birkaç saniye sonra hareket etmeye çalışmadığım için parmaklarını geri çekiyor. "Acele etme."

Nefes alıp, bir saniye tutmaya çalışıyorum, sonra nefes veriyorum. Biraz daha dengeli hissetmeden önce bu hareketi birkaç kez daha tekrarlıyorum. "Bana ne çarptı?" diye soruyorum, başım hala çarpmanın etkisinden dolayı zonkluyor.

Zane omzunun üzerinden kısaca bakıp bana döner, ama kaşlarını çatarak yüzünü buruşturması, ne söyleyeceğini bilmediğini gösterir. Başımı eğip, onun bakışlarını takip etmeye çalışırım ve yolun ortasında yatan kocaman bir ağaç görürüm.

"O kaltak bana ağaç mı attı?" diye soruyorum nefes nefese, o da elini yüzüne götürerek başını sallar.

"Kökleriyle birlikte," diye ekledi, yüzünde hafif bir gülümsemeyle durumu hafife almaya çalışıyordu. Bu, benim hayatım için çok gerçeküstü geliyordu.

"Onu yere serip öldüreceğim," diye homurdanıyorum, ellerini daha sıkı tutarak oturur pozisyona geçiyorum.

"Eminim yapacaksın, Dove. Ama ne yazık ki, biri senden önce davrandı," diye açıklıyor ve birkaç dakika önce durduğum yere doğru başını sallıyor.

Kaşlarımı çatarak Brax ve Eldon'un sırtlarına bakıyorum. Onlardan biri benden önce mi davrandı? Genel olarak erkeklerin kadınlara vurmasına karşıyım, ama bu durumun kabul edilebilir olduğundan eminim. Creed'i Genie'nin baygın bedeninin üzerinde çömelmiş halde bulduğumda, bunun benim adamlarımdan biri olmadığını hemen anlıyorum.

Genie'nin burnundan buz sarkıtları sarkarken, hafif esintide sarı saçları dalgalanıyor. Leila.

Gözleri, sanki zihnimde onun adını hissetmiş gibi benimkilerle buluştu ve çenesi hızla eğildi, yanakları kızardı ve gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı.

Zane ayağa kalkmama yardım eder ve ben ona doğru ilerlerken yanımda kalır.

"Üzgünüm, o sadece... Ben sadece..." Leila bana bakar, başını sallar ve ne diyeceğini bilemez.

"O bunu hak etti. Ayrıca, bizim yerimize başka bir kızın yapması daha iyi, ama gerekirse ben de yapmaya hazırdım," diyor Eldon, beni yanına çekerek iyi olup olmadığımı kontrol ediyor.

Leila başını sallar, bana bakarken gergin bir şekilde dudaklarını ovuşturur. Aniden gözleri büyür ve ayaklarının yanındaki sırt çantasını karıştırmaya başlar. "Üzgünüm, ana binaya yaklaşımadan önce sizi yakalamayı umuyordum, bu yüzden..."

bunu sana gösterebilirdim. Ama biraz dikkatim dağıldı..." Genie'ye bakarken sözleri kesildi.

Tozlu ve yıpranmış deri bir ciltli dosyayı uzattı ve Brax onu

"Bu ne?" diye sordu, ben de Eldon'un yanından çıkıp ona bakmak için . Creed ve Zane yaklaşır, Genie'nin cesedi ise başka birinin ilgilenmesi için patikada bırakılır.

"Dün bahsettikleri taşı araştırıyordum." "Ne zaman?" Creed kaşlarını çatarak sorar.

"Dörtten beri ayaktayım ve kısa bir süre sonra kütüphaneye gittim."

"Güneş doğmadan önce uyanık mıydın, araştırma mı yapıyordun?" Brax, gözlerinde belirsizlik ve şüphe karışımıyla sorar.

"Evet," diye yanıtladı Leila başını sallayarak, Brax sayfaları çevirirken topukları üzerinde sallanarak.

"Yüzündeki ifade, iyi bir şey bulduğunu gösteriyor..."

"Şey, bunu buldum," der ve ciltli kitabı işaret eder. "Bu, büyülü eserlerin bir derlemesi ve Poten'in Yakutu da içinde."

"Bu boktan şey hakkında koca bir kitap mı var?" diye patladım ve Zane bana sırtıttı.

"Bunun lanet olası bir şey olarak arzulandığından başka bir şey bilmemiz gerekiyor mu?"

"Yakut sadece denklemin bir parçası," diye Leila güven veriyor. "Orada listelenen ve ayrıntılı olarak anlatılan başka şeyler de olduğunu duymadın mı?"

"Yakut sadece denklemin bir parçası," diye Leila güven veriyor. "Orada başka şeyler de listelenip detaylandırıldığını duymadın mı?"

"Kullanışlı bir şey var mı?" Brax kaşlarını kaldırarak sorar ve Leila omuz silker.

"Biraz daha araştırma yapabilirim, Brax. Bizim adımıza karar veremem." Bana dönerek, yavaşça nefes verirken başını sallar. "Bunun senin rolün olduğuna inanıyorum."

ON DOKUZ BRAX

Bu sabah Genie'nin beklenmedik ziyaretinden sonra, Raven onun saçmalıklarının kalıntılarını silkeledi ve sanki ona çarpan lanet bir ağaç değilmiş gibi gününe devam etti. Sanırım bu yüzden, onu uzak tutmak için elimden geleni yapmama rağmen beni esir tutuyor. Her şey mahvoldu ve ben bunun farkındayım. Bunu kabul etmek istediğimden daha fazla acıtıyor, ama siktir, gerçek bu.

Hayatım boyunca, her düştüğünde onun gibi yeniden ayağa kalkan birini görmedim — hem mecazi hem de fiziksel olarak, bu sabah kafasına çarpan ağaç bir örnekse. O korkmaz, saklanmaz, tek bir engelin bile onu durdurmasına izin vermez.

Şu anda bile, koridorda yürürken omuzları dik, başı yüksek ve adımları kararlı. Onun, kelimelerle ifade edemeyeceğim, açıklanamayan bir varlığı var. Ona karşı hiç şansım olmadığını bilmeliydim. Kol mesafesi artık işe yaramayabilir, ama onu avlayıp, hakkımı talep edip, benim olanı almam bunu telafi ediyor.

Bugün benim sorunum, bu lanet kadının beni alt üst etmesi değil.

Hayır.

Sorunum, derslerin nispeten... normal olması.

Erikel ya da adamlarından tek bir iz bile yok. Bunun ne anlama geldiğini ya da nerede olduklarını hiç bilmiyorum, ama gerçek şu ki, onlardan huzur buluyorsak, başka biri onların varlığının bedelini ödüyor. Muhtemelen daha büyük bir ölçekte. Bu da yakın gelecekte bizim için bir sorun olacak, eminim.

Yaklaşan felakete rağmen, bu bir rahatlama. Gardımı indirecek kadar değil, hala diken üstündeyim, ama günün son dersine girdiğimizde, Basilica'dan gelen bir pislik yerine gerçek bir öğretmen gördüğümde, rahat bir nefes alıyorum.

Figgins olduğunu fark ettiğim anda, bakışlarım Raven'a kayıyor. Gözleri büyürken kapıda donakalır, yanındaki Zane'e tutunurken parmak eklemleri beyazlaşır ve bir an için beyni kısa devre yapar, sonra masaların arasında koşuşturarak onunla konuşmaya gider.

Aklındaki konunun ne olduğu belli. Ari ve ormandaki büyülü yaratıklar.

Figgins tüm bu işlerden sorumlu profesör olduğu için, bazı açıklamalar yapması gerekiyor. Kızımın hareketlerini izlemek ilgimi çektiği için, onu ön tarafa kadar takip etme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, her zamanki yerime oturup rahatlıyorum.

"Profesör, sizinle bir şey konuşmam gerekiyor," der Raven, ellerini Figgins ile arasındaki masaya koyarak. Figgins, kızıma kaşlarını kaldırarak, muhtemelen onun kabalığını sorgular, ama Raven geri adım atmaz ve bakışlarını ondan ayırmaz.

"Bu, ders bitene kadar beklemek zorunda."

Figgins sözünü bitirmeden Raven başını sallamaya başlar. "Ari ve diğer yaratıklar hakkında sizinle konuşmam gerek..."

"Bayan Hendrix," diye bağırır Figgins, Raven'ı keserek, ve ben, gerekirse kızımın savunmasına atılmaya hazır olarak, omurgamın gerginliğini hissederim. "Bunu ders bittikten sonra konuşabiliriz dedim," diye tekrarlar ve Raven dik durur.

Blazerini düzeltir ve dudaklarını büzerek profesöre sert bir bakış atar. "Bunu şimdi konuşabiliriz ve senden beklentilerimi düşük tutarım, ya da ders bitene kadar bekleyebiliriz ve o zaman senden daha fazlasını beklerim. Dersin sonuna kadar beklemek, senin adanmışlığını pekiştirecektir."

Seksi. Çok. Seksi.

Kimse bu kadar talepkar olduğunda bu kadar iyi görünmemeli, ama Raven'ın kendine özgü bir tarzı var.

Figgins sınıfı gözden geçirir, seçeneklerini değerlendirirken dudaklarını bükerek. Birkaç saniye sonra iç geçirir ve başını sallar. "Senin istediğin gibi olsun, Raven. Bunu dışarıda konuşalım."

Bir anda yerimden kalkarım, kardeşlerim de benimle birlikte koridora doğru koşarız. Figgins bize bir saniye bakar ama bu konuda taviz vermeyeceğimizi açıkça görür, bu yüzden sınıfın kapısını arkasında kapatır ve Raven'a döner.

"Sorun ne, Raven?" diye sorar, parmaklarını birbirine geçirip benim gölgeme bekleyişle bakar.

"Nereden başlayayım?" Raven, çoktan öfkelenmiş ve kargaşa çıkarmaya hazır bir şekilde karşılık verir. "Ari, senin onları zorla soktuğun lanet ormanda mahsur kaldı, ama diğerlerinin de serbest bırakılmasını talep etmeden onu dışarı çıkarmayı isteyemem. Sadece onun hayatını tehlikeye atmakla kalmıyorsun, aynı zamanda ormanda hakkında hiçbir şey bilmediğimiz yaratıklar olduğu için diğer herkesi de tehlikeye atıyorsun."

"Raven, oradaki her yaratığı tanıyorum. Akademi her zaman bu şekilde çalışmıştır. Senin familiarın bundan hoşlanmıyor diye bu durum değişmeyecek," diye homurdanır Figgins, bu da Raven'ın öfkeyle gözlerini daha da iriştirir.

"Bilmiyorsun, değil mi?" Raven, çenesi titreyerek ve elleri yanlarında sıkı sıkı tutarak sorar.

"Neyi bilmiyorum?"

"Orada Erikel'in getirdiği yaratıklar var.

Diğerlerini korkutan yaratıklar."

Profesör başını eğerek, Raven'ı bir yalanı çözmeye çalışır gibi değerlendirir. "Bu mümkün değil. Bu..."

"Ari, sürüsünü korumak için ormana gitmeyi seçerek kasıtlı olarak bariyeri aştı. Onlar güvende değil. Hiçbirimiz güvende değiliz. Zaten durum çok hassas, şimdi bize yardım edebilecek büyüleri yaratıkları bir hevesle öldürülmek üzere hapsedmenin zamanı değil. Şimdi, zamanı geldiğinde onların yardımını alabilmek umuduyla güvenlerini kazanmanın zamanı." Raven, hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırırken göğsü hızla inip kalkıyor.

"Raven, yanıyorsun," diye başlar Figgins, başını küçümseyerek sallarken, Raven heyecanla titreyerek ellerini havaya kaldırır.

"Yanılıyor gibi mi görünüyorum? Ben çok ciddiym ve sen beni dinlemiyorsun."

"Raven, derin bir nefes al. Belki de sakinleşip, söylediklerini profesörün anlayabileceği bir şekilde tekrar etmeliyiz," Creed, Figgins'i bahsederken ona sert bir bakış atarak önerir.

"Tekrarlamana gerek yok Creed. Ne dediğini anlıyorum ama sana söylüyorum, bu mümkün değil."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye araya giriyorum, Raven'ın ona tüm bu bilgileri aktardığı halde onun bunları kabul etmemesi ilgimi çekiyor.

"Çünkü koruma kalkanlarını ben kendim kurdum. Ormana bağlı olanların kim olduğunu her zaman bilirim."

Raven'a bakarım, onun da cevabı olmadığını bilirim, ama Ari son ziyaretimizde bize yapmamızı izin vermediği bir şey vardır.

"Geçen hafta Raven'ın familiarını aramak için ormana gittiğimizde, bu bilginin doğru olduğuna inandığı için bariyerden geçmemize izin vermedi. Hepimizin emin olabileceği bir şey varsa, özellikle de Shadowmoor'daki karakolda hepimizi kurtaran Raven'ın familiarı olduğu için, o da onun her şekilde onu son derece koruduğu gerçeğidir. Eğer bunun doğru olduğuna inanmasaydı, o ormanda olmayı seçmezdi," diyor Creed, bunu benim yapabileceğimden çok daha iyi ifade ederek. Onun kadar ilkel olmadığımı çok iyi biliyorum. Omuz atmaktan daha fazlasını yapmasa şanslı sayılırdı.

Figgins en azından onun sözlerini dikkate alıyor gibi görünüyor, ama ben onun kendi düşüncelerine çok bağlı kalacağı hissine kapılıyorum.

Boğazımı temizleyerek, Creed gibi biraz daha sakin ve soğukkanlı bir şekilde duruma yaklaşmak için artan öfkemi bastırmaya çalışıyorum, ama hiçbir şey çıkmıyor. Neyse ki Raven derin bir nefes alıyor ve durumu bir kez daha kontrol altına alıyor.

"Profesör Figgins, tek istediğim bizimle birlikte gelip bir göz atmanız. Söylediklerimde yanılmıyorum. Bu yaratıklara ihtiyacımız var. Bunu kalbimin ve ruhumun derinliklerinde biliyorum. Lütfen, gelin ve benimle birlikte bakın."

Beşimiz, içimizde umutla savaşırken profesöre bakıyoruz, ta ki o sonunda boğazını temizleyip pelerinini düzeltene kadar.

"Peki, ama hafta sonuna kadar olmaz."

"Teşekkürler," Raven rahat bir nefes alarak mırıldanır. "Oraya vardığımızda hızlı hareket etmemiz gerekecek, ama bunu kabul ettiğiniz için minnettarım."

Figgins başını sallar ve omzumun üzerinden arkamdaki sınıfa bakar. "Bununla birlikte, orada yanlış konuştun Raven. Dersin geri kalanında dışarıda beklemek zorundasın. Geri kalanı aramızda kalacak," diye ekler ve hepimiz onaylayarak mırıldanırız.

Erken bitirmek istiyorum, bu yüzden şimdi gidersek benim için sorun olmaz. Sırt çantamı omzuma asıp, elimi Raven'ın beline koyup ve arkasına bakmadan onu sınıftan uzaklaştırırım. Creed, Eldon ve Zane de bizimle birlikte ve evimize giden yolu yürürken bir an bile hızımızı kesmeyiz.

Ön kapı arkamızda kapandığında, Raven rahatlamış bir şekilde sarkar. Çenesini göğsüme dayar ve bir saniye için ona sarılır, kokusunu içime çeker ve işime dönmeden önce doya doya koklarım.

"Bu, gündemdeki yaratıklar için bir plan. Hafta sonuna kadar bunu üstlenmeye çalışmalıyız. Senin için sorun olur mu?" Eldon, dudaklarını ısırarak Raven'a bakarken kanepeye uzanır.

"Aramızdaki mesafenin yarattığı gerginliği şimdiden hissediyorum. Hafta sonu zor geçebilir," diye itiraf eder ve bu beni ona karşı daha yumuşak yapar. Bize karşı bu kadar açık bir şekilde kırılganlığını göstermesi beni çok etkiler.

"Bunu başaracağız," diye mırıldanıyorum ve kanepeye oturmadan önce alnına bir öpücük konduruyorum. "Ama şimdilik, bu şeyi bir gözden geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum." Çantamdan büyüleri eserler hakkındaki kitabı çıkarır, bir saniye havada sallarım. Bu kitap sırt çantamda adeta bir delik açmış durumda ve içindeki her şeyi anlamak için çaresizim, hatta Leila'nın *neden* bu kitabı aramaya çıktığını anlamak için olduğumdan daha da çaresizim.

Hâlâ onun hakkında karar veremiyorum. Bu çok yorucu.

"Siz kitaba göz atarken ben herkese içecek bir şeyler getireyim," diyor Raven, hepimizi büyüleyen doğal kalça sallamasıyla yanımızdan geçip gidiyor. "Ama bence önce Poten'in Yakutu hakkında bilinecek her şeyi anlamalıyız."

Hiçbirimiz cevap vermiyoruz, gözlerimiz onun tatlı kıçına yapışmış durumda ve ancak bize dönüp geri geldiğinde, bir tür onay beklediğini anlıyoruz. Bilmiş bir gülümseme dudaklarına yayılıyor ve hiçbirimiz izlerimizi gizlemeye çalışmıyoruz. Bunun yerine, el yazmasını elimden alıyor, oturuyor ve kendisi okumaya başlıyor.

Gözlerinin sayfalar üzerinde dans ettiğini, okuduğu şeyi açıkça düşündüğü için parmağının bazı noktalarda birkaç saniye durduğunu izliyorum. Okuduğu bölümün bittiğini görmek için sayfayı çevirdiğinde, okuduğu yere geri dönüyor ve sinirli bir nefes verip koltuğuna yaslanıyor, bize hiçbir şey söylemiyor.

"Ne..."

"Bu en saçma şey," diye homurdanır, yüzünü eliyle silip iç çekerek sorumu keser. "Burada yazan tek şey, Burton'ın dün söylediği şey ve tarihte bunun nerede olduğu

daha önce kullanılmış. Bu tür şeyler bu yerde bize öğretilmesi gereken şeyler. Bunun yerine, yaşlı profesör bu lanet şeyi saklıyor. Neden kimse onu yok etmedi? Dışarıda daha büyük tehlikeler mi var?" Hayal kırıklığı açıkça belli.

Belgeyi ondan alıp bilgilere göz gezdiriyorum. Haksız değil. Bu saçmalık. "Yakutun ilk kez sekiz yüz yıl önce belgelendiği ve geçmişte dört kişi tarafından kullanıldığı biliniyor; görünüşe göre şu ana kadar hiçbir hayatta değil," diyorum alaycı bir şekilde, sayfayı ileri geri çevirerek. "Ayrıca, herhangi bir varlığın büyüsunü emip taşa depolayabildiği veya başka birine aktarabildiği yazıyor. En son nerede görüldüğü veya nasıl yok edilebileceği yazmıyor. Hiçbir şey."

"Bunun bizim için o kadar kolay olmayacağını bilmeliydik," diye homurdanıyor Zane ve Creed de aynı fikirde olduğunu belirtmek için mırıldanıyor.

"Başka ne var?" diye sorar Eldon, çenesini avucunun içine dayayarak öne doğru eğilir.

Birkaç sayfa daha çevirip, yırtık sayfaların üst kısmındaki kalın yazıları gözden geçiriyorum. "Birinin zihnine girmesini engellemek için taç gibi takılabilen bir eser var. Üzerinde yapılan tüm konuşmaları sessize alıp kaydeden altın bir masa var," diye devam ediyorum, ama Raven ayağa fırlayarak okumamı engelliyor.

"Kabuslar Loncası'ndaki altın masa gibi mi?"

Bu bağlantı karşısında gözlerim büyüdü ve başımı salladım.

"Siktir. Belki." "Bence bunu araştırmamız gerek," diye ekledi Zane.

"Ayrıca, büyüü saptıran Lotus Onyx ve Gölgeler Diyarı'na giden zümrüt kapı da var, bunlardan birkaçı. Ama masayı daha önce araştırabiliriz," diyorum, kitabı kapatıp yanımdaki kanepenin koluna koyuyorum.

"Anladığım kadarıyla, gereğinden fazla işlev gören birçok büyüülü eser var. Sanki zaten yetenekli olmak yetmiyormuş gibi," diyor Eldon iç çekerek.

Haklı.

Küçük yaşta anne babamı kaybetmek yeterince karanlık bir olaydı. Sonra, sağladıkları bilginin bedeli olarak ölümünü isteyen bir akademiye kaydolmak, bunu daha da kötüleştirdi. Ama bu... şu anda karşı karşıya olduğumuz şey, tamamen farklı bir düzeyde.

Gölgeler Diyarı'ndan bahsedilmesi içimde bir şeyler uyandırıyor, rüyalarımın derinliklerinde saklı olan ebeveynlerimin hatıraları yüzeye çıkıyor ve daha fazlasını öğrenmek için can atıyorum, ama bunu bir kenara itiyorum. Etrafımızda yeterince şey oluyor, içimi kaplayan çaresizliğe kapılıp, gerçek, daha kontrollü bir ortamda ebeveynlerimi bulmak istemiyorum.

Bu çılgın yolculuk bizi ele geçirdi ve inip kaçmak için durmak yok. Hoşumuza gitse de gitmese de buradayız. Ve bu, katılmayı düşündüğümüz savaş olmasa da, yine de bir savaş.

Öyle ya da böyle, ya resmen boku yedik ya da büyüklüğe giden yoldayız.

Güneş ufukta beliriyor, bulutlar onu her zamankinden daha zor görünüyor, ama yakında sisin üstüne çıkacak. Her zaman olduğu gibi. Hiç şaşmadan.

Sıcak ışınların bana dokunup beni yumuşatmasını beklerken uzuvlarım ağrıyor.

Bağırsaklarım kasılıyor. Bu hissi nasıl bildiğimi bilmiyorum — güneşin sıcaklığının tenime dokunması — sadece biliyorum ve buna çaresizce ihtiyacım var. Olduğum yerde donmuşum, onu bekliyorum, ne kadar istesem de hareket edemiyorum.

Güneşin cildime dokunan ilk ışınları, ilk nefesimi almam gibi, beni tarif edemeyeceğim bir şekilde uyandırıyor. Ama kesin olan bir şey var ki, o ışınlar beni okşadığı anda, artık olduğum yerde kilitli kalmıyorum.

Boynumu bir yandan diğer yana salladığımda kemiklerim çatırdıyor, ya da öyle sanıyorum. Aşağıya baktığımda, artık donmuş durumda olmadıkları için yeni özgürlüklerinden dolayı gözlerim yanıyor ve bir binanın tepesinde, soluma doğru eğimli çatıda çömelmiş, tam bir gargoye formunda olduğumu fark ediyorum.

Ne oluyor lan?

Esnerken, ciğerlerimden bir inilti kopar, taştan et ve kemiğe dönüşürken boğazımı yakar.

Neden ve nasıl buraya geldiğimi bilmiyorum, ama buradan bir an önce çıkmam gerektiği kesin. Çatının eğiminden aşağı koşarak, aşağıda toplanan çalılara atlamaya hazırlanıyorum, binlerce kez yapmışım gibi hissettiğim bir hareket, ama tek bir tanesini bile hatırlamıyorum.

Aşağıya ulaştığımda, havada sıçrama girişimim kısa sürer, çünkü dengemi kaybedip başım önde düşerim. Çarpışmaya hazırlanırım, vücudumu saran acıya hazır olurum, ama sanki bir ömür boyu düşüyormuşum gibi, acı gelmez.

Midemdeki mide bulantısı azalırken, hiçbir uyarı olmadan yere çarptım. Kendimi sakinleştirmek için avuçlarımın altındaki çimlerin yapraklarını hissetmek için bir saniye durdum, ama bu imkansızdı.

Nerede olduğumu bilmiyorum. Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Yine de hoşuma gitse de gitmese de burada sıkışıp kaldım.

Yükselirken, yeni çevreme bakınıyorum ve kalbim göğsümde donuyor.

Ne oluyor lan?

Yine... evdeyim.

Nasıl?

Eve bakarak, ayakları çıkıp kaçmasını bekliyorum, ama birkaç dakika sonra hiçbir şey olmuyor, ben de yavaşça ayağa kalkıyorum. Havada hafif bir misk vanilya kokusu var, çok uzun zamandır koklamadığım bir koku, ve bu koku içimi acıtıyor.

Yolu yürürken, verandanın merdivenlerini yavaşça çıkıyorum. Tıpkı geçen seferki gibi, parçalanacağım korkusuyla dolu, kendimi hazırlamak için ölçülü adımlar atıyorum, ama yaklaşırken, kapının diğer tarafında annemle babamın kahkahalarını duyuyorum.

Bu bir rüya olmalı. Öyle olmalı. Uyanmalıyım. Biliyorum, uyanmalıyım, ama onların yanında olmanın verdiği suçlu zevki kendimden esirgeyemem.

Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdığımda, parmaklarım tahtaya değmeden kapı açılır ve babam karşımda durur.

"Oğlum."

Tek kelime.

Tek kelime ve kalbim ikiye bölündü.

Bu kelimeye uzaktan gelen ayak sesleri eşlik ediyor ve bir an sonra annem onun arkasında beliriyor.

"Brax."

Siktir.

Kendimi buna maruz bırakmamalıyım. Çok acı veriyor, ama oksijene ihtiyaç duyduğum gibi buna da ihtiyaç duyuyorum.

"Bu bir rüya," diyorum boğuk bir sesle, göğsüm ağrıyor ve annem başını sallıyor.

"Hayır, oğlum. Biz burada varız."

"Var olduğumuz?" diye tekrarlıyorum, kafam karışmış bir halde, ve ikisi de gergin bir şekilde başlarını sallıyor. "O zaman neden buradayım?"

Aralarında, benim tam olarak anlayamadığım bir bakış alışverişi olur, sonra annem bir adım yaklaşır. O her zaman kelimelerle daha iyi olan kişiydi.

"Sen en son buradayken bunu anlamaya çalıştık, ama pek mantıklı gelmiyor. İlk geldiğinde kalmalıydın, ama ortaya çıktığın kadar çabuk ortadan kayboldun. İkinci seferinde, uzun süre kalmadığın için kalbim yeniden kırıldı. Şimdi ise, bunun hakkında hiçbir fikrim yok."

Kaşlarımı çattım.

Sanırım bu, onları son gördüğümde geldiğim yer, ama ilk sefer... Anlamıyorum.

"Burası neresi?" diye soruyorum, sinirlerim bozulduğu için parmaklarım yanımda kıpır kıpır.

O kadar gerçek, o kadar yakın görünüyorlar ki, uzanıp onlara dokunabilirim. Ama elim onları bir projeksiyon gibi geçip gidecekmiş gibi korkuyorum, bu yüzden dokunmaktan vazgeçiyorum.

"Tatlım, biz Gölgele Diyarı'ndayız."

YİRMİ RAVEN

Yanımda ani bir sarsıntı beni panik içinde uyandırır. Kalbim hızla çarparak gözlerimi açarım ve Brax'ın yatakta oturmuş olduğunu görürüm. Odanın karanlığında bile, gözlerinin kırıksıklıklarını, omuzlarının gerginliğini ve kısa kesilmiş saçlarını parmaklarıyla okşarken elinin hafif titremesini görebiliyorum.

"Brax?" Sesime irkilir, başını bir anda bana doğru çevirir ve çılgınca gözlerimi arar. "Her şey yolunda mı?" diye fısıldarım, bunun aptalca bir soru olduğunu bilerek.

Diğerleri etrafımızda uyurken, o başını yastığa yaslayıp elini yüzüne götürür ve derin bir nefes alır. Bir an sürer, ama gözleri tekrar benimkilere ulaştığında, o daha konuşmadan gerçeği anlarım.

"Hayır."

Bu kelime dudaklarından çıktığı anda kalbim sızlar ve Eldon'u uyandırmamak için elimden geleni yaparak, kolu belimden düşerken yanına oturmak için sürünerek yaklaşıyorum. Brax tavana bakarken, ben her nefes alışında göğsünün inip kalkışını izlerim, her tekrarla yavaş yavaş sakinleşir.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyorum sonunda, başı bir kez daha bana doğru eğildiğinde, ve o hafifçe iç çekip başını sallıyor, ama hiçbir şey söylemiyor. Ona birkaç dakika zaman verip düşünmesini bekledim, ama hayal kırıklığıyla nefes verdiğiğinde, bunun o kadar basit olmayacağını anladım. "*Şimdi* mi konuşmak istersin, yoksa sabah mı?" diye sordum, benden ne istediğini anlamaya çalışarak. Elini tutup parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirmek istedim, ama bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağını bilemiyordum.

Dudaklarını büzerek, bir kez daha derin bir nefes alır. "Rüyalar görüyorum." Sesi beklediğimden daha boğuk, daha önce hiç duymadığım bir kısıklık var ve bu içimde bir şeyleri altüst ediyor. Duyguları, her ne ise, çok yoğun. Birkaç dakika geçer, ama ısrar etmiyorum. Şu anda ona sabırlı davranmam gerekiyor ve eğer zamana ihtiyacı varsa, ona zaman vereceğim. "Rüyalarımnda anne babamı görüyorum."

Kahretsin.

Elimde değil, elini tutuyorum ve içimde büyüyen endişeye rağmen, parmaklarım onun parmaklarına dokunduğunda, elini çevirip avucumu avucuna dokunduruyor. Sessizce ona ne kadar destek olduğumu anlatmak için elini sıkıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, o da aynı hareketi yaparak acılı ruhumu ısıtıyor.

"Ne tür rüyalar?"

"Onların gerçekten rüya olup olmadığını bile bilmiyorum, sadece onlara başka ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyor ve beni kaşlarını atmaya zorluyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken dilini dudaklarının üzerinde gezdirir. "Sanırım ben de onların olduğu yere seyahat ediyorum." Bana bakarken kaşlarım daha da çatılır, sorum gözlerimden okunur, bu yüzden neyse ki sormama gerek kalmaz. "Gölgeler Diyarı."

"Gölgeler Diyarı mı?" diye tekrar ediyorum, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, o ise inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"yle görünüyor."

"Orası neresi?"

"Bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor. "yle dediler ve sonra uyandım. Yine."

Bunu sorgulayan kişi olmak istemiyorum, ama emin olması gerekiyor. Benim için değil, onun için. "Sen güveniyor musun..."

"Sen beni ölümden geri getirdiğinden beri üç kez rüyamda gördüm onları, Raven."

Ona şaşkın

şaşkın

bakıyorum.

Siktir.

"Sence bağlantılı mı?" diye soruyorum, cevaptan sessizce korkarak, o da omuz silkiyor.

"Emin değilim," diye mırıldanıyor, ama içgüdüsel olarak hissettiğini biliyorum, çünkü Brax, doğru olduğuna inanmadığı düşüncelerini dile getiren türden bir adam değildir.

"Ama mantıklı," diyorum, içim endişeyle dolup taşıyor. "Hiçbiri mantıklı değil, Shadow."

Kahretsin. Bu çok doğru.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum birkaç dakika geçtikten sonra. Zihninde dişlilerin döndüğünü neredeyse duyabiliyorum.

"Zümrüt kapıdan bahsedildiğini hatırladığım yeri bulmaya çalışıyorum. Eğer bu kapı Gölgeler Diyarı'na açılıyorsa, o zaman lanet olsun, uyumadan da orayı ziyaret edebilirim

Hiçbirini kontrol edemiyorum. Tamamen çaresizim ve her zaman çok erken koparıyorum."

"Seninle birlikte bakmamı ister misin?" diye teklif ettim. Artık uyku benim için de onun için olduğu gibi kayboldu. Aksini iddia etmenin bir anlamı yok.

Elini benimkine sıkıca tuttu. "Zorunda değilsin."

"İstiyorum," diye cevap veriyorum hemen. "Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım." Bana dönüyor, başını sallarken ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. "İyi misin?"

"Evet."

O iyi değil. İyi olmadığını biliyorum.

"Emin misin?" Onu zorladığım için kendimden nefret ediyorum, ama zihinsel olarak kendimi azarlamak işe yaramıyor. Görünüşe göre, alacakaranlık saatlerinde filtrem çalışmıyor. "Eğer bir şey varsa..."

"İyiyim," diye araya giriyor ve ben de çenemi kapatmam gerektiğini biliyorum.

Sessizlik üzerimize çöküyor, ama elimi tutuşu değişmiyor, ben de ona yaklaşıp başımı omzuna yaslıyorum.

"Hâlâ gölgeleri görüyor musun?" diye sorar, beni hazırlıksız yakalar.

"Evet."

"Şu anda mı?"

"Hayır. Onların burada olmalarına karşı benim de, senin Gölgele Diyarı'na yaptığın ziyaretlerin zamanlamasına karşı olduğun kadar çaresizim," diyorum ve o da onaylayarak homurdanıyor. Yan yana oturup, o tekrar konuşana kadar biraz daha sessizliğin tadını çıkarıyoruz.

"Tekrar uyuyacak mısınız?"

"Hayır," diye itiraf ettim. Zihnim çok gergin, uykuya dalmayı düşünemiyorum bile.

"Gizlice dışarı çıkıp ayna büyüyle antrenmana devam etmek ister misin?"

Bu adam beni çok iyi tanıyor.

"Evet, lütfen."

VÜCUDUM AĞRIYOR. Bu işlemi, gökyüzü aydınlanmaya başlayana kadar defalarca tekrarladık. Güneşin görünmemesinden nefret ediyorum. Erikel geldiğinden beri, yaptığı her ne boks, gökyüzü onun yüzünden bulutlarla kaplı.

Shadowmoor'da büyüdüğümünden beri, buradaki güneşe tutunmuştum. Bu, hayatımın değiştiğinin, büyüdüğümün bir işaretiydi ve şimdi yine yok oldu. En azından tam bir karanlık yok, ama yine de kirlenmiş.

"İşte böyle, Shadow. Bu sefer bu duyguyu içinden geçmesine izin ver. Tamamen kontrol etmene çok az kaldı," diye cesaretlendiriyor Brax ve ben göğsümde büyüyen paniği yatıştırırken onun sözlerinden güç alıyorum.

Gözlerim sıkıca kapalı, vücudumun her santimetresi taşa dönüştüğünün farkında. Kollarının değişmesine ve ağırlığın dengenizi bozmasına izin vermek bir şey. Bunun tüm vücudunuzu tüketmesine izin vermek ise tamamen başka bir şey.

Her an geriye düşecekmişim gibi hissediyorum, vücudumun ağırlığı dengemi tamamen bozuyor, ama bu beni güçlü hissettiriyor, bu yüzden devam ediyorum. Brax'ın cesaretlendirmesi ve övgüsü yardımcı oluyor. Bacaklarımın arasında olduğunda keskin ve alfa tavırlarını seviyorum, ama şu anda, ses tonu daha yumuşak ve sözleri daha nazik olduğunda, onu daha da çok seviyorum.

"İşte böyle. Şimdi gözlerini aç ve dengenine odaklanmaya çalış." Denemeden önce yavaşça nefes veriyorum ve birkaç denemeden sonra nihayet yana düşmeden bakışlarımı onun gözlerine sabitleyebiliyorum. Yüzündeki gülümseme nadir görülen bir gülümseme; sonsuza kadar hafızama kazıyacağım bir gülümseme. "Mükemmel. Şimdi, bir adım öne çıkabilir misin?"

Tereddüt ediyorum. "Olmaz." Kendi sesimin tınısı beni şaşırtıyor. Her zamankinden daha kısık, daha derin ve kendime ait olduğunu düşünmek bile garip geliyor.

"Yapabilirsin Raven. Yapabileceğini biliyorsun. Ben buradayım, seninleyim."

Gözlerimi ona dikiyorum. Onun cesaretlendirmeleri ve övgüleriyle ilgili söylediğim tüm olumlu sözleri geri alıyorum. Bu beni delirtiyor. Geri çekilmemi ve vazgeçmemi engelliyor ve buna ihtiyacım olsa da, istemiyorum. Bir bebek gibi vazgeçmek, hatta belki de öfke nöbeti geçirmek istiyorum, ama onun buna izin vermeyeceğini biliyorum.

"Hadi, Shadow. Bana kadar yürüyebilirsen, karnıma yumruk atmana izin vereceğim. Gargoyle yumrukları ve her şeyleyle," diye teklif ediyor ve ikna kabiliyeti anında ilgimi çekiyor.

Bu kesinlikle cazip geliyor.

Yüzündeki sırıtış, beni istediği yere getirdiğini bildiğini açıkça gösteriyor ve ben bir kez daha ona kanıyorum.

Nefes vererek dikkatimi ayaklarıma çeviriyorum, ayağımı yerden kaldırmaya çalışırken ağırlığıyla oynuyorum. Bu,

, ama onu elde etme arzusuyla beni kesinlikle kandırdı.

"Ne kadar ağır olduğunu düşünmeyi bırakmalısın; bunu tamamen zihnin bedeni kontrol ettiği bir senaryoya dönüştürüyorsun, bu da her şeyi daha ağır hissettirecek," diyor Brax ve ben ona en ölümcül bakışımı atıyorum, ama bu onu hiç etkilemiyor.

Siktiğimin herifi.

Onun büyüünü bıraktım ve ondan aldığım güç hızla kayboldu, dengemi yeniden kazanmadan önce bir saniye ayaklarımın üzerinde sallandım.

"O zaman yeniden başlamam lazım," diyorum, o bana büyüü bıraktığım için sızlanmaya başlamadan önce. "İpliği tutup hemen hareket etmeliyim, yoksa kafam karışacak," diye ekliyorum ve o da onaylayarak başını sallıyor.

"Gerçekçi olarak, gerçek hayatta da böyle saldırırsın."

"Böyle bilgece sözler söyleyeceğini kim bilebilirdi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. O ise kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırırken, ben ona kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyorum.

"Siz ikinizin ne kadar zamandır burada olduğunuzu bilmek istiyor muyum acaba?"

Dönüp, evin açık kapısında duran Creed'i görüyorum. Saçları dağınık, gözleri yorgun ve ikimizi sırayla bakarken yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor.

"İtiraf etmek istediğimden daha uzun," diye homurdanır Brax, büyüünü gevşetir.

"Yine ayna büyüü mü yapıyordun?" diye sorar Creed ve ben başımı sallarım. "Bunu yapmadığın tek kişi ben miyim?"

"Evet."

"Derslere gitmeden önce denemek ister misin?"

İzin istemiyorum ama bakışlarım Brax'a kayıyor. Onun gargoyle'ını kanalize ederek tekrar deneyecektik ve bunu değiştirerek sorun yaratmak istemiyorum.

"Sen iyisin, Shadow. Bu senin zihinsel olarak iyi gelecektir. Bir dahaki sefere daha hızlı yapabilirsin ve umarım onu parçalayabilirsin." Omzumu sıkıştırır, başımın üstüne bir öpücük kondurur ve ben bu hissin tadını çıkarırım.

"*Seni* parçalayacağım," diyorum sırtarak ve o gülüyor.

"Hayal kuruyorsun," diye karşılık verir ve eve doğru yürür, beni arkasında hayretle bakarken bırakır.

"Öyle demek istemedim," diye bağırırım, utançtan yanaklarım kızarır, ama Creed ve Brax bana gülüyorlar.

"Geceleri uyuyabilmek için kendine bunu söylemen gerekiyorsa, tamam," der gülümseyerek ve göz kırparak, sonra içeri girer.

Ne pislik herif.

"Hazır mısın? Yoksa biraz zamana mı ihtiyacın var?" Creed kaşlarını kaldırarak sorar ve ben ona orta parmağımı gösteririm. O gülümser ve bu benim zararına olsa da, bu ses her şeye değer.

"Buraya gel de sihrini kullanayım," diyorum somurtarak, bu da onun yaklaşırken gülümsemesini daha da genişletiyor.

"Beni kullanmana bayılıyorum," diye mırıldanır ve karşımda durur, ayaklarımız birbirine değecek kadar yakın. Kahretsin. Yutkunurum, ağzım kurur ve bir kez daha kelimelerim tükenir. "Hadi, tamamen dikkatimiz dağılmadan önce odaklanalım," diye ekler, sanki dikkatimin dağılmasının sebebi o değilmiş gibi, beni kafamdaki düşüncelerden uzaklaştırır ve ben başımı sallarım.

"Gerginim," diye itiraf ettim. "Brax'la, ona içimden geçenleri paylaşmak tamamen kazara oldu. Senin neler yapabileceğini gördüm. Her şeyi mahvetmek ve seni incitmek istemiyorum." Sanırım gizlice ondan uzak durmamın sebebi buydu. Koşullar bunu kolaylaştırdı, ama artık bundan kaçamam.

"Beni incitmezsin Raven. Kazara bile." Dudaklarımı aralayıp itiraz etmeye hazırlanıyorum, ama daha başlamadan parmak uçlarıyla ağzımı kapatıp beni durduruyor. "Sana anlatacağım, tamam mı?" Kafamı sallıyorum, ama iç çekene kadar bana keskin bir bakış atıyor. Pes ederek, başımı sallıyorum. "Aferin kızım," diyor, elini yanına indirip bir adım geri atıyor. "Odaklanmanın en iyi yolu gözlerime bakmak, görmek istediğin şeyi düşünmek ve eğer bariyerlerim düşerse, zihninde göreceksin. Bana zarar vermek için, bunu hayal etmelisin."

Nefes verip kollarımı sallayarak bir kez daha başımı salladım, onun sözlerine güvenerek. "Ne görmemi istersin?" diye mırıldandım, sinirlerden kulaklarım çınılıyordu.

"Her şeyi."

"Neye baktığımı bilecek misin?"

"Ben bileceğim, ama psişik yetenekleri olmayanlar bilmeyecek."

Alt dudağımı ısırarak başımı eğiyorum. "Pinebrook'ta olanları araştırmamı ister misin?"

O, teklifimi düşünürken, koyu renkli oniks gözleriyle ruhumu okşayarak gözlerimin derinliklerine bakar. Geçen günden sonra, bunun benim için önemli olmadığını bilmesi gerekir, ama bunun onu rahatsız ettiğini görebiliyorum ve bundan nefret ediyorum.

O kadar nefret ediyorum ki, canım acıyor. Ona bir ipucu bile verebileceksem, görmek acı verse bile vereceğim.

Onun için, tüm Bishoplar için, sonuçları ne olursa olsun her şeyimi verirdim. Bu utanç verici olmalı, çünkü onları o kadar da uzun süredir tanımıyorum, ama artık geri dönüş yok.

"Lütfen," diye hırıltılı bir sesle söyler, itiraf ederken göz kapakları hafifçe kapanır. "Deneyeceğim."

Sihirli ışıkların kafasının etrafında dans etmesini izlerken göğsüm gerginleşir. Kömür grisi kıvrımların beni kendine çekmesi o kadar zarif ki, neredeyse dikkatimi dağıtır. Parmaklarım karıncalanır, merakım galip gelir ve onu yakalamak için uzanırım.

Onu yakaladığım anda gözlerim kapanır ve dünya kararır. Etrafımdaki esinti bile durduğunda, tek duyabildiğim nefesimin sesidir. Boğazım düğümlenir, hayal etmek istediğim şey üzerinde kekelerim. Teknik olarak öyle olduğum halde, izinsiz girmişim gibi hissediyorum. Beynimin bu gerçeği anlaması bir an sürer.

Nefes alıp, göğsüm yanana kadar ciğerlerimi hava ile dolduruyorum ve sonra yavaşça nefes veriyorum.

Pinebrook'ta ne olduğunu görmek istiyorum.

Çok mu belirsiz konuşuyorum bilmiyorum, ama bunu düşündüğüm anda, duman görüşümü kaplıyor gibi geliyor. Kalbim göğsümde hızla atıyor, sinirlerim beni ele geçiriyor.

Zihnimde bulutlar oluşur, mide bulantısı içimi kaplarken çığlık sesleri beni tüketir.

Siktir. Siktir. Siktir.

Korku damarlarımı dolduruyor, dehşet kemiklerimi sarsıyor, ama bir güvenlik örtüsü beni sarıyor.

Katliamın ortasında altın rengi bir parıltı dikkatimi çekiyor ve sıcak güneşin altında parıldayan o parıltıya odaklanıyorum. "Burada kal, evlat. Hareket etmenin güvenli olduğunu söyleyene kadar burada kal." Geniş oniks gözler önümde parlıyor, sahibi önümde duruyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Bunun için üzgünüm," diye ekliyor, elini yüzüme kaldırıyor ve sonra yok oluyor.

Gitti.

Çığlıklar devam ediyor, öfke dolu sloganlar ve haykırışlar korkuyla karışıyor, ben ise olduğum yerde donup kalıyorum. Bir dakika, sonsuzluk gibi gelen bir süre geçiyor, sonra kulağıma bir fısıltı geliyor.

"Hadi, evlat. Gel şimdi."

Anlamadan birdenbire ayaklarım hareket etmeye başlar, önümdeki manzara duyularımı alt üst eder, ölüm durduğum Arnavut kaldırım sokağın her santimini kaplar. Onu ararım, çok tanıdık olan oniks gözleri, ama sağımdan gelen bir vuruş beni sendeletir. Bir başka altın parıltısı ve her şey yeniden kararır, ta ki bir ceset yığınının üzerinde süzülene kadar.

Nefes nefese geriye doğru sendeleyerek, kalbim göğsümde hızla çarparak Creed'e bakıyorum. O da benim yüzümde olduğu gibi aynı şaşkınlık ifadesiyle bana bakıyor.

"Creed," diyorum, kendimi sakinleştirmek için göğsüme elimi bastırarak. "O... o..."

"Babam. Beni her şeyden korudu." Yüzünü yere doğru eğerek elini saçlarının arasından geçirir. "Ama bu mantıklı değil."

"Mantıklı, Creed. Tamamen mantıklı. Durumun gerçekliği, bizim düşündüğümüzden biraz daha karmaşık," diye cevap veriyorum, ama o hala bakışlarını yere indirmiş durumda. Şu anda ne hissettiğini hayal bile edemiyorum, ama gördüklerimi biliyorsa, benim bildiklerimi de tam olarak biliyor demektir.

Babası onu Pinebrook'ta korumuştı. Onu yıkımdan uzak tutmuş ve ellerine kan bulaşmamasını sağlamıştı. Her şey bittiğinde, Creed'in hafızasını silmişti.

Bunlar, herkesin korktuğu altın savaşçının eylemleri değil. Bunlar, oğlunu seven bir babanın eylemleri.

YİRMİ BİR RAVEN

Sabah, dün olduğu gibi kolayca geçiyor. Erikel yok, adamları yok, Sebastian'dan bile iz yok. Bu durum beni endişelendiriyor, ama bunun yerine bir an için hissettiğimiz rahatlamaya odaklanıyorum.

Leila'nın yanındaki sandalyeyi çeken Bishoplar, yemek salonundaki masanın etrafında yerlerini seçerler ve bana diğer tarafımda Zane'in, tam karşımda Eldon'un, Brax ve Creed'in ise onun yanlarında oturmasının keyfini yaşatırlar.

"Sana getirdiğim kitapla şansın yaver gitti mi?" diye soruyor Leila, ben öğle yemeği için ne yiyeceğimi seçerken.

Kirpiklerimin arasından Brax'a bakıyorum ve onun bana bakmakta olduğunu görüyorum.

"Hayır, henüz yok. Kitaba bir göz attık ama her şey birbirine karışmış gibi. Bu yüzden bu akşam tekrar bakacağım," diye açıklıyorum ve o da onaylayarak mırıldanıyor.

"Aramaya devam edeceğim, başka bir şey bulursam sana haber veririm."

"Teşekkürler," diyorum ve dikkatimi arkadaşşıma çeviriyorum. O benim arkadaşım. O, guildi gizli tuttuğu için aramıza bir sürü sorun soktuğum için aptallık ettim. Özellikle de o zamandan beri, gerekli olmasa bile kendini defalarca kanıtladığı için. Güven konusunda içimde her zaman hissettiğim o rahatsızlığı aşmam gerekiyor.

"Önemli değil."

Buttermilk kızarmış tavuk seçiyorum ve hepimiz yemek yerken masada rahat bir sessizlik hakim oluyor. Rahat ve huzurlu hissediyorum, ancak bundan sonra olacakları düşündüğümde omuzlarımda hafif bir gerginlik hissediyorum. Bu hissi atamıyorum, ama beni uyanık tutuyor, bu yüzden muhtemelen iyi bir şey.

Neredeyse Genie ve onun saçmalıklarıyla uğraşmaya geri dönmek istiyorum. O zamanlar çok sinir bozucuydu, ama şimdi, Erikel ve adamlarıyla uğraşmaktan

Erikel ve adamlarıyla uğraşmayı tercih ederdim. Onunla uğraşmak, buna kıyasla çocuk oyuncağıydı. Şimdi gerçek sorunlarla uğraşıyoruz.

Kafamı sallayarak, geçmişte olanlar ve olabilecekler hakkındaki düşüncelerden kendimi uzaklaştırıyorum. Kafamı geçmişe gömmemin bir faydası yok. Bunun yerine, Figgins'i bizimle tesiste buluşmaya ikna ettiğimize göre yarının nasıl olacağını düşünüyorum. Bundan iyi bir şey çıkmalı. Çıkmak zorunda. Ari'den ayrılmak ruhumu biraz yıprattı ve ona yakın olma ihtiyacımı bastırmak gittikçe zorlaşıyor. Bunlar sadece benim bencil nedenlerim, ormanda bilinmeyen yaratıklarla birlikte tehlikede oldukları gerçeğini bir kenara bırakırsak.

Siktir.

Belki de bunu da düşünmemeliyim.

Ruh halimi hafifletecek tek düşünceler Bishop'larla ilgili ve eminim ki, bir bakıma bu sağlıklı değil, ama siktir et, umurumda değil. Tek sorun, onlar hakkındaki düşüncelerime dalmaya başlarsam, ya beni rahatsız eden o güçlü *L* kelimesine takılıp kalacağım ya da vücuduma dokundukları düşüncesiyle kafam karışacak.

Kahkahalar beni tamamen düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve başımı kaldırıp yemek salonuna açılan kapılardan içeri giren bir grup insan görüyorum. Onları tanımak bir saniye bile sürmüyor.

Erikel'in adamları.

Shadowgrim Enstitüsü'nün öğrencileri.

Geri dönmüşler. Bunun tek bir anlama geldiğini varsayabilirim: Erikel de geri dönmüş.

Harika.

Çatalım neredeyse boşalmış tabağıma düşüyor, iştahım kaçıyor. Herkes onların her hareketini izliyor ve grubun büyümeye devam etmesiyle, burada eskisinden daha fazla kişi olduğu açıkça belli oluyor. En az on beş kişi sayabiliyorum ve midem düğümleniyor.

Masalar arasında dolaşırken, herkesin dikkatini çektiklerinin farkında olarak, kendinden emin bir tavır sergiliyorlar. Ego'ları kesinlikle iyi bir dayak yemeye ihtiyaç duyuyor ve bunu yapan kişi olmak *isterim*.

"Genelde nerede parti veriyorsunuz?" diye soruyor öndeki adam, iki yanında arkadaşlarıyla birlikte. Soru, bizden iki sıra ötedeki masada oturan bir kıza yöneltilmiş ve buradan onun gergin bir şekilde yutkunduğunu görebiliyorum.

"Şey, mozolelerin aşağısında," diye mırıldanıyor ve dudaklarını sıkıca kapatıyor.

"Güzel," diye sırtarak cevaplar. "Ben Ruben. Arkadaşlarım ve ben akademiye yeni kaydolduk ve bunu kutlamak için bu geceki partiden daha iyi bir yol olabilir mi, değil mi?" Odaya bakarken gülümsemesi genişler. Gözleri bir saniye bizim masamızda durur, sonra diğer öğrencileri taramaya devam eder. "Tabii ki herkes davetlidir," diye ekler, kıza omzuna birkaç kez vurup odada dolaşmaya devam eder.

Uzak köşedeki iki masayı yeniden düzenleyerek, bir araya getirmek için iterek, tek bir masa haline getiriyorlar. Rahatlayıp yemek yemeye başladıklarında, kalabalık hızla unutuluyor ve gereğinden fazla gülüp övünüyorlar.

Dikkatimi tekrar masamıza çevirdiğimde, ilk fark ettiğim şey Brax'ın yüzündeki kaşlarını çatması, Creed'in ağzının köşesinin alaycı bir şekilde yukarı kalkması, Zane'in çenesinin titremesi ve Eldon'un parmak eklemlerinin beyazlaşmasıydı.

"Parti kesinlikle bizim hakkımızda bilgi toplamak için," diye mırıldanır Leila, endişe ve kesinlik karışımıyla burnunu kırıştırır ve ben de başımı sallarım.

"Muhtemelen. Sanırım bir heyecan yaratmak, gardımızı düşürmemizi sağlamak için çok daha kolay bir yol ve buraya öğrenciler yerleştirmekten daha iyi bir yol olabilir mi? Muhtemelen bize göz kulak olanlara güvenmekten çok daha etkili. Onları bizimle eşit gördüğümüzü düşündüklerini tahmin ediyorum," diye cevap veriyorum, düşünceli bir şekilde dudaklarımı bükerek.

"Öyleyse, belki de onların oyununa göre oynamalıyız." Leila kendi fikrinden endişeli görünüyor, ama ona baktıkça, bu fikir bana giderek daha mantıklı geliyor.

"Belki de öyle yapmalıyız," diyorum, Bishop'lara dönerek. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama o partiye gideceğiz."

SİYAH İPEK vücuduma yapışıyor, narin askıları onu yerinde tutarken ben aynanın önünde bir yandan diğer yana dönüp duruyorum. Aslında kalın bir yorganın altında kıvrılıp bütün gece uyumak istiyorum, ama benim parlak fikirlerim yüzünden lanet olası partiye hazırlanıyoruz.

Saçlarım başımın üstünde topuz haline getirilmiş, pembeyle iç içe geçmiş siyah bukleler ortaya çıkmış. Bu gece onları kucaklayacağız. Ayrıca, elbise ve dumanlı göz makyajımla da uyumlu.

Clutch çantamı alıp banyodan çıktım ve kapıda durakladım, çünkü dört erkeğim de giyinmiş ve hazır bir şekilde devasa yatakta yan yana uzanmış beni bekliyorlardı.

Brax en yakınımıdaydı, jet siyahı kot pantolon ve ona uyan dar tişört giymişti, bu da kaslarını bir şekilde daha da büyük gösteriyordu. Eldon onun yanında, koyu mavi kot pantolon ve beyaz gömlek giymişti, Zane ise krem rengi chino şort ve lacivert düğmeli gömlek giymiş, diğer tarafında yatıyordu. Creed benden en uzaktaydı, zümrüt yeşili tişört ve siyah şort giymişti. Yeşil renk, bana baktığında koyu renk gözlerini parlatıyordu.

"Bence gitmemeliyiz," diyor boğuk bir sesle, gözleri beni baştan aşağı süzerken, diğerleri de hızla bana bakıyor.

"Katılıyorum," diyor Zane başını sallayarak ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Lütfen, hiç eğlenemeyeceğiz. İçki yok, dans yok, sadece dinlemek var. En azından bunu yaparken şirin görünebilirim," diyorum ve Eldon bana başını sallıyor.

"Sen günahkar bir şekilde lezzetlisin, Küçük Kuş. Seni şimdi açmak istiyorum," diyor, mavi gözleri koyulaşırken yatağın ucuna doğru ilerliyor.

"Herkes onun ne kadar seksi olduğunu görecektir," diye homurdanır Zane, Eldon'un yanına geçip kollarını göğsünde kavuşturur. "Elbette, ama bu yüzden Brax var. Eğer biri görünüşünden fazlasını yapmaya kalkışırsa Eldon gülerek karşılık verir ve beni de gülümsetir.

Başımı sallayarak kapıya doğru bir adım atarım. "Güzel. Eğer karar verildiğine göre, gitmeye hazır mıyız?" diye sorarım ve neredeyse kapıya ulaşmışken ayaklarım yerden kesilir.

Belimi saran kolların kalınlığından Brax olduğunu anlıyorum, kulağıma homurdandığında da bu düşüncem doğrulanıyor. "Bu gece her pisliği yumruklatacağın bana. Uslu dur, Shadow."

Kahretsin.

Uyluklarım kasılır ve seçeneklerimi gerçekten düşünürüm. Şu anda dördüyle evde kalmak çok daha eğlenceli görünüyor, ama gelecekte kendimiz olabileceğimiz, her zaman böyle özgür olabileceğimiz düşüncesi, planıma sadık kalmamı sağlar.

Brax beni dışarı taşıyor ve sonra tekrar ayaklarımın üzerine indiriyor. Leila'yı görmeyi yarı yarıya bekliyorum, ama günün son dersini hemen hatırlıyorum. Fitch, Leila sınıftan çıktığında sınıfın kapısında bekliyordu ve Leila ona parti planından bahsettiğinde, bunu tamamen yasakladı.

Bu, bizim karışmamız gereken bir tartışma değil, bu yüzden öğrendiğimiz her şeyi ona bildireceğime söz verdim. Bir ebeveynin bu kadar derinden ilgilenip bu kadar koruyucu davranmasının nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorum. Eminim onun için bu çok kısıtlayıcı ve sinir bozucu bir durumdur, ama dışarıdan bakınca neredeyse... hoş görünüyor.

Eldon diğer tarafında belirip avucunu belimin altına koyduğunda parmaklarım Brax'ın parmaklarıyla birbirine dolandı. Bu sefer Creed önümüzde liderlik pozisyonunu aldı ve Zane sessizce bir adım geri çekildi.

Normal bir şekilde yürümek bizim için nasıl olurdu, bir düşünün. Etrafımızda bir savaş olmasa bile, dördünün yine de bu şekilde davranacağına dair içimde güçlü bir his var. Bu onların koruyucu olma şekli mi? Cevap çok açık ve ben rahatlıyorum, uzaklardan gelen müziğe doğru ilerlerken kalbim minnetle doluyor.

Mermer mezarlar ormanın kenarında belirir ve öğrenci topluluğu büyür. Gece havasında etrafımızda kahkahalar yankılanır, fenerler ve küreler, aydınlatılmış yoldan çıktığımızda nereye gittiğimizi görebileceğimiz kadar parlak bir şekilde ışık saçmaktadır.

Parti tam olarak görünür hale geldiğinde, Genie'nin bazı arkadaşlarıyla dans ettiğini fark etmem uzun sürmedi ve onun varlığı bile öfkemi kabarttı. Bir sahne yaratıp ona lanet bir ağaç fırlatmalıydım, ama bu gecenin başka bir şey hakkında olduğunu hatırlamalıydım. Onun getirdiği oyun parkı saçmalıklarından çok daha önemli bir şey.

Brax beni herkesin ortasındaki bir masaya çekiyor ve bize etrafımızdaki konuşmaları izleyebileceğimiz iyi bir bakış açısı ve kimin kiminle kaynaştığını görebileceğimiz muhteşem bir manzara sunuyor. Dikkat etmemiz gereken bir şey, Basilica'dan gelen adamlarla kimlerin kolayca arkadaşlık kurduğu.

Bu benim için büyük bir tehlike işareti olacak, ama aynı zamanda kime güvenilip kime güvenilemeyeceğini görmemizi sağlayacak ve eğer onlar belirli bir gündemi olmayan bir guild üyesiyseler, o zaman bu konuyu bir sonraki toplantıya taşıyacağım.

Adamlarım benimle birlikte küçük yuvarlak masanın etrafında dururken, kalçalarım ritme göre sallanıyor. İçki içmeyi ve dans etmeyi yasakladığım için anında pişman oluyorum, çünkü şimdi buradayım ve ikisini de yapmak için can atıyorum.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, Zane omzuma dokunur. "Belki de içki almalıyız, böylece sadece insanları gözetlemek için burada değiliz gibi görünürüz," der ve ben de onaylayarak başımı sallarım. Kendinden memnunmuş gibi sırıtarak, Eldon'la birlikte bunu yapmak için uzaklaşır.

Creed'in koyu renkli gözleri bana dönerken, Brax arkama geçer. Sırtım onun göğsüne yapışık, kolları beni sararken nefesim kesilir. Brax eğilip boynumun hassas noktasına bir öpücük kondururken, Creed bilmiş bir şekilde sırtıyor.

Siktir.

Daha önce sahip olduğum kontrol hızla kayboluyor. Ona durmasını söylemeli, dikkatini vermesi için onu uyarmalıyım, ama lanet olsun, şu anda kelimelerim kayboluyor. Etrafımızdaki öğrencileri izlerken kalçalarımı sallamaya devam ediyorum. Odaklanmış ve dikkatimi veriyorum... zar zor, ama yine de önemli.

"İpek tenine harika geliyor, Shadow," diye fısıldıyor Brax kulağıma, mümkün olduğunca rahat kalmaya çalışırken titriyorum, ama bunu söylemek yapmaktan çok daha kolay.

"Lanet olsun, Brax," diyorum, neredeyse nefes nefese, ve içimdeki savaşa rağmen, o hareket ettiğinde dudaklarımı büzüyorum, Zane ve Eldon içeceklerle geri dönerken yanıma geri dönüyor.

Gargoyle'uma sert bir bakış atıyorum, o da sadece göz kırparak cevap veriyor ve sonra Zane'e dönerek elindeki tatlı sarı içkiyi istiyor. Buna ihtiyacım var. Hemen şimdi ihtiyacım var. Bardak daha elimdeyken içki boğazımdan aşağı akıyor ve ilk yudumu yutma şansı bile bulamadan daha fazlasını istiyorum.

Siktir, sakinleşmezsem, beni bu kadar muhtaç bıraktıkları için adamlarımı kızdırmak için düşmanımıza ağzımı açan ben olacağım. Kendi kendimin en büyük düşmanıyım. Bunu biliyorum, ama elimde değil.

"Vay canına, Dove. Ne kaçırdım? Seni bu kadar kızdıran ne?"

Zane'e bakıyorum, seslendiği için bir saniye ağzım açık kalıyor, ama ona cevap veren Creed oluyor. "Görünüşe göre bizim 'uyum sağlamamız' konusunda zorlanıyor," diyor alaycı bir şekilde abartılı el hareketleriyle.

Brax'ın ne yaptığını çok iyi biliyor ve uyum sağlamak kesinlikle onun planlarında yoktu. Sanmıyorum.

"Hayır, ben..."

"Onun dikkatini başka yere çekmemiz lazım. Aksi takdirde, bu lanet partiden hiçbirimiz bilgi alamayız, ve buraya gelmemizin tek nedeni de bu," diye homurdanıyor Brax, ama tüm suçu bana yüklerken aynı zamanda kot pantolonunu düzelttiğini de gözden kaçırmıyorum.

Siktiğimin herifi.

"Belki de ağzımdaki sikin dikkatimi dağıtmalı. İkimizi de bu ızdıraptan kurtar. Şimdi bununla ilgilenmemi ister misin?" diye soruyorum,

kaşımı kaldırarak soruyorum ve elimi onun dar kot pantolonunun üzerinde gezdiriyorum, kalın sikinin şişkinliği açıkça görülüyor.

Dişleri, tıslamayı bastırırken takırdar ve ellerinden biri benimkinin üzerine konar, avucumu kumaşa daha sert bastırır.

"Benimle oyun oynama, Shadow. Seni buradaki herkesin önünde diz çöktüreceğim ve bunu biliyorsun." Nefesim kesilir, heyecan içimde dönüp durur. Şu anda, bu mükemmel bir fikir gibi geliyor.

"Kızımız açıkça muhtaç, ama tüm bu insanların önünde ona bakılacak mı, siktir et," diye homurdanıyor Eldon, Brax'ın elini benimkinden çekerek. "Onu ödül vermeden heyecanlandırдың için, burada kalıp izleyebilirsin," diye devam ediyor, parmaklarımı parmaklarıyla iç içe geçirerek. "Ben ise ona tam olarak istediği şeyi vereceğim."

Eldon'ın yaramaz gözlerine bakarken yutkunuyorum. Hayır demeliyim. Burada kalıp lanet olasıca odaklanmalıyım. Bu gece dikkatim dağılmasın diye her şeyi yapmalıyım, ama o elimi çekince, güçsüz kalıyorum.

O beni kalabalığın içinden geçirirken, yeni gelenlerle dolan masaların sayısının arttığını görerek, en yakın mozoleye girmeden önce dişlerimi alt dudağıma batırıyorum. O arkamızdaki metal kapıyı kapatıp bizi partinin geri kalanından ayırırken, serin hava beni sarıyor.

Hâlâ müziği ve partiye katılanların mırıldanmalarını duyabiliyorum, ama hepsi arka planda sessizleşiyor.

"Burada mı? Gerçekten mi?" Etrafıma bakarak nefes alıyorum. Odanın ortasında, dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük bir taş mezar var ve uzak duvarda yastıklı bir bank var. Küçük oyuklara birkaç biblo dizilmiş, ama bunun dışında, yeri süsleyen tek şey örümcek ağları ve toz.

"Küçük Kuş, seni şu anda o mezarın üzerine eğip o tatlı amına iki parmağımı sokarsam, parmaklarım ıslak çıkar. Yanıldığımı söylemeye çalış."

Siktir.

Onun doğru değerlendirmesine dudak bükerek, o benim uyluklarımın arkasını tutup beni havaya kolayca kaldırdığında bu harekete hazır değildim. O burnunu benim burnuma sürterken, kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladım. Elleri kalçalarımın ulaştı ve onları avuçlaması beni ona daha da sıkı sarılmaya itti.

"Haksız değilsin," diyorum ve o sırtlıyor.

"Nasıl istersin, Küçük Kuş? Hızlı ve doğrudan, tam olarak istediğini vermek için mi, yoksa buradan gerçekten sikilmiş gibi görünerek çıkmak mı istersin?" Dudaklarımı ısırırım. İkincisi daha çekici geliyor, ama burada olmamızın bir nedeni var ve ben ihtiyacım olan amcığımınla her şeyi bozuyorum. "Boş ver, kararı kendim vereceğim," diyor boğuk bir sesle, odanın diğer ucuna doğru yürürken dudaklarını benim dudaklarımın üzerine hafifçe değdiriyor.

Sırtım gerilir, altımda mezarın soğuk taşını hissetmeye hazırlanırım, ama şaşırtıcı bir şekilde soğukluk gelmez. Bunun yerine, havaya daha yükseğe kaldırılırım, uyluklarım omuzlarına çarparak ve sırtım duvara değerek ona tutunduğum elimi tamamen bırakırım.

"Siktir." Tam o anda, külotumun üzerinden amımı ısırınca nefesim kesildi ve bu, uzun bir iniltiye dönüştü.

Duvara tutunmak için çabalıyorum, ama tutunacak hiçbir şey yok, bu da beni tamamen onun merhametine bırakıyor. Ta ki geçen gün bana duvarın önünde durmak için büyümü kullanmamı söylediğini hatırlayana kadar. Büyümü göğsüme yerleştiriyorum ve tam da o anda külotumu ortadan kaldırması için kendimi çok daha sağlam hissediyorum.

Dilinin bir sonraki dönüşü kıvrımlarımın arasına karışıyor ve ben inliyorum. Taş duvar avucumun altında pürüzlü, bu yüzden onun saçlarına uzanıyorum, bu da onun klitorisime açgözlülükle mırıldanmasına neden oluyor.

"Dilime boşalacaksın Raven. Sonra seni sikeceğim," diye hassas tenime fısıldadı.

Bana bakmasa da başımı sallıyorum ve onun üzerinde dans eden sıcaklığın titremesinden çığlık atarken dudakları bir kez daha amımı buluyor.

Büyüsünü kullanıyor.

Siktir.

Sıcaklık ondan bana yayılıyor, zaten vücudumu ısıtan arzuyla karışıyor ve yanacakmışım gibi hissediyorum.

Dilinin her vuruşunda zevk beni ele geçiriyor ve parmakları ilk kez içime daldığında, uçlarında dans eden sıcaklık ile parçalanıyorum. Dalga dalga gelen orgazmım bana çarpıyor. Ona tutunuyorum, nefesim kesilirken inlemelerim gittikçe yükseliyor ve Eldon, saçlarını tutuşum yumuşayana ve büyümü serbest bırakıp duvara yaslanana kadar durmuyor.

Çok çabuk, beni ayağa kaldırıyor. Dengemi sağlamak için omuzlarına tutunuyorum ve o bana sırtıarak bakıyor, çenesi kanın izleriyle parıldıyor.

serbest bırakılmam. Parmak uçlarımda yükselerek, dilimi onun alt dudağına sürerek kendimi tadıyorum.

"Siktir, bu çok seksi," diye homurdanıyor, beni kendine çekip göğüslerimizi birbirine değdiriyor ve sonra ağzımı ele geçiriyor. Kontrolü ele alıyor, dilini aralık dudaklarımın arasına sokuyor ve ben ne kadar hakimiyet için mücadele etsem de, o kazanıyor.

Onun dokunuşuna teslim olarak, o geri çekilir ve ben de dudaklarımız birbirine yapışık halde isteyerek onu takip ederim. Artık mezarın yakınında olduğumuzu biliyorum ve beni mezarın üzerine eğme arzusu neredeyse gerçekleşmek üzere, ama önce yapmak istediğim bir şey var. Geçen gün reddedilen bir şey.

Onun göğsünden iterek dudaklarımızı ayırıyorum ve onun karanlık bakışları daralıyor. Ama bu uzun sürmüyor, çünkü yere düşüyorum ve sert zemin dizlerimi acıtıyor. Bundan zevk alıyorum.

"Seni dilimde istiyorum."

Bana bakarken dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Beni tatmak mı istiyorsun, Küçük Kuş?" diye mırıldanıyor ve ben başımı sallayarak kot pantolonunun fermuarını açıyorum. Onları sihirli bir şekilde ve hiç çaba harcamadan çıkarabileceğimi biliyorum, ama birbirimize olan acil ihtiyacımızın, kıyafetleri çıkarmak için zaman bırakmaması beni çok heyecanlandırıyor.

Kot pantolonunun düğmelerini açarken, fermuarının sesi etrafımızda yankılanıyor ve onun penisi serbest kaldığında heyecanla gülümsüyorum. Buna hazırlık yok, yavaş bir başlangıç yok. Onu istiyorum ve onu şimdi istiyorum.

Dudaklarımı onun uzunluğuna doladım ve tek bir hızlı hareketle onu boğazımın derinliklerine kadar emdim.

"Vay canına, Raven. Aynen böyle," diye nefes nefese, parmaklarını saçlarıma geçirir. Hareketi tekrarladığımda beni daha sıkı tutar ve ağzımın her hareketiyle nefes nefese kalışı daha da yüksek sesli hale gelir.

Boğazımı gevşetmek için elimden geleni yapıyorum, öğürmek kaçınılmaz hale gelene kadar onu daha da derine alıyorum, ama o da bunu çok seviyor. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve bana bakarken çenesinin gevşediğini görüyorum. Beni sabitlemek için saçımı daha sıkı tutuyor, bunun yerine kalçalarını esnetiyor ve ben yine onun penisini ağzıma alıyorum.

"Siktir, Küçük Kuş. Bundan hoşlanmamam gerek," diye boğuk bir sesle söylüyor, yavaşça geri çekilip boğazımın arkasına çarparak onu penisinin etrafında kapatıyor. "Gerçekten hoşlanmamam gerek," diye tekrarlıyor, dudaklarımdan kayıyor.

"Maskara yüzümden akıncaya kadar durma," diye boğuk bir sesle mırıldandım, kot pantolonlu kalçalarına hevesle sarıldım ve bir anlığına bana şaşkınlıkla bakarken gözleri büyüdü.

Bana emin olup olmadığımı sormaz, seçimimden şüphe etmez, sadece istediğim şeyi yapar. Penisini tekrar dudaklarımın arasında dururken, ağzımı şiddetle siker, bacaklarım kendi zevkimle kayganlaşır. Tekrar tekrar, onun uzunluğu etrafında öğürürüm ve gözyaşlarım yüzümden akarken, gözlerinin başının arkasına yuvarlandığını izlerim.

Bir anda yok olur. Benden bir adım geri çekilir, ellerini dizlerine dayar, yarı kapalı göz kapaklarından bana bakarken her nefesi zorla alır.

"Raven. Lanet olsun, yemin ederim, şu anda o amcığı istiyorum. O lanet ağzıyla beni baştan çıkarıyorsun. Birçok kez boğazına boşalmak üzereydim, ama içini spermimle boyamak istiyorum. Bunu gerçekleştir, Küçük Kuş."

Bir anlığına şaşkınlıkla ona bakıyorum, sonra harekete geçiyorum. Ayağa kalkıp, elbiseyi belime toplayarak mezarın üzerine tırmanıyorum ve taşın tüm uzunluğu altında uzanıyorum.

Gözleri kararır, etrafımda döner, ayaklarımın mezara dayandığı yerde durur, dizlerim bükülmüş ve ayrılmış halde amımı mükemmel bir şekilde görür.

"Aferin kızım." Mezara tırmanarak, kıyafetleri hala üzerindeyken, açık bacaklarımın arasına yerleşerek bana yaklaşır. "Seni çıplak sikmek istiyorum," diye mırıldanır ve ben başımı sallarım.

"Yap şunu. Ben koruma altındayım."

O hareketsiz kalır, kaşlarını çatarak bana bakar. "Bunca zamandır koruma altında mıydın?" diye sorar ve ben hafifçe başımı sallarım, onun bunu yapmaktansa nereye varmak istediğini anlamadan. "Yani, açıklığa kavuşturmak için, başından beri seni korunmadan sikebilirdim?"

"Ee, evet?"

"Başın belada, Küçük Kuş. Benden bu bilgiyi sakladığın için. Bunu telafi edeceğimize inanabilirsin," diye homurdanır, uyluklarını tutup karnıma doğru iterken, penisini girişime hizalar.

Bana sert ve hızlı bir şekilde giriyor ve ben çığlık atıyorum. Körü körüne kollarına tutunuyorum, o bana alışmam için bir saniye bile zaman tanımadığı için tırnaklarım onun etine batıyor. Ben hayatım pahasına ona tutunurken, o bana acımasızca giriyor.

Görüşüm bulanıklaşır, kulaklarımda nabzım çınlar, o eğilip elbisenin kumaşı üzerinden sertleşmiş meme ucumu ısırır ve beni

altında çözülmemi sağlar. Cığerlerim, vücudumdan patlayan çığlıkla yanar, ben de tüm gücümle onun penisini sağarken beni tüketir.

"Siktir, Raven," diye inliyor ve ben de hissediyorum - o boşaldığı anı - kalbimin atışını, birlikte parçalanırken bana yapışan orgazmının iplerini. En yüksek noktadan yavaşça inerken, ter karışık uzuvlarımızı kaplıyor. O benim amımdan sikini çektiğinde nefesim kesiliyor, ama yüzüme yağmur gibi yağın öpücükleriyle çabucak yatıştırılıyor. "Maskaran yüzüne akmışken çok güzel görünüyorsun, Raven," diye dudaklarıma fısıldıyor ve ben, yüksek sesli bir kahkaha bizi olduğumuz yerde donduracakken, sonrasının keyfini çıkararak iç çekiyorum.

"Sebastian, nerelerdeydin?"

İkimiz de mozole girişine bakıyoruz, ama orada kimse yok. Diğer tarafta olmalılar, bizim burada olduğumuzdan habersizler.

"Ruben. Erikel yakında bize katılacağını söyledi. Halletmem gereken bazı işler vardı, ama şimdi kutlamalara katılmak için buradayım."

Evet. Bu kesinlikle kardeşim.

Eldon'a bakarak başını sallar ve ikimiz de mümkün olduğunca sessizce mezardan ineriz, üzerimizdeki kıyafetleri düzeltirken, aramızdaki ve *onların* arasındaki ferforje kapıya yaklaşıyoruz.

"İki yıl önce mezun olduğumda, lanet olası bir akademiye katıldığımı kutlayacağımı hiç düşünmemiştim, ama görünüşe göre, bu daha büyük bir planın parçası ve ben de bu yolculuğa katılıyorum. Basilica'dan çıktığım sürece, Erikel'in emrindeyim, bunu sen de biliyorsun."

"Her şey daha büyük bir iyilik için olacak. Önce burada aşmamız gereken bazı küçük engeller var, ama ihtiyacımız olan her şeyi elde ettiğimizde, başkente doğru yola çıkacağız. Monarşiyi devirdikten sonra, burayı kendimizin saydığımızda, ne halt istersek onu yapacağız," diye cevaplar Sebastian, ses tonunda bana karşı kullandığıyla aynı olmayan bir şiddetle.

"Küçük engeller önemsiz. Ne yapmamı istiyorsan söyle, ben yaparım. Hedefimize mümkün olduğunca çabuk ulaşmamızı sağlayacak her şeyi yaparım," diyor Ruben hevesle ve ben de benim kadar kaşlarını çatmış olan Eldon'a bakıyorum.

"Bunu söylemeni umuyordum çünkü birinin ölmesini istiyorum," diye açıklıyor Sebastian, sesleri uzaklaşırken daha da alçalıyor. Ruben'in cevabını duymak için kulak kabartmam gerekiyor ve bu cevap omurgamdan aşağı bir ürperti geçiriyor.

"Bana ismi söyle, hallolduğunu düşün."

YİRMİ İKİ RAVEN

Onları hissettiğim anda uyanırım. Gözlerimi açmayı düşünmeden önce beynimin uyanması için bir dakika beklerken, duyularım yüksek alarmda. Sanki bir rahatsızlık var ama gıcırta, hışırdayan rüzgâr ya da onların varlığını gösteren başka bir şey yok, ama tüm varlığımın onları burada olduğunu biliyorum.

Derin bir nefes alıp, göz kapaklarımı yavaşça açtım ve işte oradaydılar.

Siluetler her yüzeye dokunuyor. Bazıları hızlı, bazıları yavaş hareket ediyor. Büyük bir kısmı birlikte hareket ediyor gibi görünüyor, bazıları ise tek başına ters yönde hareket ediyor. Duvarlar, zemin, tavan, çarşafklar, adamlarım. Her yerdeler.

Keşke onlarla iletişim kurabilseydim, onları buraya çeken şeyi anlayabilseydim ve neye ihtiyaçları olduğunu sorabilseydim. Onları kovmak için değil, yardım etmek için. Neden benim yardımına ihtiyaçları olduğunu hissediyorum bilmiyorum, ama öyle ve bundan kaçınamıyorum.

Sanki düşüncelerimi hissetmişler gibi, hepsi birden hareketsiz kalıyor ve kalbim göğsümde donuyor.

Bir tanesi hariç.

Diğerlerinin arasında bir siluet belirir, kolları yanlarında sarkık bir şekilde dururken, uzak duvarda yavaşça büyürler. Diğerlerinden yükselerek, sanki doğrudan bana bakıyormuş gibi dik durur ve ilk kez bir şekilde varlığımı fark ettiklerini hissedirim.

Neden şimdi?

Neyi göremiyorum?

"Gölgeler mi görüyorsun?" Bastırmaya çalışırken boğazımdan bir çığlık çıkıyor, ama bu imkansız. Dikkatimi soluma çeviriyorum ve Brax'ı yatakta, kucağında eserler hakkında bir kitapla otururken görüyorum. *Ne zamandır uyanık?* "Raven?"

Boğazımı temizledim, çarşafı vücutuma daha fazla çekip sıkıca sardım. Diğerlerini nasıl uyandırmadığımı bilmiyorum, ama hepsi huzur içinde uyuyorlardı.

"Öyleydi," diye itiraf ediyorum sonunda, ona dönerek.

"Artık yoklar mı?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak, ben de başımı sallıyorum. "İyi misin? Bir şey tüm dikkatini çekmiş gibi görünüyordu."

Yutkunup, kelimeleri bulmaya çalışırken başımı salladım. "Bir tane vardı. Diğerlerinden daha büyüktü, ya da aslında daha büyük değil, ama daha belirgindi ve sanki benim dikkatimi çekmeye çalışıyordu."

Ellerini kucağındaki kitaba koyarak bana tüm dikkatini verdi. "İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

"Tam emin değilim, ama içgüdülerim iyi yönde olduğunu söylüyor," diye cevapladım ve omuzları gevşedi.

"İyi, çünkü senin için deli gibi savaşağım, ama aslında göremediğim bir gölgeye karşı bunun ne kadar işe yarayacağından emin değilim."

Gülümserim, esnemek için dudaklarımı genişçe açarken battaniyenin altına biraz daha gömülürüm. Yastıklara yaslanarak onu izlerim, sayfalar arasında ileri geri gidip gelirken, eserleri karşılaştırır.

"Orada bir şey buldun mu?" diye soruyorum, yorgunluk bir kez daha beni sarmaya başladığında gözlerim biraz kapanıyor. Sanki gölgeler gitmiş ve enerjimi de beraberlerinde götürmüş gibi.

"Sanırım. Özellikle bu zümrüt kapı. Gerçekten Gölge Diyarı'na açıldığına inanılıyor. Geçen gece bunu gözden kaçırmıştım, ama bu diyarı daha önce annemle babamdan başka kimden duyduğumu hatırlamaya çalışırken uyuyamadım. Bu da beni buraya getirdi."

"Yani oraya rüyada değil, fiziksel olarak gitmek gerçekten mümkün olabilir mi?" diye soruyorum, yorgun beynim tekrar hakimiyetini ele geçirirken açıklığa kavuşturmak istiyorum ve o başını sallıyor.

"Sanırım öyle, ama metinde kapının yerinin açıklanmadığını öğrenmek senin için sürpriz olmadığından eminim."

İç çekerim. Elbette değil. Şu anda hayatımızı kolaylaştıracak hiçbir şey yok. Bu da farklı olmayacak.

"Dikkat çekici başka bir şey var mı?" diye soruyorum, yine esneyerek.

"Olabilir, ama endişelenme, Shadow. Uyuyun. Sabah uyandığınızda tesise gideceğiz ve tamamen dinlenmiş olmanız gerekiyor."

Onaylayarak mırıldanırım, ama bunu duyup duymadığını bilmiyorum çünkü bir dakika sonra tekrar derin bir uykuya dalarım.

Brax'ın portalından geçerken beni saran his neredeyse yatıştırıcıydı, kompleks görünür hale gelirken bu hisse tutunuyorum.

Diğer ormanlara ne kadar benzediğini görmek beni her zaman şaşırtıyor, ama onu koruyan kalkanlar ve içinde gizlenen potansiyel tehlikeler normalden çok uzak.

Beşimiz, yaklaşmak için açık çim alanı hızla geçiyoruz ve Profesör Figgins'i aramak için tekrar tekrar soldan sağa bakınıyoruz. Eğer görünmezse, yaklaşımında çok daha sert olmak zorunda kalacağım, ama onu son gördüğümde gözlerinin parladığı hali, burada olacağına inanmamı sağlıyor.

Burada olmalı.

"Ari, beni duyabiliyor musun?" Ağaç sınırına yaklaşırken gergin bir şekilde dudaklarımı ıslatıyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Raven?" Onu duyabiliyorum, ama hiçbir yerde göremiyorum.

"Sana yardım etmek, işleri yoluna koymak için buradayım," diye ısrar ediyorum, ruhum beni ona doğru çekiyor, ama ondan dalgalar halinde yayılan öfke, bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyor.

"Burası güvenli değil. Gelmemeliydin."

Zane elimi çeker ve yüzümü gösterir. Kaşlarımın çatık olduğunu ve çenemin gergin olduğunu fark ederim.

Ari, diyorum dudaklarımla, ama bu onun yüzündeki endişeyi hafifletmiyor gibi görünüyor.

"Güzel, zaten buradasın. Fazla vaktim yok," diyor Profesör Figgins, uzun siyah peleriniyle ve başlığı çekilmiş halde birdenbire ortaya çıkıyor.

"Acelen ne?" diye sorar Brax, kollarını göğsünde kavuşturup ona bakarak cevap bekler.

"Bunun seni ilgilendirmedini düşünüyorum," diye karşılık verir, kaşlarını kaldırarak ona bakar, ama o onun bakışları altında yılmaz. İkisi birbirlerine bakarak pes etmezler ve ben iç çekerim.

"Bunun için gerçekten vaktimiz yok," diye mırıldanırım ve ikisinin yanından geçip yerleşkeye yaklaşıyorum. Hâlâ Ari'yi göremiyorum, ama onu hissedebiliyorum ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremiyorum.

Sanki belirsizliğimi hissetmiş gibi, ağaçların arasından altın rengi tüyler parlar ve içimde umut filizlenir. Ruhum onu çağırır, onu yanımda görmek için çaresizce, ama ne kadar ileri geri sallansam da, o yaklaşmaz.

"Ari."

"Neden buradasın, Raven?"

"Sana zaten söyledim."

"Neden?"

Kanatlarının yanlarında çırpındığını görebiliyorum, ama yine de dönüp bana bakmak için hiçbir çaba göstermiyor ve içim endişeyle kıvrılıyor.

"Raven?" Creed bana şaşkınlıkla bakıyor ve fark ediyorum ki, her zamanki gibi konuşmanın yarısını bile dinleyemiyorlar, bu yüzden neler olup bittiğini bilmiyorlar.

Boğazımı temizleyip, diğerlerinin bana yaklaşıldığını hissedince Ari'ye dönüyorum. "Ari, Figgins'e neler olduğunu kanıtlamak için buradayız, böylece seni buradan güvenli bir şekilde çıkarabiliriz."

O alaycı bir şekilde güler. *"Zamanını boşa harcıyorsun. O cam çekiç kadar işe yaramaz,"* diye karşılık verir ve ben onun haklı olmaması için dua ederim. *"Ayrıca, sana defalarca bunun güvenli olmadığını söyledim, ama sen yine de buraya gelerek bana karşı gelmeye devam ediyorsun."*

"Affedersin, pislik, sana karşı gelmiyorum, ve gelseydim bile, sen benim patronum değilsin," diye homurdanıyorum, ellerimi yanlarımda sıkarak öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. "Ayrıca, bunun benim için güvenli olmadığını biliyoruz, ama senin ve Gia için de güvenli olmadığını biliyoruz, ve ben seni korumaya çalışıyorum."

"Ne diyor bu?" diye sorar Figgins, beni iyice görebilmek için başlığını indirir. Bu kadar yakından bakınca yorgun görünüyor, gözleri biraz çökmüş ve altındaki torbalar birkaç gün öncesine göre daha koyu.

Onun sorunlarının sebebi ne acaba? Erikel ile de bir ilgisi var mı?

Kafamı sallayarak odaklanıyorum. "Senin işe yaramayacağını düşünüyor ve buranın ne kadar güvensiz olduğu için gelmememiz gerektiğinde ısrarcı."

"Cam çekiç kadar işe yaramaz. Beni kayanın altına atacaksan, en azından doğru dürüst at."

Gülümsememi bastırarak açıklığa kavuşturuyorum. "Üzgünüm, onun tam sözleri 'cam çekiç kadar işe yaramaz'dı."

Figgins bana kaşlarını kaldırırken, Zane ve Eldon arkamda kıkırdıyorlardı, ama o alınmış gibi görünmüyordu, daha çok Ari'nin yanıldığını kanıtlamak istiyor gibiydi.

Tabii ki, lütfen yap.

Tek kelime etmeden yanımdan geçer, yeterince yaklaştığında elini kaldırır ve ben, onun dokunuşuyla kompleksin etrafındaki koruma kalkanının dalgalandığını izlerim.

"Bunu yapmamalı."

"Ari bunu yapmaman gerektiğini söyledi," diye tekrar ediyorum, kendimi lanet bir papağan gibi hissederek. "Ben yarattım, sanırım sorun yok."

"Bunun kurcalanmış olabileceği konusunda onu uyardın mı?"

"Evet."

Ari şu anda karşımda duruyor olsaydı, bana o bakışı atacağına eminim. Doğruyu söyleyip söylemediğimi sorgulayan bakış.

Siktiğimin herifi.

"Hmm, ama ne demek istediğini anlıyorum. Bir şekilde... farklı hissettiriyor."

Çocukça bir şekilde dilimi çıkarıyorum, muhtemelen bana hiç dikkat etmediğini biliyorum ama yine de iyi geliyor.

Ari iç geçirir. *"Ona bir şeyler anlattığını sanıyordum."*

"Anlattım," diye homurdanıyorum, ona kollarımı sallayarak. "Ama bu, onun dinlemek istediği anlamına gelmez," diye ekliyorum, bu sefer Figgins'in bakışlarını üzerime çekiyorum, ama umursamıyorum. Yanlış değilim.

Etrafımızda bir çığlık duyulur ve panik beni sararken duraksamam. Yüksek ama aynı zamanda derin bir ses, korku değil hakimiyet sesi ve Ari'yi bu kadar heyecanlandıranın bu olduğunu biliyorum.

"Bariyere dokunduğu için senin varlığını hissedebiliyor. Gitmelisin."

"Hayır, seni bırakmayacağım."

"Ne diyor?" diye sordu Figgins ve omurgamdan bir tahriş hissetmeye başladım. Her şeyi tekrar tekrar anlatacak vaktim yoktu.

Siktir.

"Sen bariyere dokunduğun için yarattığın burada olduğumuzu bildiğini düşünüyor."

Eli yanmış gibi hızla çekildi, ama Ari'nin dediği doğruysa, artık bunun için çok geç.

Başka bir çığlık havayı yalar ve adamlarım hızla etrafımı sarar.

"Raven, güvenli değilse kalamayız," diyor Creed sağımdan, ormanı yaratık için tararken.

"Onu bırakmayacağım, Creed. En azından onları kurtarmanın bir yolunu bulana kadar," diye ısrar ediyorum, endişe pençelerini bedenime geçirirken ormanı bir kez daha tarıyorum.

Mor, mavi ve yeşil yanardöner renkler sağda parıldıyor, Brax'ın geniş vücudunun etrafında görüyorum. "Orada," diyorum nefes nefese, renklerin ağaçların arasından sıçradığını izlerken.

Ne olduğunu anlayamıyorum, bu da damarlarımda daha fazla korku uyandırıyor.

"*Raven. Git,*" diye emrediyor Ari, ama ben onu görmezden gelmeye devam ediyorum. Bir saniye sonra hareket ediyor, hızından dolayı tüyleri ve kürkü rüzgarda hışırıyor.

İlk başta tehlikeden kaçtığını düşünürüm, ama yönünü değiştirmez ve parıldayan renklerden uzaklaşmazsa, bunun tam tersi olduğunu anlarım.

"Ari, hayır!" diye bağırırım ve yaratık bana doğru döner, karanlık bakışları benimkilerle buluştuğunda donakalır.

Siyahın da siyahı gözleri benimkini deliyor, pulları ağaçların arasından sızan ışıktaki parıldıyor. Çelik gibi pençeleri, her nefes alışında vücudu dalgalanırken, altındaki yosunlara kıvrılıyor.

"O nedir?" diye fısıldarım, kalbim göğsümde hızla atıyor.

"Ben... ben... sanırım o bir... bir Drake."

Başımı eğip Figgins'i arıyorum, o da benim gibi olduğu yerde donakalmış, yaratığa benim kadar dikkatle bakıyor. "Bir Drake mi?"

O başını sallar. "Kanatsız bir ejderha. Hayatımda hiç görmedim. Onlar efsanevi yaratıklar, bu topraklara ait değiller. En azından ben öyle sanıyordum," der ve titreyen parmaklarını ağzına götürür.

Yaratık tekrar çığlık atar ve havada bize doğru sıçrayarak dikkatimi çeker. Kaçmalıyız, saklanmalıyız, kesinlikle buradan gitmeliyiz, ama hepimiz olduğumuz yerde donup kalırız, ağaçların arasından bize doğru gelen kaderi alay edercesine.

Brax'ın tişörtünün arkasını tutuyorum, o yerden sıçrayıp bizi ayıran bariyere doğru atlarken kendi nefesimden boğuluyorum. Korumanın kolaylıkla aşılacağından eminim, ama bunu öğrenemedim, Ari kendini ona doğru fırlatınca yaratık yana doğru savruluyor.

"Ari," diye nefes alıyorum, Drake ıglık atmaya devam ederken onun homurdandığını duyuyorum, ama bu seferki baskın bir ses değil, acı dolu bir ses.

Ari orada durmuyor. Saldırırken Drake'e en ufak bir şans bile tanımıyor. Bu çok fazla, ama gözlerim onları izlemeye odaklanmış durumda.

"Bakma, Raven."

"Ari," diye başarırım, kelimeleri bulamadan.

"Bakma, lütfen."

Siktir.

Ona bakmaya devam etme içgüdüsüyle mücadele ederken, tanıdık birinden bana akan duygulara odaklanıyorum ve onun rehberliğinde ilerliyorum, böylece alnım Brax'ın sırtına yaslanıyor ve ben onun tişrtne tutunuyorum.

Gremiyor olabilirim, ama sesler oldukça iyi bir hikaye anlatıyor ve uzuvlarımda acı hissettiğimde, Ari'nin de yaralandığını anlıyorum. Ancak, Drake'den keskin bir ıglık yükselip ardından sessizlik çöktüğünde, bu konuda paniğe kapılma şansım çok kısa sürüyor.

Birkaç saniye geçer, ama Ari'den hissettiğim duygular yüzünden, Zane elini omurgamdan aşağı doğru kaydırıncaya kadar saklanmaya devam ederim. "Artık iyisin, Dove," der ve ben yavaşça başımı kaldırıyorum.

Drake'i göremiyorum, ama Griffin'im bariyerin diğer tarafında, birkaç metre uzakta. Yüzüne iyice baktığımda nefesim kesiliyor. Yüzünde  kalın, derin ve pürüzlü iz var ve kalbim sızlıyor.

Ama bu izler bugünden değil. Yavaş yavaş iyileşmeye başlıyorlar, bu da buraya gelmeden önce zaten orada oldukları anlamına geliyor. Bu yüzden mi saklanıyordu?

Brax'ın yanından geçerek, beni arkasına çekmesini bekliyorum, ama o bunu yapmıyor. Bariyere yaklaşıyorum, ona dokunmamaya dikkat ederek Ari'nin yenilmiş yüzüne bakıyorum. Onun kürkünü okşamak ve gagasının bana verdiği rahatlığı hissetmek istiyorum, ama yapamıyorum.

"Bu da neydi böyle?" diye soruyorum, havada bir soğukluk hissedince kollarımı kendime doluyorum.

"Drakes. Erikel onları buraya getirdi. Burada sakladığı şey bu."

Onun cevabını diğerlerine hızla tekrar ediyorum, bakışlarımı hayalet gibi bembeyaz olan Figgins'e dikiyorum.

"Orada olmamalı," diye mırıldanır, inanamıyormuş gibi başını sallar. "Bu, *sonunda* beni dinlediğın anlamına mı geliyor?" Göğsüm sıkışır, nefesimi tutarak cevabını beklerken göğsüm sıkışır.

Bana doğru dönüyor. Gözlerinde hü­zün var ve dudaklarında umut verici olmayan küçük bir gülümseme.

"Evet, ama bu artık bir şey ifade etmiyor çünkü artık koğuşun kontrolü bende değil. Onları serbest bırakamam."

YİRMİ ÜÇ ZANE

Raven başını ellerinin arasına almış oturuyor, Eldon ve Creed onun iki yanında dururken, Brax ve ben odada volta atıyoruz. O kanepenin arkasında, ben ise önünde, artan öfkemizi bastırmaya çalışarak yan yana yürüyoruz. Ari'nin geçen sefer söylediği her şeyin doğru olmadığını ummuştum, ama ne yazık ki o kadar şanslı değiliz.

Gerçekten de doğru.

O yaratık... Lanet olsun. O başka bir şeydi. Ari'nin görünüşüne bakılırsa, onlardan çok daha fazlası var ve o, onlarla tek başına savaşmak zorunda kalmış. Kaderimizde ne yazdığını bilmiyorum, ama uğraştığımız bu bokun çoğalmaya devam etmesi bana pek iyi gelmiyor.

"Başka birinin büyüyle oraya hapsolmuşlarsa, onları kurtarmak için nasıl erişebiliriz? Onlara yardım etmek için ne yapabiliriz?" Raven, hepimizi saran çaresizliği kabullenmekte zorlanarak, öfkeyle koltuğuna geri yaslandı ve ellerini yüzüne götürdü.

"Bilmiyorum, Shadow, ama bir yolunu buluruz," diye söz verir Brax, ensesini ovuşturarak. Kahretsin. Brax'ın teselli etmeye çalıştığına göre işler pek iyi gitmiyor demektir.

"Her şeyin üstüne bir de bu mu?" Raven, hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırarak ekliyor. "Bu, bir grup insan için bile çok fazla, bir krallık için ise hiç değil."

"Bir kişi için." Creed öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayayarak kızımıza bakar.

"Ha?" Raven ona bakıyor, açıkça kafası karışmış, ama ben onun ne demek istediğini tam olarak anlıyorum.

"Tüm bunlarla yüzleşecek güce sahip olan kişi sensin Dove," diye mırıldanıyorum, adımlarımı durdurup ona dönerek yüzüne bakıyorum.

"Ben mi?"

Hala ne kadar güçlü olduğunu, dünyanın gidişatını ne kadar değiştirebileceğini görmemesi neredeyse sevimli. Kendine olan güvensizliği ve inançsızlığı

ruhuna kazınmış, ona gücünü fark etmesine yardım etmemiz gerektiği çok açık. Şimdi her zamankinden daha fazla.

Başımı sallayarak onun önüne çömelıyorum. "Ve her adımında yanında olacağız."

Sözlerime başını salladı, ama bunların gerçekten kafasına girmediğini biliyorum.

Ayağa kalkarken, dünyanın ağırlığı bizi ezmeye devam ederken derin bir nefes veriyorum.

Kendimi çaresiz hissediyorum.

Eldon, Raven'a bir şeyler açıklamaya başlar ve onun dikkatini dağıtır, ben de bu fırsatı değerlendirip odadan çıkarım. Yatak odamın kapısını arkamdan kapatırım ve yenilginin beni ele geçirmesiyle bir anlığına ahşap kapıya yaslanırım.

Bunu atlatmak için kendime on saniye veriyorum ve ayağa kalktığımda hala içimi kaplamasına rağmen, sinirimi bastırıp komodinden kabuğumu çıkarıyorum. Parmaklarım kas hafızasıyla cihazın üzerinde dans ediyor. Bir saniye sonra ses havayı dolduruyor ve neredeyse bir dakika boyunca devam ediyor, sonra kesiliyor.

Her şey mahvolduğundan beri tam olarak böyle oluyor.

Aynı hareketleri tekrarlayarak tekrar deniyorum, ama yine de babamın sesi odayı sihirli bir şekilde doldurmuyor.

Siktir.

Bir kez daha deniyorum, ama ilk seferinde olduğu gibi yine hayal kırıklığına uğruyorum, telefon kesiliyor ve ben tek başıma, içimde kabaran öfkeyle kalıyorum. Bugün yine bir sonuca varamayacağım ve ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Kabuğu odanın diğer ucuna fırlatıyorum, duvara çarparak yatağımın üzerine sekmesini izliyorum. Her nefesimde hırıldayarak, hayal kırıklığım öfkeye dönüşüyor. Hiç bu kadar çaresiz ve işe yaramaz hissetmemiştim. Raven benden daha fazlasını hak ediyor, ama ben ona hiçbir şey sunamıyorum. En azından değerli bir şey sunamıyorum.

Yatak odamın kapısı çalınır, içimdeki çılgınlığı durdurur ve bir saniye sonra Raven'ın başı kapı çerçevesinden görünür.

"Hey, her şey yolunda mı?" diye sorar, endişeyle kaşlarını çatarak, ve ben daha da sinirlenirim. Her şeyin üstüne bir de benden bunu duymasına gerek yok. Zihinsel yükü zaten tam kapasitede ve ben durumu daha da kötüleştiriyorum. Ama artık çok geç. Zorlandığım açık. Bunu inkar etmek sadece durumu uzatır ve bunu daha da istemiyorum.

"Hayır. Hayır, iyi değil Raven." Bunu itiraf etmek omuzlarımdan bir yük kaldırıyor. "Babamı aramaya çalışıyorum. Deniyorum, deniyorum ama telefonu açmıyor. Hiçbir şey yapamıyorum. Gittiği geceden beri böyle. Onun yardımına ihtiyacımız var. Onun yardımına *ihtiyacım* var."

Omuzları çöküyor ve odanın içine doğru adım atarken ağzının köşesinde yumuşak bir gülümseme beliriyor. "O zaman çok basit, Zane. Lyra'ya gidelim."

Hemen başımı salladım. "Bunu birçok kez düşündüm, ama çok riskli. Muhtemelen Erikel'in kontrolü altında."

Kardeşlerim onun arkasında odaya girerken Raven eliyle beni durdurur.

"Gidip öğrenmedikçe bilemeyiz."

Ne zamandan beri baskı altındayken bu kadar mantıklı konuşuyor?

Başımı sallayarak derin bir nefes alıyorum, omuzlarımı gevşetirken onun gülümsemesi büyüyor. Kapıya doğru dönüyor, Brax, Eldon ve Creed'i yanından geçip bana bakıyor.

"Geliyor musun?"

"Seni her yere takip ederim."

Ana akademi binasının çift kapısından geçerken ayak seslerimiz mermer zeminde yankılanıyor, Lyra'nın ofisi artık gözümüzün önünde. Buraya gelirken birkaç sınıf arkadaşımızı gördük, ama içeri girdiğimiz anda, buranın hafta sonu olduğunu anlayabilirdiniz çünkü burası bomboştu.

Kahretsin, Lyra bile burada olmayabilir, ama Raven bir göreve çıktığında, o bir göreve *çıkar* ve gerekirse bizi cehenneme götürse bile onun için mutlu oluruz.

Yaklaştıkça Raven öncü olur ve hiç duraksamadan Lyra'nın kapısını çalar. Hiçbir cevap almayacağımızdan eminim ve geri dönüş yolunda hepimizin sakinleşeceğini umuyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, kapının diğer tarafından onun sesi cevap verir.

"Girin."

Raven omzunun üzerinden bana bakar, kaşlarını kaldırır ve parmaklarını çaprazlar. O odaya girerken, geri kalanımız da onun peşinden gideriz. Arkamdaki kapıyı tekmelerek kapatırım ve odayı gözlerimle hızlıca tararım, ama olağan dışı bir şey göze çarpmaz.

"Lyra."

"Raven," diye karşılık verir yönetici, Dove'uma kaşlarını kaldırarak. "Bu şerefi neye borçluyum?"

Ne yaptığımı fark etmeden, daha hızlı ulaşmak için yanlışlıkla Eldon'ı iterek öne doğru adım attım. "Kabuğumla sorun yaşıyorum. Çalışmıyor."

Siktir.

Onun güvenilir olduğundan emin olana kadar bu konuyu önemsiz göstereceğimizden emindim, ama görünüşe göre, benim gevşek dilim başka türlü düşünüyor.

Raven endişeli gözlerle bana bakarak boğazını temizledi. "Evet, Zane'in kabuğunda bir sorun var gibi görünüyor. Değiştirme seçeneği var mı?" diye sordu ve başını sallayan Lyra'ya döndü.

"Hayır. Bağlantıları kesildi," diye açıklıyor Lyra, önündeki parşömenden gözlerini ayırmadan.

"Bağlantıları kesildi mi?" diye tekrar soruyorum, kardeşlerimin bana yan gözle baktığını hissederken, Raven'ın bakışları sanki bir şeyi izliyormuş gibi odanın başka bir yerine sabitlenmiş gibi. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye ekliyorum. Endişem, annem ve kız kardeşimle birlikte babamın güvenliğiyle ilgiliydi, ama sorun kabukta ise, umarım ailem iyidir.

Lyra kaşlarını çattı, önündeki tüy kalemle yazdığı sihirli yazılar kısa bir süre durakladı ve başını kaldırdı. "Bilmiyorum."

"Hala kabinde ailelerimizle konuşabiliyor muyuz?" diye sorar Raven ve ben başımı sallarım.

"Hayır." Lyra'nın bakışları tekrar parşömene düşer.

"Neden?" Raven, masaya avuçlarını dayayarak öne doğru eğilir.

Lyra yine kaşlarını çattı, bu sefer daha derin bir şekilde, başını sallayarak. "Bilmiyorum."

"Onları görmek için bir geçit açabilir miyiz?" Eldon araya girer, kollarını göğsünde kavuşturur ve Lyra bu sefer cevap verme zahmetine bile girmeden tekrar başını sallar. "En azından denemeye değerdi," Eldon fısıldayarak mırıldanır.

"Öyle mi?" Lyra, parşömene bakarak dudaklarını büzerek karşılık verdi.

Raven'a bunun açıkça anlamsız olduğunu söylemek için dudaklarımı aralıyorum, ama Raven'a bakarken ağzım açık kalıyor ve tek kelime bile çıkmıyor. Raven, görünmez bir ip ya da benzeri bir şeye elini dolayarak, görünüşte hiçbir şey yokmuş gibi çekiyor ve ben de bir an için olanları anlamaya çalışıyorum.

Lyra'nın büyüünü ele geçirmiş.

Raven, yöneticiye doğru birkaç adım atıyor, masanın etrafından dolaşarak ona yaklaşıyor ve eline bakmaya devam ederken nefes nefese kalıyor. Tahmin edilemez Dove'umun bundan sonra ne yapacağını bilmiyorum, ama ağzından çıkan yumuşak sözler bu değil.

"Lyra, iyi misin?"

"Hayır," diye patlar, ağlamaya başlamadan önce elini ağzına kapatır ve ellerinin arasında kontrolsüz bir şekilde hıçkırır.

Ne oluyor lan?

Raven ona biraz zaman tanır, Creed'i yanına çağırır, geri kalanımız ise ağlayan kadına belli bir mesafe bırakırız. Bu benim uzmanlık alanım değil. Kesinlikle değil. Ağlaması biraz sakinleşip yüzündeki gözyaşlarını sildiğinde, Raven boş elini Lyra'nın omzuna koyar.

"Neden, Lyra? Ne oluyor?"

"Bilmiyorum," diye tekrarlar, sözcükler onu daha da ağlatmış gibi yüzünü öfkeyle buruşturur.

Raven başını Creed'e doğru eğerek ona bakar ve ikisi arasında kelimeler kullanılmadan bir konuşma geçer, çünkü bir saniye sonra Raven de onun yanında bir şeyi tutmaktadır.

Onun büyüü.

"Nazik olacağım, Lyra. Söz veriyorum."

Eldon ve ben birbirimize göz ucuyla bakarız, Lyra'nın gözlerinin kapanmasını ve Raven'in da aynısını yapmasını izlerken kafamız allak bullak olur. Raven nefesini tutarak geri çekilene kadar odaya sessizlik çöker ve tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan nabzımın sesidir.

"Raven." Onun adını söylemeden edemiyorum ve o tereddüt etmeden bana dönüp bakıyor.

"Creed'in büyüünü yansıtarak onun zihnini gördüm. Birçok şeyi yapmak zorunda bırakılmış ama ne olduğunu bilmiyor çünkü Erikel'in adamlarından biri ona bir engelleyici koymuş gibi görünüyor," diye açıklıyor ve gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Bu, onun neden hiçbir şey bilmediğini kesinlikle açıklıyor.

"Ona nasıl yardım edeceğiz? Engelleyiciler sadece onları koyan kişiler tarafından kaldırılabilir ve o kişi burada değil. Olsa bile, bize yardım edeceğini sanmıyorum," diyor Eldon ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum.

Eldon'ın söylediklerine rağmen Raven gülümser. "Öyle olurdu, ama görünüşe göre Erikel'in adamları sandıkları kadar zeki değiller." Nedenini sormak üzereyim, ama Raven iki elini de yanlarına indirip

büyülü iplikleri bıraktığı anda, açıklamak için dönüyor. "O, engelleyiciyi ona koymadan önce arkadaşına tam da bu bilgiyi övünerek anlatıyordu. Bu yüzden ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyorum."

O böyle derken, Lyra da dahil olmak üzere geri kalanımız ona şaşkın gözlerle bakarken, o arkasını döner. Raven onun önüne çömelir ve ellerinden birini kendi elleriyle sıkıca tutar. "Melody. Benim. Kırık. Al. Kirli. Kelime. Son."

Lyra inlerken, başını tavana doğru eğerek turuncu bir rüzgar esiyor ve ben dehşetle ağzımı açıyorum.

Ne oluyor lan?

Bir an sonra, koltuğuna çökerek Raven'ın elini sıkarken yastığa yaslanır. Nefes nefese kalarak göğsü inip kalkar ve yavaşça gözlerini kırpar.

"Aman Tanrım. Teşekkürler. Teşekkürler. Teşekkürler," diye mırıldanır, koltuğunda dik oturur ve Raven'ın elini bırakıp yüzündeki saçlarını geriye doğru tarar. "Gerçekten, teşekkürler," diye ekler ve Raven ayağa kalkar.

"Önemli değil."

"Dürüst olmak gerekirse, böyle kendi içinde hapsolmuş hissetmenin nasıl bir şey olduğunu açıklayamam. Buradaydım, ama gerçekten burada değildim. Korkunçtu. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," diye mırıldanır ve Raven ona sadece gülümser.

"Monarch Denver ile iletişime geçmemize yardım edersen, borcumuzu kapattığımızı kabul ederim."

Lyra, elbisesi üzerinde ellerini gezdirirken gergin bir şekilde dudaklarını ovuşturur ve ayağa kalkar. "Gelin."

Odanın köşesine koşar ve ben kaşlarımı çatarım. Orada sadece duvarlar vardır, ama elini bir kez sallayınca bir kapı belirir.

"Bizi rastgele bir odaya mı sokmaya çalışıyorsun?" Brax, kaşlarını kaldırarak ona bakarken, yerinden kıpırdamadan sorar.

"Üzgünüm, burası benim... alanım. Saklanmam gerekirse diye gizli tutuyorum. Ayrıca, insanlar burada olmadığımı sandıklarında büyümü kullanmamı sağlıyor," diye ekler ve anlayışla gülümseyen Raven'a bakar.

"Teşekkürler, Lyra." Raven, bizim de onu takip edip etmeyeceğimizi umursamadan küçük alana girer, ama bunun nedeni muhtemelen bizim de onu takip edeceğimizi bildiğidir.

"Bu sistemi kullanın. Akademinin geri kalanından ayrı olarak kurulmuştur," diye açıklıyor Lyra, hepimiz odaya girerken. Beklediğimden çok daha büyük

beklediğimden çok daha büyük, içinde bir masa, kanep ve banyo var.

Raven'ın yanına kanepeye otururken teşekkürlerimi mırıldanıyorum ve babam için gerekli tuşlara basıyorum. Diğerleri de rahatça yerlerini alırken ses odayı dolduruyor, ama çok geçmeden babam karşımda beliriyor.

Siktir.

Onu gördüğümde içimden bir rahatlama dalgası geçer. Bu bir yansıma olabilir, ama yine de odur.

"Zane. Lanet olsun, Zane, sen misin?" Sesi etrafımızda yankılanıyor, beni görünmez bir kucaklamayla sarıyor ve ben gülümsüyorum. "Hepiniz iyi misiniz? Raven, Brax, Eldon ve Creed? Hepiniz?"

Kız arkadaşım ve arkadaşlarım gibi ben de başımı sallıyorum ve karnımda küçük bir umut ışığı oluşuyor. "Selam, baba." Babam kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor, ama ne kadar yorgun göründüğünü fark etmiyorum değil. Birkaç hafta önce gördüğümde bu yana on yıl yaşlanmış gibi görünüyor. "İyi misin?"

"Siktir et onu. Ben iyi miyim? Siz iyi misiniz? Orada mahsur kalan sizlersiniz, beni boş verin."

"Senin en havalı kişi olduğunu daha önce söylemiş miydim?" Eldon araya girerek, gülerek babama parmağını salladı.

"Birkaç kez söylemiş olabilirim. En azından moralini bozmamış gibi görünüyor," diye cevaplar, ama bize daha yakından baktığında kaşları çatılır. "Ya da belki de bozmuştur."

"Hayatta kalıyoruz Rhys, ama her şey mahvoldu," Raven kendi duygularını kontrol etmeye çalışırken alaycı bir şekilde itiraf eder ve babam elini yüzüne sürer.

"Anlat bana. Her şeyi anlat."

Ben de anlatırım. Tekrar anlatmak beynimi yorsa da, en küçük ayrıntısına kadar her şeyi özetlerim. Pinebrook köylülerine küfür eder, Burton ve diğerlerinin liderlik eksikliğinden dolayı iç çeker ve bu sabah Drake'den bahsedilince dehşetle ağzını açar. Lyra'ya ne olduğunu ve şu anda bize nasıl yardım ettiğini bile anlatırım.

"Haklıydın Raven. Her şey mahvolmuş," diye cevaplar, anlatmam bittiğinde.

Raven onaylayarak mırıldanır. "Ailem hakkında bir şey duydun mu?"

Sormaya utanıyormuş gibi başını eğiyor, ama babam bir anlığına başka yere baktığı anda, bir şeyler olduğunu anlıyorum.

"Baba?"

Üzüntülü bir gülümsemeyle bize döner. "Duydum, ama ne yazık ki Raven, şu anda babanla işler biraz zor."

Raven homurdanır. "Şaşırmadım."

"Hayır, hayır. O... zihniyle oynanmış," der babam, elini yüzüne sürerek. "Annen bizim evde, baban da öyle, ama o... onu kontrol eden şeyi ortadan kaldırıncaya kadar sakinleştirici verip hapsettik."

"Onu kontrol eden mi?" Raven koltuğunda dik oturur ve projeksiyona bakakaldı.

"Evet. Ne kadar süredir devam ettiğini bilmiyoruz, ama şu anda önemli olan sizi oradan çıkarmak. Onunla ben ilgilenirim, siz konsantre olmaya devam edin."

Açıkçası, bizim bilmediğimiz birçok şey oluyor, ama o haklı. Zaten başa çıkmamız gereken yeterince şey var.

"Tamam. Teşekkürler, Rhys," diye mırıldanıyor ve babam başını sallıyor.

"Dışarıda, Monarşi bir ordu kuruyor," diye açıklamaya başlar ve beşimiz şaşkınlıkla birbirimize bakarız. "Geri getirdiğiniz Monarch iade edilmedi ve iade edilseydi bile, anlaşmaya uymazlardı. Hala birkaç günümüz var, tek sorun bu, ama diğer Monarch'ları bu konunun herkesin önceliği olmasını sağlamak için sıkıştırıyorum," diye ısrar eder ve kalbim kabarıyor.

Onun babam olduğu için şanslı olduğumu biliyorum ve bizim tarafımızda savaştığı için şanslı olduğumuzu biliyorum, ama bundan daha da önemlisi, ne olursa olsun bizi körü körüne desteklediği için şanslıyım.

"Bizim için gelecek misin?" diye soruyorum, bu sözleri duymak istiyorum ve babam başını sallıyor.

"Senin için her zaman gelirim, oğlum."

YİRMİ DÖRT RAVEN

Derin bir nefes alıp aynadaki kendime gülümserken, ellerimi blazerimin yakalarına götürüyorum. Bu sıkıcı üniformayı giyiyor, düşmanımızın liderliğindeki bu lanet akademide mahsur kalmış ve onun bir sonraki hamlesini bekliyor olabilirim, ama kararlı pozitifliğim uzun zamandır ilk kez omuzlarımdan dünyanın yükünü alıyor.

Pazartesi sabahı, yeni bir gün ve yeni bir başlangıç.

Hafta sonu Rhys ile konuştuktan sonra, aramızda daha önce hiç hissetmediğim bir hafiflik var. Umut gerçek ve hepimizin içinde var. Monarşi geliyor, sadece zamanımızı beklemeli, uyanık ve tetikte kalmalıyız, her şey yoluna girecek.

Şimdiye kadar her şeyi gördük. Artık hiçbir şeyin bizi şok etmesi imkansız

Sırt çantamı koluma takıp, arkadaşlarımla birbirleriyle güldüklerini görmek için arkadaşlarımla birbirlerine gülüşlerini görmek için. Onların gülümsemelerini görmek beni daha da gülümsetiyor. Creed beni ilk fark eden oluyor ve koltuğundan atlıyor. Bir saniye sonra kolunu omuzlarıma atıyor ve beni kapıya doğru aceleyle götürüyor.

Kıkırdarak gülüyorum. Nedenini bilmiyorum, sadece gülüyorum.

Kahretsin.

Diğerlerinin bizi kovalayan ayak sesleriyle zemin titriyor ve Leila'nın beklediği ön kapıdan çıkarken özgürce gülüyoruz. O bize kaşlarını kaldırıncaya kadar sakınlaşmayı başlarız.

"Günaydın çocuklar," diyor sırtımdan ve yol boyunca benimle aynı adımda yürüyor.

Başımı Creed'in omzuna yaslarım. "Günaydın, babanla her şey yolunda mı?" Babası onu partiye gelmesine izin vermediğinden beri onu görmedim ve yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor. "Eğlenceli, ha?"

"En eğlenceli olanı," diye gözlerini devirerek cevap verir ve ben gülümserim. "Partide iyi bir şey öğrendin mi?"

Sebastian ve Ruben'in konuştuklarını tam olarak ona aktarırken kendimden bir an bile şüphe duymuyorum. Fazla bir şey değil, ama yine de bir şey. İçgüdülerim bana hedefin benim olduğumu söylüyor, ama bunun beni yıkmasına izin vermeyeceğim. Kardeşimin buraya geldiğinden beri beni öldürmeyi planladığından eminim, bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum.

"O zaman eğlenceli bir şeyi kaçırmamışım," diyor akademi binasına yaklaşırken iç çekerek ve ben başımı sallıyorum.

"Şey, duruma göre değişir," diyor Eldon, gözlerini kırparak ve kaşlarını oynatarak. "Raven ve ben..."

"Kapa çeneni," diye homurdanırım ve Creed benim adıma onu itekler, ama bu sadece onun daha yüksek sesle gülmesine neden olur.

Leila ona başını sallar ve yaklaşarak kolunu benimkine dokundurur. "Bu akşam bir toplantı var," diye fısıldar, sesini alçaltarak, ben de diğerlerine bakarak başımı sallarım.

"Harika, saat kaçta?" diye soruyorum, zihnim çoktan çalışmaya başlamış durumda. "Saat yedi tam."

Başımı sallarım. "Ondan önce boş musun?"

Kaşları yükselir. "Olabilirim. Her şey yolunda mı?"

"Umarım," derim, derin bir nefes alarak. Uzun uzun düşündükten ve çokça tereddüt ettikten sonra, bu kıza ya tamamen güveneceğim ya da hiç güvenmeyeceğim diye karar verdim. İşte buradayız. "Kimse gelmeden önce o toplantı odasında olmak istiyorum. Bunu yapabilir miyiz?"

"Kesinlikle. Bir nedeni var mı?" Şüpheli olmaktan çok meraklanmış görünüyor ve nedenini bilmiyorum ama bu bana ihtiyacım olan güveni veriyor.

"Bize verdiğin kitapta bir masadan bahsediliyor. O masanın aşağıdaki masa olup olmadığını bilmek istiyorum."

Kampüsün içinden geçip, toplantıdan bir saat önce gizlice Nightmares Guild odasına doğru ilerlerken ADRENALİN damarlarımdan akıyor. İsteyince görünmez olabilen seksi bir adam varken gizlilik modunu siktir et.

Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim, Leila diğer tarafımda, Eldon ise elini Zane'in omzuna koymuş, Brax ve Creed de onlara katılarak bir zincir oluşturmuşlar.

Leila, heyecandan kıkırdamayı engellemek için boş elini ağzına kapatıyor. Onun burada olması bir başka güven göstergesi, ama aynı zamanda onun varlığı, benim de Bishop'lar tarafından dikkatimin dağılmaması anlamına geliyor.

Benim kriptonitim her bakımdan erkeklerimdir. Hem olumlu hem de olumsuz anlamda. Onları ölümüne koruyacağım, ama dikkatimi çok dağıtırlar.

Çalılıkların arasından geçerek, loncanın giriş noktası görünür hale geliyor. Merdivenlerden aşağı inmeden önce, etrafın güvenli olduğundan emin olmak için acele etmiyoruz. Nefesimi tutuyorum, ama aşağıya ulaşip ana odaya girdiğimizde kimse görünmüyor. Bizi karşılayan tek şey, odanın ortasında her zamanki gibi göze çarpan altın masa.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorar Leila yaklaşırken.

"Açıkçası, bilmiyorum."

Zane büyüyü bozar ve ben de onun ve Leila'nın ellerini bırakırım. Nereden başlayacağımı bilemeden parmaklarımı masanın üzerinde gezdiririm, diğerleri de aynısını yapar. Her şey normal görünüyor, diğer masalardan farkı yok.

Dizlerimin üzerine çöküp altına sürünürken içimde bir şüphe belirir. Altını soldan sağa, sağdan sola tararım ama hiçbir şey bulamam. Ne aradığımı bilmediğim için işler daha da zorlaşır.

Vazgeçmeye hazırken, uzak köşede küçük bir parıltı gözüme çarptı. Yavaşça yaklaşırken sinirlerim gerildi. Yaklaştıkça parıltı daha da parlaklaşıyordu. Elimi uzattığımda, etrafımdaki her şey yavaşladı. Diğerlerine seslenmem gerekirdi, ama dilim ağzımda kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Onu kavradığımda, gözlerim kapanır ve zihnime görüntüler girer. Mırıldanmalar karışır, göz kapaklarımın arkasında birbiri ardına insanlar belirir ve masanın sakladığı konuşmaları ortaya çıkarır.

Hay sıçayım.

Bu gerçekten de kitaptaki eser. Ama bana gösterdiği şeyleri kontrol altına almazsam, daha akıllı bir şekilde buradan ayrılamayacağım. Derin bir nefes alıp, odaklanmak istediğim şeyi düşünüyorum, umarım bu, bana gösterilenleri daraltır.

Şu anda diğer eserler beni çok meraklandırıyor ve sanırım bu yüzden Burton dışında her şey kayboluyor.

Masada dirseklerini masaya dayamış, yüzünde bir gülümsemeyle oturuyor.

"Artefakt gizli," diye açıklıyor biri, Burton'ın gülümsemesi genişliyor.

"İyi."

"Sence kimse bizi fark etti mi?"

Kim konuşuyor bilmiyorum. Sesi tanıdım ama kim olduğunu çıkaramadım.

"Bizim peşimizde mi? Neden bizim peşimizde olsunlar ki? Herkese yardım ediyoruz,

Basilica krallığından koruyoruz. Aksine, bizi öveceklerdir," diye karşılık veriyor Burton. "Ayrıca, Ashdale dağlarında güvende olacaktır. Özellikle de etrafını çöl çevrelediği için. Kimse onu bulamaz."

İkisi de kıkırdar ve içim burkulur.

"Masa ve Poten'in Yakutu ile oldukça iyi bir koleksiyonumuz olacak," diyor diğer kişi ve Burton hevesle başını sallıyor.

"Gölgeler Diyarı'na açılan geçidin yerini de bildiğimi unutuyorsun," diye ekliyor Burton, bu sözleri beni şaşırtarak kaşlarını kaldırmama neden oluyor. Bu adamın diyara mı yoksa kendine mi yardım ettiğini anlayamıyorum ve bu durum hoşuma gitmiyor.

"Üç. Üç artefaktı ele geçirdin. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Ne kadar çok toplarsan, artefaktlar o kadar güçlenir, daha dayanıklı ve yok edilemez hale gelirler."

"Biliyorum. Mesele de bu," diyor Burton, koltuğuna yaslanıp rahatlamış bir şekilde iç çekiyor. "Mükemmel."

"Listenizde başka neler var?"

Kaşlarını çatarak diğer kişinin sesini hatırlamaya çalışıyorum, ama dilimin ucunda olmasına rağmen bir türlü hatırlayamıyorum.

"Altın savaşıyı gözetlemek istiyorum. İçgüdülerim bana onun bir şeyleri olduğunu söylüyor, muhtemelen ona hiçbir şeyin etki etmemesi nedeniyle oniks," diyor Burton, beni daha fazla gerçekle boğuyor. "Ve tacı istiyorum, ama onun yeri son on yıldır gizli ve kimse nereden başlayacağını bilmiyor. En son Amberglen'de görüldüğü biliniyor, ama bazıları onun Monarşi'de olduğuna inanıyor."

Bütün bunları not almam lazım. Vay canına.

Görüntü kayboluyor ve elim düşüyor, gerçek dünya tekrar gözümün önüne geliyor.

"Raven?"

"Evet?" Şoktan sarsılmış bir şekilde boğuk bir sesle cevap veriyorum.

Creed, gözlerime bakmak için çömelir, bakışlarında şaşkınlık belirir. "Hepsini gördün mü?"

Gözlerimi kocaman açarak başımı salladım. "Siz de gördünüz mü?"

"Evet, masanın üzerinde bir projeksiyon gibi oynadı."

Masanın altından çıkıp ayağa kalkarım, etrafıma bakarken üzerimdeki tozu silkelerim. "Aranızda diğer kişiyi gören var mı? Ben sadece Burton'ı görebildim."

Eldon başını sallar, ama konuşmak için ağzını açtığı anda, ayak sesleri dikkatimizi çeker.

"Siktir. Çabuk, bu tarafa," diye fısıldayarak bağırır Leila ve bizi, gölgelerin içinde küçük bir oyuk bulunan odanın derinliklerine doğru takip etmemiz için eliyle işaret eder. Kendini köşeye saklar ve geri kalanımız da onu takip ederiz. Zane sihrine başvurur ve tek kelime etmeden, hepimiz bir kez daha birbirimize bağlanarak görünmez oluruz.

Kalbim göğsümde hızla atıyor, ama Burton odaya girdiğinde kim olabileceğine dair merakım kısa sürüyor. Fitch bir adım arkasında, birini sürükleyerek geliyor ve onun Sebastian olduğunu görünce kaşlarım daha da çatılıyor.

Burton masanın etrafında dolaşırken blazerinin yakasını çeker. "Kimsenin seni görmediğini varsayıyorum," der ve Fitch'in Sebastian'ı odanın ortasında serbest bırakmasını izler. Sebastian, bırakıldığı yerde yenilmiş bir şekilde oturur.

"Tabii ki görmedik. Ama fazla vaktimiz yok. Toplantı saat yedide, yani otuz dakika sonra başlayacak," diye açıklıyor Fitch. "O neden burada ki?"

Burton, Sebastian'a başını sallarken çenesini sıkıyor. "Kontrolü sallanıyor. Kararları tutarsız. Ruben'den hedefi ele geçirdiğinden beri suçluluk duygusu onu ele geçirmiş gibi görünüyor."

Ne demek ne olmuş? Burton bunu neden biliyor? Bu emrin Erikel'den geldiğini sanıyordum, özellikle de adamlarından birine iletildiği için. Sebastian sanki orada değilmiş gibi onun hakkında konuşurken, mide bulantısı boğazımı yakıyor ve o sessiz ve hareketsiz kalıyor.

"Nasıl halletmemi istersiniz?"

"Yeni bir büyü yüklemesi ile cezalandırmak işe yarayacaktır," diyor Burton sertçe ve Sebastian başını kaldırıyor, gözlerinde korku var.

"Lütfen," diye hırıltıyla söyler ve geri çekilmeye çalışır, ama Fitch çoktan yakasından tutmuştur.

Sihir Sebastian'ı yerden kaldırırken, ben körü körüne Brax'ın elini tutuyorum. Okul ceketi, gömleği ve kravatı çıkarılır ve sırtı ortaya çıkar. Boş elimle ağzımı kapatıyorum, gözlerimde dehşet yanıyor.

Derisi kırmızı ve yaralıdır. Acı ve vahşetin izleri derisini kaplamıştır ve bunun kaynağı artık Fitch'in elindedir.

Bir kırbaç.

Gözümün ucuyla Leila'ya bakıyorum ve yüzünde de aynı dehşeti görüyorum. Bununla ilgili herhangi bir bilgisi olduğu yönündeki şüphelerim, onu titretmeye başlayan acı ve inanamama duygusuyla ortadan kalkıyor.

"Üç kırbaç. Önümüzdeki birkaç gün boyunca bunu hatırlamasını sağlayalım," diye emrediyor Burton ve Fitch'in daha fazla cesaretlendirilmesine gerek kalmıyor, elini aşağı indirip kırbacın havayı kesen sesini duyuruyor ve ardından Sebastian'ın sırtına vuruyor.

Siktir.

Duygular boğazımı tıkıyor. Kardeşim bir pislik. Bunda yalan yok, ama bu onun kendi suçu mu... yoksa onların mı? Her halükarda, izleyemem. Çok acı verici.

Kırbacın ikinci ve üçüncü vuruşları Sebastian'ı ağlatır, ses çığ ve kesik kesiktir, ama ben kendimi olduğum yerde kalmaya zorlarım. Tüm resmi görmüyorum ve görene kadar bizi ifşa edemem.

"Şimdi, yerini unutma, Hendrix," diye tıslar Burton ve ben gözlerimi açtığımda, elini Sebastian'ın yüzüne koyduğunu, parmaklarını açarak fısıldayarak bir şeyler mırıldandığını görürüm. Bir saniye sonra kardeşim yere düşer.

Leila'nın paniğini ve hareketini hissediyorum ve ona dönüp baktığımda, yüzünden gözyaşlarının aktığını görüyorum.

"Onun yanına, eve gidemem. Gidemem," diye fısıldar, her kelimeyle alt dudağı titrer.

"Gitmek zorundasın Leila. Bu bizim için çok önemli. Her şeyden daha önemli ve bizim bildiğimizi anlamamaları lazım," diye cevap veriyorum, onun duyulmadığından emin olduktan sonra. O şiddetle başını sallıyor ama Burton masanın etrafında dolaşarak dikkatimizi tekrar üzerine çekiyor.

"Toplantıya hazırlan ve ondan kurtul," diye tıslar Burton, yerde yatan Sebastian'ın cansız bedenine eliyle işaret eder. Fitch'in onu kovmasını beklerim, ama Fitch Sebastian'ı yakalayamadan Burton onu yakasından yakalar. "İşini yap, yoksa bir dahaki sefere kırbaçlanmayacaksın, hayatın sona erecek. Bu küçük loncayı benden saklayabileceğini mi sandın? Seni aptal."

Kaşlarımı çatıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Loncayı ondan saklamak mı? O lider, bu ne demek oluyor? Yanımdaki Creed'e bakıyorum, o da başını sallıyor, belli ki o da benim kadar kafası karışık.

"Hileyi sürdürmek için kızını da guildden atmak zorunda kaldık," diye ekliyor Fitch, Burton'ın kucağından Sebastian'ı alıp omzuna atıyor. Sebastian tepki vermiyor, ama onlar ona olan hayal kırıklıklarını dile getirmeye devam ediyorlar.

Siktiğimin herifleri.

Peki Burton'ın kızı kim? Tek bildiğim kovulan kız... Genie.

O değil, değil mi? Elbette, bu bağlantıyı bilirdik, değil mi?

Eldon'a bir bakış attığımda onun da bunu bilmediğini anladım.

Hepimiz bilgi bombardımanına maruz kalıyoruz.

"Bu beni şimdiden başımı döndürüyor," diye inliyor Burton, elini yüzüne sürerek, ve ben şok içinde onun yüz hatlarının değişmesini izliyorum. Gözleri kararıyor, bir yara izi beliriyor, saçları uzuyor ve tertemiz takım elbisesi, üzerine giydiği kürk mantoyla katmanlara dönüşüyor.

Erikel.

Erikel... Burton mu? Ne

oluyor lan?

Bayılacağımdan eminim. İnkâr edemem.

"Fitch, Burton'ın uygun şekilde ortadan kaldırıldığından emin misin? Başıma başka dertler ekleyemem," diyor Erikel, boynunu sağa sola çevirerek, ve Fitch başını sallıyor.

"Eminim. Ruben tam olarak istediğimizi yaptı ve ben de onu bizzat ortadan kaldırdım. Burton öldü."

YİRMİ BEŞ CREED

Başım dönüyor ve neyin ne olduğunu bilmiyorum. Daha önce durumun berbat olduğunu düşünüyorsak, şimdi daha da kötü. Neler olduğunu hiç anlamıyorum ve diğerlerinin de anlamadığından eminim.

Erikel bir... Lanet olsun, ne olduğunu bilmiyorum ama az önce yaptığı şey aşırı derecede güçlü bir büyüdü.

"Buradan siktir olup gitmeliyiz ki diğerleriyle birlikte geri dönebileyim," diye mırıldanıyor Brax ve Eldon kaşlarını çatıyor.

"Erikel'in bizim guildin bir parçası olduğumuzu bilmesini ister miyiz?" diye sorar, geçerli bir noktaya değinir ve Raven iç çeker.

"Genie onun kızıysa, o zaman zaten biliyor olmalı," der, omuzları sinir ve öfke karışımıyla gerilir.

Siktir.

Genie onun kızı. Genie. Onun. Kızı. Ya da Fitch'in az önce söylediği kadarıyla öyle görünüyor.

"Basilica Realm'den biri Silvercrest Akademisi'ne nasıl girer?" diye soruyorum, tamamen şaşkın bir şekilde, ve Zane omuz silkiyor.

"Bilmiyorum lan. Bunların hepsi nasıl oluyor?" diye homurdanır, inanamıyormuş gibi başını sallar.

Fitch, Sebastian'ı omzuna atarak odadan çıkar, Erikel ise masanın yanındaki sandalyeye oturur. Arkasına yaslanıp kollarını iki yana uzatır ve yavaşça Burton'a dönüşür.

Aklım başımdan gidiyor. Dönüşümü görmemiş olsaydım, karşımızda Burton'ın kendisi olduğuna yemin ederdim, ama Fitch'in sözlerine göre o öldü, bu yüzden bu mümkün olamaz. O gece Raven'ı onu ölümden geri getirmesi için neden uğraştı? Herkes onun hala hayatta olduğuna inandığı için onun yerini alabilmek için tüm bunlar bir hile miydi? Bu çok saçma.

"Buradan gidelim," diye fısıldadı Raven, hepimiz adımlarımızı uyumlu hale getirip sessizce odanın içinde parmak uçlarında yürürken, herkes arasındaki bağlantıyı koruyarak. Nefesim boğazımda takılmıştı ve bu kadar sessiz olmaya çalışmaktan bayılacağımdan emindim

ama şaşırtıcı bir şekilde, kesintiye uğramadan merdivene ulaşıyoruz.

Zane ilk basamağa bir ayağını koyar ama Fitch aceleyle merdivenlerden aşağı inerken hızla hareket etmek zorunda kalır. Biz duvara olabildiğince sıkı bir şekilde yapışırken o yanımızdan hızla geçer ve ana odaya geri dönerken bizi hiç fark etmez, ben de rahat bir nefes alırım.

Başka bir engelle karşılaşmadan merdivenleri çıkıp dışarı çıkıyoruz ve görünmeyecek bir yere saklandığımızda duruyoruz.

"Burada sorun yok mu?" diye sorar Zane ve ben onun yorgunluğunu fark ederim.

Etrafımızı bir kez daha kontrol ettikten sonra başımı sallarım. "Güvendeyiz, büyüü kaldır." O da hemen büyüü kaldırır ve rahatlamış bir şekilde sarkar. "İyi misin?" Raven,

panikle sorar ve kolunu tutar, o da gülümseyerek başını sallar.

"Evet. İyiyim. Üzgünüm Dove. Sadece büyü yüzünden. Beni çok yordu," diye açıklıyor ve Dove hızla onu teselli etmek için kollarına sarılıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve geri kalanımız da, Leila dahil, minnettarlığımızı mırıldandık, ancak Leila'nın, içini yakıp kavuran sessiz hıçkırıklar yüzünden biraz daha boğuktu.

Raven, Zane'i bırakıp yere çöker, çimlere bağdaş kurup oturur ve Brax hariç hepimiz onu taklit ederiz. Brax, çevremizi gözetlemeye devam eder. Raven, başını Zane'in omzuna yaslar ve Leila'nın ağlaması sakinleşirken ona destek olmak için elini tutar.

"Erikel nedir?" diye sorar Raven. Ben omuz silkerim, adını hatırlayamam ama Eldon hatırlar.

"O bir deri değiştiren, görünüşünü başkasına benzetebilen biri."

Raven titrer, yüzü tiksinti ile buruşur ve onu suçlayamam. "Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Nadir bir şeydir. Teknik olarak bir şekil değiştiren olarak sınıflandırılır," diye ekler Brax bize bakmadan.

"Her neyse, her halükarda biz iyi olacağız. Monarşi yakında gelecek. Sadece başımızı eğip tüm bunları sağ salim atlatmaya çalışmalıyız," diyor Raven ve Leila ona şaşkın şaşkın bakıyor.

"Geliyorlar mı?" Sesinde umut dolu bir ses tonu var ve Raven başını sallar.

"Kesin ayrıntıları bilmiyoruz, ama geleceklerini biliyoruz. O zamana kadar kafanı toparlaman ve babana nasıl yaklaşacağını düşünmen gerekecek. Korkutucu olduğunu biliyorum ve ben de bunu yapmak istemezdim

ama Erikel ile çalıştığını bildiğimizi renirse, kim bilir ne yapar. Sebastian'ın halini gördün." Raven yutkunur. Sebastian'ın sırtında gördüğü lekeler onu sarsmıştır. Dürüst olmak gerekirse, beni de sarsmıştır.

Sebastian'ın aldığı dayağı hepimiz hatırlayınca sessizlik kt üzerimize. Dn bana bunu hak edip etmediğini sorsaydın, kardeşlerimin de yapacağı gibi, kesin bir evet cevabı verirdim. Kahretsin, kendim yapmak için kırbaç istemiş olurum, ama şimdi... hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor. Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu tahmin etmek imkansız.

Siktir.

Elimle yüzümü silerek i çekerim.

"Sence Sebastian iyi olacak mı?" diye sorar Leila ve Raven'ın dudakları belirsizlikle kıvrılır.

"Onu canlı istiyorlar gibi görünüyor. Ama söyledikleri doğruysa ve geri kalanını kendimiz bir araya getirirsek, o zaman sanki bir tür büyülü kontrol altında gibi görünüyor. Ama ne kadar sürecek, bilmiyorum. Hiçbirimiz Sebastian'ı bu etkinin altında olmadan gördük m? Bilmiyorum, ama bu korkunçtu," diyor Eldon, kırbalamayı kastederek, ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum.

"Kahretsin, neyse ki hepiniz aynı fikirdeymişsiniz," Raven, gevşek bir sa telini kulağının arkasına sıkıştırarak mırıldanır. "Yanlış nedenlerden dolayı ona karşı yumuşadığımı sanıyordum. Elbette onun birdenbire benim için öncelikli bir konu olduğunu söylemiyorum, ama bunu izlemek hiç de hoş değildi."

Herkes bu gerçeği kabul ederek mırıldanır. Brax hariç herkes. Eminim o bu konuda bizden daha fazla kafası karışmıştır. Onu ldreğine sz veren oydu. Sözler, kardeşim için hayat boyu geçerli yeminlerdir. O sözlerinden asla vazgeçmez. Ama bu başka bir günün endişesi. şu anda başa çıkmamız gereken yeterince sorun var. Özellikle de oraya geri dönüp, olanlara tanık olmamış gibi davranmamız gerektiği için.

"Yani vizyondaki Burton'ın gerçek Burton olduğunu, yeni Burton olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sorar Leila, Burton adını defalarca tekrar ederek kafamı karıştırır.

"Kim bilir?" Zane, boynunun arkasını ovuşturarak homurdanır. "Görüntüyü tekrar izlediğimde, projeksiyonun gerçek Burton olduğunu düşünüyorum, ama bu beni yine de mutlu etmiyor çünkü o da görünüşün altında entrikalar çeviriyordu ve şimdi öldüğü için ona hiçbir şey soramayız."

lmş.

"Ruben'in elinde. Partide duyduğumuz konuşma bu olmalı," diye açıklıyor Raven ve Leila alaycı bir şekilde gülüyor.

"Babam, Erikel'in adamlarıyla dolu olduğu için partiye gitmeme neden izin vermedi ki, oysa o..." Dudaklarından bir hıçkırık kopar ve bir saniye ağzını kapatır, sonra bunu söyleyecek gücü bulur. "O da onlardan biri." Gözlerinden yaşlar akar, ihanet onu ele geçirir ve ona acımamak imkansızdır.

Raven kadar ona güvenmiyorum, ama Raven'ın insanların iyiliğine inanmasının çok zor olduğunu da biliyorum, ki bu onun burada olmasının tek nedeni. Babasının neler yapabileceğinin artık farkında olmasına seviniyor olsam da, bir yandan da buradaki sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmasaydı diye düşünüyorum.

Tüm bu bilgilerle nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, onu bırakın. Aldığımız bilgilerin her yeni katmanını ortaya çıkardığımızda, başka bir şeyin daha ortaya çıkması da işleri kolaylaştırmıyor. Bunun sonuna asla ulaşamayacağımızı düşünüyorum. Her şeyin nerede başladığını bilmek imkansız.

"Sanırım diğerlerine katılmalıyız," diyor Brax, guild'in olduğu yöne doğru başını sallayarak, ve hepimiz ayağa kalkıp, diğer üyeler merdivenlerden aşağı inerken üzerimizdeki çimleri silkeliyoruz.

"İyi olacak mısın?" diye sorar Raven, Leila'ya bakarak, Leila ise uysalca başını sallar.

"Olmak zorundayım. Bu benim ve duygularımdan daha önemli," diye itiraf eder, yüzündeki kalan gözyaşlarını silip ellerini gözlerine bastırır. Parmak uçlarındaki buz gibi beyazı fark ederim, ama bir an için orada kalır ve sonra kaybolur, o da ellerini indirir.

"Ağladığını gizlemeye mi çalıştın?" diye soruyorum, kızarmış ve şişmiş gözlerinin tamamen kaybolduğunu fark ederek.

Leila, kendinden memnun bir şekilde başını sallayarak kulaklarından kulaklarına kadar gülümser ve Raven kıkırdar. En azından oraya, ayrıldığımızdan daha sakın bir havada gidiyoruz.

Altımız, olabildiğince rahat bir şekilde merdivenlere doğru yöneliyoruz, ama altın zırhlı savaşçı, babamın varlığını fark ettiğimde omuzlarım geriliyor.

Projeksiyonun görüntüsü zihnimde canlanıyor, Burton'ın babamla ilgili bahsettiği oniks aklıma geliyor ve bunun doğru olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

"Creed," diye bağıyor yaklaşırken, parmağını bükerek bana gelmemi işaret ediyor ve sırtım kaskatı kesiliyor.

Pinebrook'ta yaptıklarını bilmek beni hem umutla hem de korkuyla dolduruyor. Umutla, çünkü o, tüm bu zaman boyunca özlediğim adam olma potansiyeline sahip; sadece vücudunu kalıcı olarak saran zırhın ağırlığı altında saklanıyor. Korkuyla, çünkü zihnimle ve bedenimle o kadar kolayca oynayabildi ki, ben hiçbir şeyin farkına varamadım.

"Bir dakika sürmez," diye mırıldanıyorum ve diğerlerinden ayrılıp ona doğru gidiyorum.

Gözlerimi hemen onun gözlerine dikmiyorum, gözlerim takıntılı bir şekilde zırhını tarayarak bir şey görebilecek miyim diye bakıyorum, ama karşımda sadece altın, altın ve daha fazla altın var. Ölümcül kırmızı lekelerle birlikte.

"Creed," diye tekrarlar ve bakışlarımı kendine çeker. "Neden buradasın?" "Anlamadım?"

"Orada neler oluyor?"

"Ne demek istediğini anlamadım," diye karşılık veriyorum. Erikel kim olduğunu ve ne yaptığını saklamaya çalışıyorsa, babam neden burada? Omzuma bakarken, babamın eli omzuma baskı yapıyor ve dikkatimi ona geri çekiyor, ama bunun yerine gözlerimi kapatıyorum ve ona bakmadan önce kısa bir an için sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum.

"Sen ve arkadaşların dışında kimse beni görmedi," sanki aklımı okuyormuş gibi açıklıyor. Aklımı mı okuyor?

Elini çekip bir adım geri atıyorum. Gergin gözlerle bana bakıyor ve kaşları acıyla çatılıyor, ama başka bir şey söylemiyor. Ona ne olduğunu bilmiyorum ve gerçek ailemin yanına doğru yürürken göğsümde bir rahatsızlık hissediyorum.

"İyi misin?" diye sorar Raven, ben yaklaşırken, ben de başımı sallarım. "İyiyim, neden sordun?"

"Bilmiyorum, sadece gözlerin kapandığında kaşların..."

Merdivenlerden inerken ona kaşlarımı çatıyorum, parmakları benimkilerle iç içe geçmiş, başparmağıyla benim ona defalarca yaptığım gibi benim parmak eklemlerimi okşuyor. "Ne?"

"Bilmiyorum, sadece üzgün görünüyordun," diye mırıldanır, kaşları endişeyle çatılır ve ben yüzüme zorla bir gülümseme takınırım.

"Öyle hissetmedim, yemin ederim." Belki kafam karıştı, ama herhangi bir sıkıntı hissetmedim ve şu anda beni rahatsız eden de bu. Babamın, benim engellerimi hiç çaba harcamadan aşma yeteneği...

Siktir.

Odaya girdiğimizde, üyeler masanın etrafında duran sahte Burton ve Fitch'in etrafında toplanmışlar.

Kalabalığa karışmak umuduyla aralarına giriyoruz, ama Erikel'in bakışları hemen bizi takip ediyor ve Fitch'in Leila'yı gördüğünde kaşlarını çatıldığını fark ediyorum.

"Selam dostum," Grave, Leila'nın yanına yaklaşırken fısıldıyor ve bana başını salladıktan sonra ona selam vermek için dönüyor. Birkaç saniye boyunca aralarında fısıldaşıyorlar, ta ki Leila onun söylediği bir şeye gülene kadar.

"Ağladın mı?" diye sorar, elini kaldırıp Leila'nın yanağını okşar ve Leila başını sallar. "Emin misin? Bu gece benim eve gelmek ister misin?" diye teklif eder ve Leila başını sallar, gergin bir şekilde alt dudağını ısırır ve başını eğip Raven'a bakar, Raven ona gülümser.

"Senin için sorun olur mu?" "Tabii ki olmaz."

Grave elini tutar, parmaklarını birbirine geçirir ve ben de etrafımızda olan biten her şey gibi bu ikiliye de şaşırıyorum. En azından Raven, Leila bu gece babasının yanına gitmek yerine Grave'le birlikte olursa onun için endişelenmeyecektir.

"Kısa keseceğiz," diyor Burton, herkesin dikkatini çekerek. "Erikel'in yakında bir yürüyüş düzenleyeceği söylentilerini duydum. Başka duyan var mı?" Ellerini beline koyarak kalabalığı süzer ve etrafımızda yankılanan bir "hayır" sesi duyulur.

Bunu gerçekten bir yürüyüş organize ettiği için mi söylüyor, yoksa sadece dolaşan söylentileri kesmek için mi? Kahretsin, şimdi her şeyi tekrar tekrar sorgulayacağız.

"Bizim adımıza birkaç kez Monarşi'ye ulaşmaya çalıştım, ama cevap alamadım. Başka şanslı olan var mı?" Burton, herkes başını sallarken kalabalığı bir kez daha tarar. Şimdi açıkça, akademi dışındaki kişilerle iletişim kuran var mı diye bakmaya çalışıyor, ama hiçbirimiz bunu itiraf etmemiz mümkün değil. "Tamam, uyanık ve tetikte olmalıyız. Son olarak, kütüphaneden büyümlü eserler hakkında bir el yazması kaybolmuş. Kimse görmüş mü?" Etrafımızda yine hayır sesleri yankılanıyor ve o hayal kırıklığıyla iç çekiyor, ellerini sıkarken parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Hiçbiriniz işe yaramaz mısınız?" diye bağıyor ve patlaması herkesi şaşırtıyor, hepimiz ona bakakalıyoruz.

Bu kesinlikle Burton'dan çok Erikel'in özelliği.

"Profesör Burton, bu akşamki üyelerle işimiz bitti mi?" Fitch, durumu yatıştırmaya çalışarak sorar ve Burton'ın taklitçisi onu küçümseyerek eliyle işaret eder ve odadan fırlayarak çıkar.

Peki o zaman.

"Toplantıyı ne için topladın ki?" Grave fısıldayarak mırıldanır ve cevap açıktır. O sadece, önemli gördüğü konularla ilgili bizim bildiklerimizi öğrenmek istemişti. Bizi eğitim seansına yönlendirmek yerine öylece çıkıp gitmesi, artık Burton'ın o olmadığı gerçeğini doğruluyor.

Leila da dahil olmak üzere diğer üyeler dağıldı ve Grave onu dışarı çıkardı.

"Şimdi ne yapacağız?" Eldon, benim hissettiğim kadar çaresiz görünüyor ve cevap Raven'dan geliyor.

"Rhys'e ulaşmamız gerek."

YİRMİ ALTI RAVEN

Dün gece dönüş yolunda Lyra'nın ofisine gizlice girmeye çalıştık, ama cevap yoktu ve kapı kilitliydi. Başarısız olsa da denemeye değerci ve bu sabah dersler başlamadan önce tekrar deneyeceğiz.

"Hepimiz gidemeyeceğimizden emin misin?" Eldon, nefes nefeseyken saçlarını yüzünden geriye doğru çekerek homurdanıyor. Ağırlıklar çoktan unutulmuş, ayaklarının dibine bırakılmış ve bana köpek yavrusu gibi bakıyor.

"Hey, bu benim fikrim değildi, unuttun mu?" diye karşılık verdim.

"Hayır, benim hatamdı. Eldon bunu atlatacaktır. Sadece korkaklık yapıyor," diye homurdanır Brax, terlemeden ağırlık kaldırmaya devam eder.

"Hayır, değil. Hayatım boyunca gördüğüm en güzel korkak bu değil, bu aptal kesinlikle öyle görünmüyor," Zane gülümseyerek omuzlarıma kolunu atıyor.

"Tabii ki gülümsüyorsun; sen onunla gidiyorsun, geri kalanımız ise burada kalıyoruz," diye ekledi Creed, ellerini beline koyarak.

"Yine Brax'ı suçla. Bu onun fikriydi ve hoşuna gitmese de haklı," diye çabucak karşılık verir Zane ve beni yanına daha sıkı çeker.

Bu sabah tekrar denememiz gerektiği belli olduğunda, Brax ikimizin gitmesinin daha iyi olacağını düşündü, böylece beşimiz bir arada olduğumuzda çekeceğimiz kadar dikkat çekmeyecektik. Koruyucu Bay'ın kendisi bunu söylemesi, hoşumuza gitse de gitmese de doğru seçim olduğunu doğruluyor.

"Peki, ama Brax bu saçmalığı uydurduğu için bu gece yatağın ucunda yatacak," diye kabul eder Eldon ve ben gülümsemeyi zor tutarım.

Lanet olası adamlar.

"Çabuk, gidelim Dove, fikrini değıştirmeden," diye fısıldadı Zane, dudaklarını yanağıma bastırarak, ben de titreyerek onaylayarak başımı salladım.

"Bir saat sonra Lyra'nın ofisinin önünde buluşuruz. Uslu dur," diye emreder Brax, bana keskin bir bakış atıp çenemi avuçlayarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırır. Bir an önce olduğundan daha koyu gözlerle benden çok çabuk uzaklaşır ve ben nefes nefese kalırım.

"Evet, büyük, kötü gargoyle'un dediği gibi," diye ekler Eldon, yanağını avuçlayarak beni daha nazikçe öper, ama yine de istediğimden daha çabuk geri çekilir.

Creed, onun bıraktığı boşluğu hızla doldurur, kravatımı tutup beni kendine çeker ve Zane'in beni tutuşu gevşer. "Cidden, aklını başına topla. Senin güvende olmanı istiyorum, Raven. Her zaman."

Sözleri beni heyecanlandırmamalı, ama işte buradayım. Ağzımın köşesini öper, ben ona karşılık veremedim uzaklaşır. Hızlı davranarak tişörtünün önünü tutar, bu sefer onu kendime çekerek dudaklarımızı birleştiririm.

Yanaklarım ve omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılır ve bu sefer onu çok erken bırakmanın zevkini yaşarım. Oniks gözleri fal taşı gibi açılır, çenesini kapıya doğru uzatırken çenesi gerilir. "Git, yoksa fikrimi değiştiririm." Ses tonundaki sertlik beni daha da tahrik ediyor ve Zane beni veranda kapısından geçip oturma odasından geçerek mümkün olduğunca çabuk ön kapıdan dışarı çıkarırken alt dudağımı ısıyorum.

Zane, parmaklarını benimkilerle birleştirir ve virajlı yolu tırmanmaya başlarız. Saatin erken olması nedeniyle yol her zamankinden çok daha sessizdir. Ana binaya yaklaştıkça, ağaçların yapraklarını hışırdatarak esen rüzgârın sesi duyulur ve ortalık neredeyse huzur doludur.

Gözlerimi kapatsam, herhangi bir yerde olabilirdim. Düşman yok, deri değiştirenler yok, hiçbir şey yok. Ne yazık ki benim için gözlerim açık ve gerçekle yüzleşmek zorundayım. Umarım bu gerçeklik yakında sona erer. Dün gece öğrendiğimiz her şeyi Rhys'e aktarmalı ve onların yakınlarda olmasını ummalıyız.

"Dün gecedan sonra nasıl hissediyorsun, Dove?" Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum ve o sırıtıyor. "Binlerce kez iyi olduğunu söylediğini biliyorum, ama hislerini göz ardı etmeni istemiyorum," diye ekliyor, beni çok iyi tanıdığı için.

Düşünürken önümdeki yola odaklanarak iç çektim. "Dürüst olmak gerekirse, hissizim. Sebastian'ı gördüğümde ve söylediklerini duyduğumda kalbim acıdı. Onun bir tür büyü'nün etkisi altında olduğu düşüncesi her şeyi değiştiriyor. Ne kadar istemem de, öyle oluyor. Bu aptalca mı?"

"Tabii ki değil. Durumun gerçekliği çarpık. Buraya gelmeden önce onunla ilgili en iyi anıların yoktu, ama sen kampüse adım attığından beri o tam bir pislikten başka bir şey olmadı. Bu silinemez, inan bana; onu toprağın altına gömmek istemem hiç değişmedi

ama başka bir şeyin işin içinde olduğunu bilmek beni duraksatıyor. Bunun nasıl sonuçlanacağını sadece zaman gösterecek," diye açıklıyor Zane ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum.

Durum eskisi kadar siyah ve beyaz değil, çok daha fazla gri. Bu durum başımı ağrıtıyor.

Zane aniden yanımda durur ve ben de ne olduğunu anlamadan onun yanında donakalırım, ta ki o uzaktan başını sallayana kadar.

Sebastian.

Yalnız, bizim yolumuzla kesişen yolda ağır adımlarla yürüyor, ama bizden çok daha ileride, bu yüzden dönüp bakmadıkça bizi görmemesi gerekir. Sırtının hafifçe kamburlaştığını, kollarındaki gerginliği ve başının eğik olduğunu fark ediyorum.

Görünüşe göre, bu pisliğin görünenden daha fazlası var. Soru şu: bunu anlamak istiyor muyum? İyi ya da kötü, çok mu geç?

"Acele edelim," diyor Zane, muhtemelen ne kadar kararsız olduğumu hissederek.

Aynen öyle yapıyoruz, çift kapıdan geçip arkamıza bakmadan içeri giriyoruz. Lyra'nın kapısına yaklaşınca, derin bir nefes alıp kapıyı tıklatıyorum. Damarlarımda gerginlik hissediyorum, ama kapı açılana kadar çok uzun sürmüyor ve Lyra karşımda belirliyor.

"Oh, iyi. Bugün seni aramaya gelecektim. Monarch Denver sana ulaşmaya çalışıyordu," diye açıklıyor ve bir adım geri çekilerek bizi odaya davet ediyor. Kapı arkamızdan kapandıktan sonra, bizi duvarda gizlenmiş küçük odaya götürüyor ve ben, odayı gözlerimizin önünde ortaya çıkarmasını hayretle izliyorum.

Odaya girerken önümüzden yürüyor, oda birkaç gün öncekiyle tamamen aynı görünüyor. Kanepe tam karşımdaki duvarın ortasında duruyor ve bize oturmamız için başını sallıyor. Rahatça oturduğumuzda gülümsüyor. "Bu tür şeyler gece boyunca kilitlenir, bu yüzden kilit kaldırılana kadar çalıştıramam, bu da size yaklaşık yirmi dakika verir, ama zaten o saatte onunla iletişime geçmesi konusunda anlaşıştım. Beklerken rahatınıza bakın, ben de güvenli olması için sizi içeri kilitleyeceğim," diye ekliyor ve o odadan çıkmadan önce teşekkürlerimi mırıldanıyorum. Bir dakika sonra, onun açıkladığı gibi kapı ortadan kayboluyor.

"Yirmi dakika boyunca ne yapacağız?" diye soruyorum. Kampüsü geçip onun bizi buraya bu kadar çabuk saklamasıyla vücudum adrenalinle doldu ve şimdi yirmi dakika boyunca oturup parmaklarımızı ovuşturacağız.

"Yirmi dakikayı kolayca doldurabilirim Dove," diyor Zane kaşlarını oynatarak ve ben ona gözlerimi deviriyorum. "Hey, şaka yapmıyorum," diye ısrar ediyor ve eli yanımdaki uyluğuma konuyor.

"Tabii ki şaka yapmıyorsun," diye mırıldanıyorum, vücudum bu basit dokunuştan dolayı arzuyla gerginleşiyor.

O sözlerle cevap vermez. Bunun yerine, belimi tutar ve hafif bir çığlık atarak beni kucağına çeker.

"Şu anda, burada, külotunu kenara çekip amına girmeni istemediğini mi söylüyorsun, Dove?" Bana soru dolu bir bakış atarak kalçalarını yukarı doğru kaldırır, böylece akademi tarafından verilen pantolonunun altında sertleşen sikini hissedebiliyorum.

"Siktir," diyorum nefes nefese, o da sırtıyor.

"Gördün mü? Seni çok iyi tanıyorum," diyor ve ben ona başımı sallıyorum.

"Odaklanmam ve sizler tarafından dikkatimin dağılmaması gerekiyor

"

"Belki de bunu daha sonra yapmalısın," diye mırıldanıyor ve dudaklarını boynuma değdiriyor.

"Belki," diye hırıltıyla cevap veriyorum, o da gömleğim ve dantel sütyenimden zaten şişmeye başlayan meme ucumu çimdikliyor, sırtımı kavisletip dudaklarımdan bir inilti çıkmasına neden oluyor.

"Bu kadar duyarlı olman kesinlikle yardımcı olmuyor, Dove."

Gözlerimi kısarak ona bakarken kalçalarımı aşağı doğru sürüyorum. "Elimde değil."

"İyi. Denemeye bile kalkışma," diyor, bir eliyle belimi tutarken, diğer eliyle pantolonunun fermuarını açıp kalın penisini ortaya çıkarıyor.

Kahretsin.

"Babanın ne zaman iletişim kurmaya başlayacağını bile bilmiyorsun," diye mırıldandım, omuzlarına tutunarak, ama o sadece omuz silkti ve kulaklarından kulaklarına kadar uzanan bir sırtıyla.

"O zaman yirmi dakika yerine on beş dakika alsak daha iyi olur."

"Ama..."

"Ama yok. Creed ve Eldon'a izin verdiğin gibi, benim de seni doldurmama izin vereceksin. Sonra bütün gün boyunca spermimin uyluklarından aşağı akmasını istiyorum." Sesi koyulaşıyor, her kelimesinde arzu var.

"Babanla konuşurken bile mi?" Onu caydırmak umuduyla azarlıyorum, ama sırtışı daha da genişliyor.

"Özellikle o zaman."

Siktir.

K lotumu eteğimin altına sıkıştırır ve sikini girişime hizalar, tek bir hamlede beni doldurur. İneylemem, inleylemem. Beni santim santim tüketirken, boğazım arzuyla sıkışır. Onun merhametine kalmışım.

Onun boyutuna alışıırken tırnaklarım blazerine batıyor. Amım onun etrafında sıkışırken tüm vücudum yanıyor.

"Sen bir armağansın Raven. Her sabah seninle uyanıyorum. Bu bir lütuf. Seni içime alıp, herkesin senin benim olduğunu bilmesi için adımı damgalamak istiyorum, ama bunun yerine seni spermimle damgalamakla yetineceğim." *Siktir*. Onun kucağında sallanıyorum, penisi ve sözlerinin birleşiminden nefes nefese kalıyorum. "Sen de hissediyorsun Raven. Hepimiz hissediyoruz."

Haksız değil, ama lanet olası kelimeleri bulamıyorum.

Bir sonraki nefeste yıldıırım gibi hareket ederek beni havaya kaldırdı ve hızla kanepeye geri bıraktı, ama artık onun üstünde değilim.

Hayır.

O benim  st mde. Penisi hala içimi dolduruyor.

Ya da doluyordu. Aniden ortadan kayboluyor, beni kaşlarını çatmaya zorluyor, ama penisinin sertliği hala devam ediyor.

"Zane?" diye sesleniyorum, cevap olarak bir kıkırdama duyuyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, adrenalin vücudumu kaplıyor.

"Seni her lanet boyutta benim olarak sahipleniyorum, Dove."

"EĞer g r nmezsek, neden seni göremiyorum?" diye soruyorum. Daha önce bana büyüsünü kullandığında, onu hala görebiliyordum. Bu seferki kahkahası beni susturuyor ve ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyorum.

"Sen görünmez değilsin, Raven. Sadece ben g r nmezim. Sen ise havayla sevişmenin zevkini yaşıyorsun," diye mırıldanır, kalçalarını hareket ettirerek beni inlemeye zorlar. Bacaklarım genişçe açılmış durumda ve onun belini ve uyluklarını hissedebiliyorum, ama orada görecek hiçbir şey yok.

"Siktir, Zane."

Siktir, sikiyor. O bana tekrar tekrar girerken, ellerimi başımın arkasındaki kanepenin koluna g m yorum, onun vücudunu ya da ifadesini göremiyorum, ama bana verdiği her iniltiyle zevkini duyabiliyorum.

Sanki her zaman boşalmam gerekirken yalnız kaldığım zamanlar gibi, ama onun varlığı çok net. Hem çok fazla hem de yetersiz. Klitorisime bir şeyin bastırđını hissettiğimde hemen doruğa ulaşıyorum, muhtemelen onun

başparmağı, onun darbelerine uyumlu olarak daireler çiziyor ve orgazmım içimi parçalıyor.

Sert darbelerle parçalanıyorum, hayatım pahasına tutunurken kanepede delikler açtığımdan eminim.

"Doldur beni, Zane. Seni de hissetmem lazım," diye yalvarıyorum, o da benim doruğumun her damlasını çekip alıyor, sonra keskin hareketleri güçlenerek beni bir kez daha doruğa çıkarıyor ve kendi boşalmasıyla amımı dolduruyor.

"Siktir, evet, Raven. Siktir," diye boğuk bir şekilde inleyerek yeniden ortaya çıkar ve üzerime yığılır. Terli uzuvlarımız birbirine dolanmış, o içimde kalırken nefes almaya çalışıyoruz.

Uyumaya hazırım, babasıyla konuşmaya hiç hazır değilim, ama bu sert hatırlatma beni onun göğsüne itiyor. "Zane, çabuk, baban gelebilir," diye fısıldıyorum, sanki az önce avazım çıktığı kadar bağırmamışım gibi. "Tamam.

Senin için her şeyi yaparım, Dove," diyor ve ayağa kalkmadan önce dudaklarımdan tatlıca öpüyor.

dudaklarımdan öpüyor ve ayağa kalkıyor.

Külotumu yerine yerleştirip eteğimi düzeltiyorum ve bluzumu ve ceketimi düzeltmeye çalışıyorum. Saçımı geri bağlarken parmaklarımı saçlarımdan geçiriyorum, tam o sırada Rhys karşımıza çıkıyor.

Kahretsin, ucuz atlattık.

"Baba," diye seslenir Zane, yanımdaki kanepeye rahatça otururken kolunu arkama atar ve yanaklarımdan kızardığından eminim.

"İyi haberlerim var," diyor Rhys bizi görünce, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

yüz.

"Birinin önemsemesine sevindim," diye Zane öfkeyle karşılık verir ve babasının

kaşlarını çatmasına neden olur.

"Ne oldu?" diye sorar, anında koruyucu moduna geçer ve biz de onu bilgilendirmek için bir saniye bile kaybetmeyiz. Dün gece öğrendiğimiz her şeyi, tek bir bilgiyi bile atlamadan anlatırken, utancım çabucak unutulur.

Konuşmamız bittiğinde, heyecanlı bir şekilde konuştuktan sonra kanepelere yaslanıyoruz ve ben nefes nefese kalıyorum.

"Siktir. Çok fazla şey olmuş. Mümkün olduğunca dikkat çekmeyen telefonlar yapacağım. Anneni getirip seninle konuşmasını sağlayacaktım, ama şu anda bu konuyu öğrenmesini istemiyorum. Katılıyor musun?" Dikkatini bana çevirir, ben de duraksamam, ama başımı sallamam.

"Kabul ediyorum." Şu anda annemi görmek isterdim. Bu tür anlarda içgüdüsel olarak onun temsil ettiği figürü, bana rehberlik edecek birini istiyorum, ama gerçekte ona Rhys'e güvendiğim gibi güvenebilir miyim, bilmiyorum. Erikel'in kontrolü ele geçirdiği gece ayrıldığından beri ondan hiç haber almadım. Kimsenin onunla iletişim kurmasının kolay olmadığını biliyorum, ama o ana kadar olan süreç tuhaf bilgiler ve birçok eksiklikle doluydu.

"O zaman iyi haber ne, Pops?" diye soruyor Zane, konuyu değiştirerek, ve ben buna minnettarım. Özellikle de Rhys'in gülümsemesi geri döndüğünde.

"Yaklaştık. İki gün sonra seni oradan çıkaracağız."

YİRMİ YEDİ ELDON

Monarşi yarın burada olacak.

Yarın.

Kahretsin.

Bu akademinin öğrencileri, krallıklar arasındaki bir savaşa asla çekilmemeliydi. Bütün bu süre boyunca bununla yüzleşmesi gerekenler monarşi olmalıydı.

Raven ve Zane haberi verdikten sonra dün çok çabuk geçti, ama bugün çok yavaş geçecekmiş gibi hissediyorum, yarın ise milyonlarca kilometre uzakta gibi.

Herkesin arkasından ön kapıyı kapatıp akademiye giden yola koyuluyoruz.

Sadece bugünü atlatmamız gerekiyor. Bize ne olursa olsun, sadece atlatmamız gerekiyor.

Brax önde giderken, Zane ve Creed Raven'ın yanlarında yürüyor, ben de arkada kalıyorum. Onun etrafında doğal olarak bu düzeni almamız garip. Bu hiç tartışılmadı bile.

"Raven," diye seslenir Leila, bizi durdurur ve Grave'in elini tutarak bize doğru koşarken onu görmek için döneriz. Durum kızışıyor.

"Hey, iyi uyudun mu?" Raven, dün arkadaşını ilk gördüğünde sorduğu aynı soruyu soruyor. Leila başını sallayarak cevap veriyor ve Grave'in sevgiyle elini sıkıldığını fark ediyorum.

Raven konuyu orada bırakır. Grave'in yanında daha fazla derinlemesine bir şey sormaz ve Leila, onun yanında ciddiyetin tam tersi olan her şey hakkında konuşmaktan mutlu görünür.

Kızların dedikodularının sesi eşliğinde, kısa sürede akademiye varıyoruz. Grave, Leila'yı kenara çekiyor ve ben de onlara sırtımı dönüp kızıma odaklanıyorum. Creed'e bir şey söylüyor. Ne dediğini duyamıyorum ama ellerini hareket ettirme şekli...

Konuşurkenki coşkusu kalbimi ısıtıyor. O büyüleyici. Her bir parçası. Ona bağımlıyım.

Leila birkaç dakika sonra Raven'ın yanına yaklaşır ve hepimiz akademinin koridorlarında ilerlerken içgüdüsel olarak birbirimize daha da yaklaşıyoruz.

"Baban nasıl?" Raven olabildiğince sessizce sorar. Leila omuz silker. "Eve dönmedim. Grave'in yanında kaldım."

"O ne demek oluyor? Geçen gece ortamı bozmak istemedim, ama en son ondan bahsettiğinde, senin arkanızdan konuşuyordu," diyor Raven ve ben gülümsüyorum. Beni de rahatsız eden soruyu kızımın soracağına güveniyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama bu adamlardan biri ona bu konuyu açtı ve o da çok şaşırdı, biz de bunu konuştuk ve *Genie'nin* bilgi kaynağı olduğu durumlarda, bu bilgilerin aslında pek de güvenilir olmayabileceğini fark ettik."

Bu çok doğru.

"Genie bunu nasıl bilebilirdi ki? Siktir, boş ver. Muhtemelen sizi de izliyordu," diyor Raven alaycı bir şekilde, kızımızla birlikte çekilmiş, bizi zor durumda gösteren fotoğrafları kastederek.

Kimsenin o fotoğrafları bir daha görmemesi için tüm kampüsü yerle bir etmeye hazırdım, ama Raven fotoğrafların sahibi olduğunu söyledi. Her şeyi yaptığı gibi, beni suskun bırakarak ve ona karşı daha da ateşli hale getirerek.

Sanki adını duymuş gibi, şeytan kadın ortaya çıktı ve elini Raven'ın omzuna koyarak göğsüme itti.

"Beni özledin mi, Eldon?"

Ne oluyor lan? Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum.

Raven'ın onun yakınlığından dolayı gerildiğini hissediyorum ve bu kızı en ufak bir şekilde eğlendirmek için hiç sabrım yok. Ona ilgi göstermek tam da onun istediği şey ve ben onu hiç istemedim, hatta babasının Erikel olduğuna inandığım için şimdi daha da az istiyorum.

Onunla yüzleşip bildiklerimizi ifşa etmek yerine, beni utandırır da daha çocukça bir yaklaşımı tercih ediyorum.

"Hiçbiriniz bu kokuyu almıyor musunuz? Burası... bok gibi kokuyor."

Yürümeye devam ederken elini itmeye bile zahmet etmiyorum, doğal bir şekilde düşmesine izin veriyorum. Raven'ın yüzündeki sırıtış her şeye değer ve Genie'nin mermer zeminde ayağını yere vurması da cabası.

Tek kelime etmeden sınıfa giriyoruz ve yeni enstitü öğrencilerinin bizimkiler de dahil olmak üzere bazı koltuklarda oturduğunu görüyoruz. Pislik gibi davranmalı mıyım yoksa onları orada oturtmalı mıyım diye karar vermeye çalışırken, gözüm profesörün masasında oturan Ruben'e takılıyor.

Göğsüm ağırlaşır ve midem kasılır. O Burton'ı öldürdü. Ben onun iyi bir adam olduğuna inanırken Burton'ı öldürdü. Şimdi öğrendiğimiz bilgilerle bu şüpheli hale geldi, ama yine de beni deli ediyor.

Erikel neden Burton'ı herkesin önünde öldürüp Raven'a onu hayata döndürttü, sonra tekrar öldürüp onun kılığına girdi? Neden her zaman onun kılığına girip kampüste varlığını sürdürmedi? Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz, ama içgüdülerim bana bunun, başkalarında korku uyandırmaktan hoşlandığı ve Burton kılığıyla bunu başaramayacağı gerçeğiyle ilgili olduğunu söylüyor.

Şu anda Ruben'e baktığımda, pişmanlık yok. Hiçbir şey yok. En ufak bir iz bile yok.

Brax homurdanır ve yürümeye başladığı anda, koltuğunda oturan kişiyle bir olay çıkaracağını anlarım, ama yarı yola bile gelemeden Fitch içeri girer ve oda sessizliğe bürünür. Leila gerginleşir, o masasına doğru yürürken sinirli bir şekilde alt dudağını ağzına çeker.

"Bugün bu dersi dışarıda yapacağız." Masasından bir şey alır ve tekrar kapıya doğru yürür, herkesin onu takip etmesini bekler.

Raven'ın eli elime uzanır ve ben onu yanıma çekerek hareket halindeki öğrenci grubuna katılırız. Dışarı çıktığımızda, her zamanki gibi bizi soyunma odalarına götüreceğini düşünürüm, ama şaşırtıcı bir şekilde, çift kapının yanındaki çimlerde durur.

"Gerçek hayattaki bir savaşta, giyinmek için zamanınız olmayacak. O anda giydiğiniz kıyafetlerle savaşmak zorunda kalacaksınız. Bence bundan sonra derslere bu şekilde yaklaşmalıyız," diyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak hepimizi tek tek süzer. Enstitü öğrencilerine bakıyorum ve kıyafetlerinin bu tür bir şey için çok daha uygun olduğunu fark ediyorum, ama bu onlara bana karşı bir avantaj sağlamayacak. Bundan emin olacağım. "Bugün sadece büyü ile antrenman yapacağız. Kılıç kullanmak yasak."

"Ya şifacıysan?" diye sorar çekingen bir kız, profesörle göz teması kurmaktan kaçınarak sinirli bir şekilde saçını kulağının arkasına sıkıştırır.

"O zaman en azından kendini tekrar tekrar iyileştirebilirsin," diye omuz silkerek cevap veriyor. Bugün daha sert mi görünüyor? Bilmiyorum, ama onun kim olduğunu ve neler yapabileceğini gerçekten bilmem, onu tamamen farklı bir

daha farklı bir gözle bakmamı sağladı. Onun da diğerleri gibi Erikel'in emri altında olduğunu, diğerleri gibi taviz verdiğini düşünmüştüm, ama şimdilik, kesin olarak öğrenene kadar ona düşman gibi davranmak gerekiyor. "Ben isimleri söyleyeceğim, siz de ikili gruplar oluşturacaksınız," diye devam eder, başka sorusu olup olmadığını beklemeden.

Raven'ın eli benimkini biraz daha sıkı sıkıyor ve ona baktığımda dudaklarını büzmüş ve kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum. Anlıyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama onun ne anlatmaya çalıştığını anlamak çok doğal geliyor.

Burada herkes onun hakkında tek bildiği şey, insanları ölümden geri getirebileceği. Ayna büyüsünden haberdar değiller ve içgüdülerim bana onun bunu böyle kalmasını istediğini söylüyor.

Siktir.

"Genie ve Lucinda. Raven ve Leila. Brax ve Baron. Creed ve Royal. Zane ve Idris. Eldon ve Ruben." O devam ediyor, ama ben dinlemeyi bıraktım. Tabii ki, o pislikle eşleştirildim.

Harika. Harika.

Raven ve Leila dışında, Silvercrest Akademisi'nden herkesin Shadowgrim Enstitüsü'nden biriyle eşleştirilmiş olduğunu fark ettim. Bu, iki grubun güçlü ve zayıf yönlerini test etmek için mi? Onlara bizden farklı bir eğitim mi veriliyor?

Eğitim almaktan memnun olsam da, bu anı iki akademiye birleştirmek ve bir bağ kurmak için kullanmak yerine, bizi birbirimize düşürmeye devam ediyorlar. Bu kasıtlı. Bundan eminim.

"Çiftler halinde durun," diye emrediyor Fitch ve herkes çiftler halinde uzaklaşıyor.

Raven'ın elini son bir kez sıkıyorum, Leila'nın yanında olduğu için gözlerindeki endişe biraz azalmış durumda ve dönüp Ruben'in bekleyişle durduğunu görüyorum. "Artık kim olduğumu biliyorsundur," diyor sırtarak.

"Ama

seni hatırlamakta biraz zorlanıyorum. Adın..."

"Bana karşı nazik davranmana gerek yok. İkimiz de senin bundan daha karanlık birisi olduğunu biliyoruz. Bu aşamada isimlerle zaman kaybetmek aptalca." Omuz silkiyorum ve onunla yüzleşmek için uygun bir yer buluyorum, ikimiz de birbirimize dönerek bakıyoruz ve onun sırtışı giderek büyüyor.

"Beni tanıdığını sanıyorsun," diyor kaşlarını kaldırarak.

"Bana bunu az önce sen söyledin. Sadece zahmet etme diyorum," diye karşılık verdim ve o da parmaklarını esnetti.

"Basilica Realm'den olduğum için mi?" diye sordu ve ben kaşlarımı çattım.

"Hayır. Nereli olduğun umurumda bile değil." Ve bu doğru. Raven'ın Shadowmoor'dan olması beni hiç ilgilendirmiyor. Nereli olduğunu seçemezsin, ama kim olacağını seçebilirsin. "Kendini nasıl taşıdığınla ilgili, sanki bir sonraki emri bekleyen bir köpek gibi."

Onu kışkırtıyorum. Bunun farkındayım. Ama elimde değil. Yağcı tavırları ve kendini beğenmiş egoları olan insanlardan nefret ederim. Onlara ayıracak vaktim yok.

Ruben bir saniye sonra ellerini kaldırıyor ve onun da saçmalıklara ayıracak zamanı olmadığını belli ediyor. Bana doğru gelen buzı zar zor savuşturuyorum. Vücut ısıyı yükseltiyorum, damarlarımdan akan büyümü güçlendiriyorum ve buzun çarpışmada eridiğini izliyorum.

"Yüzün biraz kızarmış. O ateş büyüsü mü?" diye sorar Ruben ve aramızdaki dengesizliğe rağmen geri çekilmemesine şaşırım. Kar ve buzı bütün gün eritebilirim. Bana cevap verme şansı vermeden, büyüsünü bir kez daha bana doğrultur. Bu sefer, havaya uzun mızrak şeklinde iki buz parçası fırlatır.

Ateş topu anında elimde belirir. Onu ikiye bölüp, yaklaşan füzelere fırlatırım. Beklediğimden daha uzundurlar ve ateşim onları eritmesine rağmen, yüzüme bir santim kalana kadar tamamen erimezler. Hareketsiz durmak ve onların yakınlığından korkmamak için tüm gücümü kullanırım.

Omuzlarımı geriye doğru çekip önce nişan alıyorum ve altı küçük ateş topunu onun yönüne fırlatıyorum, saptırmasını zorlaştırmak için vücudunun farklı bölgelerini hedef alıyorum. Ruben, buz kalkanlarıyla hızlıca engelliyor ve altı ateş topundan beşini, ona ulaşmadan önce yanıp sönene kadar yavaşlatmayı başarıyor. Sonuncusu omzuna isabet ediyor ve bir adım geriye sendeliyor, yüzünde hızla bir hırlama beliriyor.

Yine de beş tanesini durdurması etkileyici. Beklediğimden fazla. Sanırım, ilk başta düşündüğüm kadar büyük bir dengesizlik olmadığını kabul etmeliyim. Ben onun buzunu erittiğim kadar hızlı bir şekilde benim ateşimizi söndürdü.

Bu aslında eğlenceli olabilir.

Bir an sonra buz bana doğru hızla geliyor ve ben dizlerimi hafifçe bükerek, gözlerim başımın arkasına kayarken engellemek için en iyi pozisyona geçiyorum. Yere düşmeden önce buzun çarpmasını hissediyorum, ama bir görüntü zihnimi kapladığında her şey kayboluyor.

Karanlık.

Uzakta su damlama sesi duyuluyor.

Yerden kalkarken ellerimin altında nemli kayalar sert bir şekilde hissediliyor.

Gözlerimi kırpmam, görüşümü netleştirmekte pek işe yaramıyor, ta ki her şey bir anda beni boğana kadar.

Kırmızı.

Her yer kırmızı.

Kan değil... Güneşte mücevherler gibi parlıyor.

Duvardan geri adım attığımda, buranın bir yakut madeni olduğu anlaşılıyor. Hepsi duvarların bir parçası, taşların arasına gömülü ve karanlıkta parlıyor, bu çok özel bir şey. Daha önce hiç görmedim ama ruhumda ne olduğunu biliyorum.

Yavaşça yaklaşarak, elimi pürüzlü kenarlarda gezdiriyorum ve gözlerim bir tanesine

Kırmızı. Kırmızıdan daha kırmızı, ama içinde sadece siyah mürekkep olarak tanımlayabileceğim bir renk var.

siyah mürekkeple renklendirilmiş gibi.

Neden diğerlerinden farklı?

Poten'in Yakutu.

Bir adım geriye sendeleyerek, etrafıma bakıyorum. Poten'in Yakutu burada. Normal yakutların arasında saklanmış. Burton onu nereye sakladığını söylemişti? Ashdale? Kahretsin. Mağaralarda.

Mekanı daha fazla anlamak zor, ama uzaktan yeşil bir ışık yanıp sönüyor ve beni kendine çekiyor.

Aslında göremediğim engebeli zeminde tökezleyerek ilerlerken, yaklaştığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor, çünkü peşinde olduğum yeşil ışık değil, başka bir taş... zümrütler ve bunlar yakutlardan daha belirgin bir şekilde yerleştirilmiş, taş döşeli duvarda bir kemer oluşturuylorlar.

Kemerin üzerinde gölgeler dans edince, beni kendine çeken bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor, ama etrafa baktığımda, burada benimle birlikte başka kimse yok. Sadece yakutlar ve zümrütler var.

Kırmızı ve yeşil.

Gözlerim, Raven'ın üzerimde uçtuğunu görünce irkilir.

"İyi misin?" diye fısıldadı. "Gözlerinin döndüğünü gördüm, sonra buz sana çarptı, ama düşmeden önce sana ulaşamadım."

"İyiyim," diyorum, beklediğimden daha nefes nefese. "O bir..." Ben başımı sallayınca fısıltısı kesiliyor.

"O neydi?" Fitch, Raven'ın arkasında belirerek homurdanır.

"Başım döndü. Galiba büyümü çok fazla zorladım ve sonra buz beni yere düşürdü," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkarken Ruben'in bana kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum. Şu anda onun ilgisine ihtiyacım yok, bu yüzden ondan uzaklaşıyorum.

"Onu sağlık merkezine götürün," diye emreder Fitch ve kardeşlerim ile Raven yardım etmek için ortaya çıktıklarında, hızla başını sallar. "Hepiniz gidemezsiniz. Sadece biri gitsin," diye homurdanır ve arkasını dönerek beni gönderir.

"Onu ben götüreceğim," diye karar verir Brax ve Raven ona kaşlarını çatarken elini onun omzuna koyar. "İkimiz varken tek başına olduğundan daha güvendesin, özellikle de o hala bu kadar sersemken," diye açıklar ve Raven isteksizce iç çekerek kabul eder.

Dudakları bir saniye boyunca yanağıma dokunur, sonra bir adım geri çekilir. "Dikkatli olun ve ona tüm detayları anlatmaya çalışın," diye fısıldar ve ben gülümseyerek başımı sallarım.

Akademi binasına girerken Brax yanımda kalır ve ben bir saniye durup duvara yaslanırım.

"İyi misin?"

"Evet, sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

"Ne gördün?" diye soruyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Çok fazla şey."

YIRMİ SEKİZ RAVEN

Eldon dersin sonunda tekrar ortaya çıktı ve bana gördüklerini anlattı. Bu görüntü hakkında pek çok sorum var, ama derslerden derslere giderken bunları kendime saklamak zorunda kaldım. Şimdi öğle vakti geldi, tüm sorularımı zihnimde not ettim ve ona soracağım.

Onu bunaltmamayı umuyorum, ama o zamandan beri bana attığı keskin bakışlar, onun bunu bildiğini ve buna hazır olduğunu gösteriyor.

Sanki tam olarak ne düşündüğümü hissetmiş gibi, ders bittiğinde ve hepimiz eşyalarımızı toplarken yanımda duruyor.

"Soruların kategorilere ayrılmış mı, yoksa herkes serbest mi soracak?" diye soruyor, kaşlarını kaldırıp yüzünde bir gülümsemeyle.

Siktiğimin herifi.

"Sana söylersem hazırlıklı olursun ve ben seni tetikte tutmayı seviyorum," diye karşılık veriyorum, dilimi de çıkardım, o da gülerek başını sallıyor.

"İlk sorunuz nedir?"

Şimdi beni zor durumda bırakıyor, ama aslında cevap çok basit. "Sence bu ne anlama geliyor?"

Kolunu omzuma doluyor ve iç çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bu görüntü, altındaki anlatıdan çok konumla ilgili gibi geliyor. Bu farklı bir şey. Genellikle bana bir mesaj göndermeye çalışırlar, ama şu anda durum öyle değilse, ben bunu göremiyorum. Bu da çok sinir bozucu."

"Belki bunu konuştuktan sonra biraz daha netleşir," diyorum ve o gülümsüyor.

"Ben de öyle umuyorum, Küçük Kuş." Diğerleri bize katılırken, kısa bir an için başımın üstüne öpücük kondurur.

Zane sessizce elimi tutar, hepimiz Brax önde, Creed bir adım arkada koridora çıkarız.

"Raven."

Yerimde donup kalırım, etrafımdaki herkesin yolunu keserim, ama bu kaçınılmazdır.

"Ari? Her şey yolunda mı?"

"Figgins seni arıyor. Onunla git."

"Neden, ne oluyor?" Birkaç saniye beklerim, ama cevap vermez.

"Ari?" Hala cevap yok.

Siktir.

"Raven?" Creed'in dudaklarından çıkan adım beni düşüncelerimden koparır ve herkesin yolunu tıkamamak için kenara çekilirken iç geçiririm.

"Ari arıyor. Figgins beni arıyor ve onunla gitmemi istiyor." "Neden?" diye soruyor Zane, ben de başımı sallıyorum.

"Bilmiyorum. Sordum ama cevap vermedi."

"Ve bu kesinlikle Ari mi?" diye sorar Brax, ben de başımı sallarım.

"O olmalı. Daha önce kimse benimle bu şekilde iletişim kurmadı." *Başka birinin bunu yapması mümkün değil... değil mi?* Kafamı sallayıp düşüncelerimi toparlayarak, arkadaşlarıma odaklanıyorum.

"O zaman hepimiz gideriz," diyor Eldon ve bu sefer şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Leila ne olacak?" diye soruyorum ve Brax, Grave'in kolunda yemek salonuna doğru yürürken onun yönünü işaret ederek başını sallar.

"O iyi olacak," diye mırıldanır Creed ve ben de onaylayarak başımı sallarım. "Figgins nereden gelecek?"

"Bilmiyorum. Belki de onun sınıfına gitmeliyiz?" diyorum ve beşimiz o yöne doğru yola çıkıyoruz, ters yönde giden öğrencilerin akıntısına karşı yürüyoruz.

Yolun yarısına bile gelmeden, o köşeyi dönüp neredeyse bize çarpacak şekilde koşarak gelir.

"Oh, buradasınız. Raven, özür dilerim..."

"Yolu göster," diye araya giriyorum. Biz zaten durumu biliyoruz ve gitmeye hazırız, onun fazla açıklama yapmasına gerek yok.

"Oh, harika," diye mırıldanır, topuklarını döndürür ve geldiği yöne geri döner. Zane sessizce bir adım geri atar ve ben de onun yanında, koridorlarda ilerlerken onu takip ederim. Eldon ise kolunu omuzlarımin etrafında sıkıca tutmaya devam eder. "Beni gördüğüne şaşırmış görünmüyorsun. Sanırım bunun nedeni, Ari ile iletişim kurabilecek kadar büyüünün güçlenmiş olması," der, şakağını hafifçe vurarak.

"Bazen öyle, ama bu durumda evet. Ari bana ulaştı, sadece nedenini açıklamadı."

Anlayışla mırıldanır. "Benim familiarımla da biraz zaman almıştı. Olacak," der cesaret verici bir şekilde ve bir süredir düşündüğüm bir soru dudaklarımdan dökülür.

"Senin familiarın nerede?"

Gözleri yere düşer, yavaşça nefes verirken gözlerinde acı belirir ve bana bakar. "O gece onu geçitlerden geçirmeyi başardım..." Sözleri yarım kalır, ama ne demek istediğini anlıyorum. Erikel niyetini açıkladığı ve hepimizi buraya hapsettiği gece.

"Onsuz nasıl dayanıyorsun?" diye soruyorum ve anında içimde bir acı hissediyorum. Şu anda Ari ile başa çıkmak benim için yeterince zor, ona hiç ulaşamamak ise bambaşka bir şey. Bana titrek bir gülümseme sunuyor, söylemesi gereken kelimeleri bulamıyor ve bir değişiklik olsun diye kendimi onu teselli eden tarafta buluyorum. "Onun için en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın."

"Öyle mi?"

"Güvende mi?" "Evet."

"O zaman önemli olan tek şey bu." Onun familiarının ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, ama bana söylemiş olsa bile hatırlayamıyorum ve şimdi sormak garip geliyor. Bunun yerine, konuyu değiştiriyorum, umarım bu işe yarar. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Figgins, sınıfına girip doğrudan ofisinin bulunduğu arka kapıya doğru ilerlerken boğazını temizledi. "Enstitü öğrencilerinden bazılarının, tesiste familiarlarını bulmaya gideceklerini söylediğini duydum."

"Siktir," diyorum. *Erikel, adamlarından bazılarının familiarlarını da getirmiş olabilir mi?*

"Evet. Bazılarının öldüğünü doğruladıklarında işlerin iyi sonuçlanacağını sanmıyorum, ama aynı zamanda onların çevreleyen koruma alanına nasıl girip çıktıklarını da görmek istiyorum. Bunu anladıktan sonra, bizim için de uyarlayabilirim."

Gözlerim şaşkınlıkla açılır. O gerçekten bunu benim istediğim kadar ciddiye alıyor ve akademi kampüsünde bizim tarafımızda olan birinin olması çok rahatlatıcı. Kalbim o kadar sıcaklaşır ki, ona Monarşi sırrını açığa vurmak isterim, ama ağzımı kapalı tutarım. Zaten yeterince kişi biliyor, o listeye birini daha eklememe gerek yok. Ayrıca, onunla burada olmak, ona güvendiğim anlamına gelmez.

ona güvendiğim anlamına gelmez ve bu çok önemli. Erikel'in kontrolü, benim hiç inanmayacağım kadar genişlediğinde değil.

Bunun yerine, yine tanıdık kısma odaklanıyorum. "Bu yaratıklardan bazıları Shadowgrim Enstitüsü'nün öğrencileriyle tanıdıklarsa, Ari'nin verdiği zararın farkında olurlar mı?" Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken dudaklarım gergin bir şekilde kıvrılıyor. Zarar muhtemelen doğru kelime değil, ama katliam kelimesi benim tercih ettiğimden çok daha kötü geliyor.

Figgins başını bana doğru eğiyor, ama düşünürken gözleri bana odaklanmıyor. Eldon destek olmak için omzumu çekinerek sıkıyor, ama kimse onun cevabını beklerken tek kelime etmiyor.

"Eğer benim tanıdığım biri olsaydı, bilirdim. Siz biliyor musunuz?"

Başımı sallıyorum. Ari hakkında içimdeki hisler, duygular ve bağlar, birinin kaybolduğunu veya hayatının alındığını anlayacak kadar derin olmalı.

"O zaman öyle olduğunu varsayalım. Gerçi, ses tonları öyle olduğunu göstermiyordu ve onların tanıdıklarının gerçekten bir Drake olduğunu söylemek mümkün değil." Ona tekrar onaylayarak başımı salladım ve o da konuşmanın bittiğini düşünerek tekrar ofisinin arkasına döndü. "Buradan bir geçitten geçeceğiz," diye açıkladı ve bir saniye sonra ofisinin kapısının arkamızda kilitlendiğini duydum.

Elleriyle bir geçit oluşturur, ama ortaya çıkar çıkmaz gözlerimizin önünde kaybolur. Bizim gibi o da kaşlarını çatar, sonra tekrar dener ama yine başarısız olur.

"Ne oldu?" diye sorar Brax, yanına yaklaşarak, üçüncü kez denemesini izler ve başarısız olunca kendisi dener. "Ne olduğunu anlamadım," der ve Figgins inanamıyormuş gibi başını sallar.

"Ne..."

Onun merakı, odada çalan siren sesiyle kesilir ve adrenalın damarlarımdan akarken panik hissi uyandırır.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, kulaklarımı kapatarak. Kimsenin kulaklarını kapatmadığını görünce daha da endişeleniyorum, ta ki Zane kulağıma dokunup sirenin sesi azalana kadar. Ses hala var, ama birkaç dakika önceki kadar kulakları sağır edecek kadar yüksek değil.

Sende sihir var, Raven. Onu kullanmayı öğren.

Figgins ofisinin kapısını açıp bizi geldiğimiz kadar hızlı bir şekilde dışarı çıkarırken, kendime gözlerimi devirip teşekkürlerimi mırıldanıyorum.

Ne olup bittiğini bilmiyorum, ama şu an en uygun zaman değil.

Sınıfın ötesinden gelen aceleci ayak sesleri, sinirlenmeme rağmen beni kapıya doğru çeker, orada öğrenciler ve profesörler koşuşturmaktadır.

"Siren bir tatbikat. Her şey kapatıldı ve herkes avluda toplanmalı. Bu yüzden portallar çalışmıyor," diye açıklıyor Figgins. "Çabuk gidin. Ben ayrı olarak geleceğim," diye ekliyor ve ben de adamlarımla birlikte koridordan ayrılmadan önce başımı sallıyorum.

Silvercrest ve Shadowgrim öğrencilerinden oluşan kalabalığı takip ederek, avluya girdiğimizde adımlarım yavaşlar ve Erikel'i avlunun uzak ucunda dururken görürüz. Creed'in babası, her zamanki altın zırhıyla, onun yanında dururken, Fitch kalabalığının içinde Leila'nın yanında durmaktadır. Leila'nın yüzü asıktır ve Grave'i göremiyorum, ama burada neler olup bittiğini öğrenene kadar beklememiz gerekecek.

Sebastian'ın sağdan yavaş ve ölçülü adımlarla geldiğini görüyorum. Kalabalığın içinden birini veya bir şeyi arıyor gibi bakıyor, ama Genie kendini ona atınca dikkatini hemen başka yöne çeviriyor. Bir an sonra kollar ve dudaklar birbirine dolanıyor ve ben merakla başımı çeviriyorum. Bu bir oyun mu? Bilmiyorum, ama her halükarda delilik.

Burada durmuş, bu kadar çok şeyin ne anlama geldiğini merak ediyordum, ama gerçek cevabı bulmanın mümkün olduğunu sanmıyorum. Bu kadar çok sihirin işlediği, benim hiçbir şey bilmediğim durumların kontrol ettiği bu kadar çok insanın olduğu bir yerde. Bu rahatsız edici. Ve bu hafif bir ifade.

Herkes toplanırken, Eldon'a dönüp, onun vizyonu hakkında daha fazla konuşarak dikkatimizi tüm bunlardan uzaklaştırmayı umuyorum, ama bakışlarımız buluştuğu anda, o gizlice başını sallıyor ve yana doğru başını sallıyor. Onun bakışlarını takip ediyorum ve yanımda birkaç enstitü öğrencisi görüyorum.

Kahretsin, şu anda özgürce konuşabileceğimiz hiçbir yer yok. Neden dünya en kötü zamanlarda bana karşı oluyor? Daha uygun zamanlar var mı? Sanmıyorum.

Kafamı sallayarak, dalgın zihnime kulak veriyorum. Ari'yi uyarmam lazım. Oraya yakın zamanda varamayacağım, ama umarım bu, diğer öğrencilerin de tanıdıklarını görmeye gidemeyecekleri anlamına gelir.

"Ari?" Parmaklarımı çaprazlayarak, işe yaraması için dua ediyorum.

"Raven."

Neyse ki beni duymuş. Rahat bir nefes alıyorum.

"Burada bir şeyler oluyor. Şu anda akademiden ayrılamayız," diye açıklıyorum ve onun endişesini hissedince göğsüm sıkışıyor. "Ben

İyiym. Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Sadece bilmeni istedim."

"Tamam, kendine dikkat et Raven, yoksa senin adamlarını suçlarım."

Onun sözüne gülümserim ve onunla iletişim kurmak yerine tekrar şimdiki ana odaklanırım.

"Bu ne hakkında?" yanıımızdaki adamlardan biri arkadaşına sorar ve ben de göz ucuyla onlara bakarım.

"Kim bilir dostum. Ayrıntılar asla yeterince hızlı yayılmaz, biliyorsun," arkadaşını sinirli bir şekilde cevap verir.

"Şimdilik, kardeşim. Şimdilik. Her şey bittiğinde, durumun farklı olacağını biliyorsun. Söz verildi."

Ona sözlerin hiçbir anlamı olmadığını, özellikle de bu adamlar arasında, söylemek istiyorum, ama bu beni ilgilendirmmez. Biraz endişelendiren şey ise, onların da bizim kadar bilgili olmamaları, bu da durumu çok daha az planlı ve çok daha kaotik hale getiriyor. Erikel'in adamlarının bu kadar körü körüne yönetilmeleri de beni şaşırtıyor. Belki de benim kişiliğimdendir, tüm bilgilere ihtiyaç duymam ve kontrol takıntım, insanların da bunları istememesini anlayamıyorum.

Erikel boğazını temizler, herkesin dikkatini çekmek için kollarını yanlara doğru açar ve avlu tamamen sessizleştğinde konuşmaya başlar. "Şu anda hissettiğimiz barış ve huzur sona erecekmiş gibi görünüyor." Herkes bu konuşmanın nereye varacağını merak ederek kaşlarını çatmıştı, ama o bizi uzun süre merakta bırakmadı. "Monarşi yarın bizi işgal etmeye geliyor." Etrafımızda nefes kesen sesler yükseldi, umut ve korku karışımı bir duygu kalabalığın arasında dolaşıyordu. "Bu yüzden bugün harekete geçmeliyiz."

İstilaya mı? Bu biraz fazla dramatik. Geliyorlar mı? Evet. İstila mı? Hayır. En azından benim bildiğim kadarıyla hayır, ve şu anda Monarşi ile ilgili her konuda çok iyi bilgilendirilmiş olduğumu düşünüyorum. Ama şu anda semantiklerin bir önemi yok, çünkü gerçek şu ki; o biliyor. O biliyor.

Nasıl? Nasıl lan?

"Nasıl harekete geçeceğiz?" diye soran Ruben beni şaşırttı. Ona söyleneni sorgusuz sualsiz yapacağını sanıyordum, ama yüzündeki kaşlarını çatmış hali başka bir hikaye anlatıyordu. Dahası, bu soru benim kendi sorumu da yansıtıyordu. Erikel bugün harekete geçmeliyiz derken ne demek istiyor?

"Ashdale'e gidiyoruz."

YİRMİ DOKUZ RAVEN

Monarşi hakkında nereden biliyor?

Bu soru kafamdan çıkmıyor. Ona bakıp ne diyeceğini beklerken bile, bu soru kafamda dönüp duruyor.

"Ne zaman?" Genie, şoktan donakalmış olan bizlere aldırmandan soruyor.

"Şimdi." Bu bir emirdir, bir saniye boyunca bana bakarken dişlerini gıcırdatır. Karşıdan benim nefesimi ciğerlerimden emmeye çalıştığından eminim, ama bu imkansızdır. Yine de, onun hain bakışları altında, bunu yapabilecek biri varsa, o da odur gibi geliyor.

Siktir.

Sırtım kaskatı kesilir ve nedense dikkatim, başı eğik bir şekilde babasının yanında duran Leila'ya geri döner.

Baş eğik. O

yapmadı...

Yaptı mı?

Ama başka nasıl bilebilirdi ki? Bunun başka bir nedeni olamaz.

Hiçbir neden.

Kalbim göğsümde milyonlarca parçaya ayrılıyor. Siktir.

Siktir. Siktir.

Kimseye değil, kendime kızgınım. Ne kadar aptalım. Şüphelerime kulak vermeli ve ona güvenmemeliydim. Her hücresinde hissettiğim acı, onu uzak tutmam gerektiğini açıkça gösteriyor. Ama daha çok, içimde filizlenen umudun Erikel'in elinde yine çabucak yok olmasına kızgınım.

"Herkes Gauntlet arenasına gitsin, orada görev için hazır olan birden fazla geçit kuracağız," diyor Erikel.

"Ne görevi?" diye soruyor yanıımızdaki Shadowgrim Enstitüsü'nden biri ve ben gözümü kırpmadan, onun yönüne bir büyü patlıyor ve

anında alevler içinde kalır ve bir dakika önce durduğu yerde sadece siyah yanık izleri kalır.

Ne? Ne? Ne?

"Başka sorusu olan var mı?" Erikel, kendini beğenmiş bir ifadeyle avluyu gözden geçirir. Parmaklarını seğirir, bu adamı o anda yere sermek için gereken güce ve yeteneğe sahip olmayı deli gibi isterim.

Böyle bir tepkiyle, artık kimsenin ağzını açmaya cesaret edemeyeceğinden emin oldu. Kimsenin patlamayacağından emin olduğunda, elini küçümseyerek salladı.

Kalabalık başka soru sormadan hareket etmeye başlar, ama ben ters yöne doğru ilerliyorum.

Kalabalığın arasından geçerek ilerlerken Eldon'un adımı seslendiğini duyarım, ama gözüm önümden ayrılmaz ve öfke içimi yakar. Onun kolunu tutup sarsarım.

"Bunu sen mi yaptın?" diye bağırırım, Fitch'in görmesi umurumda değil. Dikkatim tamamen Leila'ya odaklanmıştır.

Kafasını sallar, gözlerinde karışıklık vardır, ama ben bu saçmalığa kanmam. O benim için çok iyi bir oyuncu ve ben artık buna kanmayacağım.

"Raven, neden bahsediyorsun?" diye soruyor, ben diğer kolunu da tutarken ellerini göğsüme koyuyor. Tırnaklarını kollarını kazıyor ama o hiç kıpırdamıyor.

"Monarşi. Bunu senin ağzından duymak istiyorum. Söyle bana. Sen miydin?"

Göğsüme doğru itti ve ben de onu bıraktım, o da bana neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi bakarak kaşlarını çatı.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Tabii ki hayır. Neden bunu yapayım ki?"

"Bilmiyorum, sen söyle," diyorum, yaklaşarak, ama bu sefer ellerimi kendime saklamayı başarıyorum.

"Raven, ben yapmadım," diyor sakın bir şekilde ve ben alaycı bir şekilde gülüyorum.

"Gidelim Dove," diye mırıldanır Zane, kolunu omzuma atıp beni göğsüne doğru çeker.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve Creed, Brax ve Eldon'ın da orada olduğunu görüyorum.

Siktir.

Sözde arkadaşşımdan gözlerimi ayırarak sertçe nefes veriyorum.

"Beni buradan çıkar," diyorum, Zane'e yalvarırcasına bakarak. Beni yerinde döndürüyor ve arenaya doğru giden kalabalığın geri kalanını takip etmeye başlıyor. On adım bile atamadan, altın rengi bir parıltı önümüzde duruyor.

Hayatım şu anda berbat. Neden önümüze engel üstüne engel çıkmaya devam ediyor? Bunu istemiyorum.

Hiçbirini istemiyorum.

"Oğlum, gel." Altın savaşçı önümüzde durur, gözleri genç halinin üzerinde sabitlenir ve Creed'in bu emirle kaskatı kesildiğini fark ederim.

Sanki ona emir veriyormuş gibi. Her şeyin üstüne bir de bu gerek yok. Duygularım zaten çok yoğun ve bu adam durumu daha da kötüleştiriyor.

"Hayır," diye bağıryorum, Creed'in elini tutup onu kendime doğru çekiyorum. O hiç zorlanmadan yanıma geliyor, ama oraya varır varmaz babası elini omzuna koyuyor. Creed'in yüzünde bu dokunuşla birlikte bir anda kaşları çatılıyor, ama bir saniye sonra başını sallayıp babasına doğru bir adım atıyor ve bu sırada elimi bırakıyor.

Hayır. Hayır. Olmaz.

Kendi ayaklarımın üzerine takılıp, altın zırhlı savaşçının etrafından koşarak onun zırhlı göğsüne elimi koyuyorum. "Ona ne yaptın?" diye hırıliyorum, içimdeki öfkeyi zar zor bastırarak.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, kendimi kontrol edemiyorum ve vücudum öfke ve amansız bir gerginlikle kaskatı kesilmiş.

"Çekil," diye emrediyor, sorumu görmezden gelerek, gözlerinde hiçbir duygu ya da his olmadan bana bakıyor. Creed'e çok benziyor, ama duyguların yokluğuyla o kadar farklı ki.

"Hayır. Ona ne yaptığını söyle," diye tekrar ediyorum, arkamda diğer adamlarımın varlığını hissederek. "Onu hiçbir yere götürmene izin vermeyeceğim."

Reddediyorum. İçim burkulurken, oniks gözlü adamımın kararı kendi başına mı verdiğini yoksa başka birinin etkisiyle mi verdiğini merak ederken.

"Raven," diye mırıldanır Zane, ama arkama bakmam. Dönersem Creed'in gitmiş olacağından korkuyorum. Bunun yerine, bir adım öne çıkıp Creed'in yüzünün önünde elimi sallırım.

"Ne tür bir sihre sahipsin?" Düşüncem kontrolsüz bir şekilde zihnimden geçer, ama cevap veren o değildir.

"Zihin büyüğü var," diyor Creed, sesi monoton ve neredeyse boş. Bu, omurgamdan aşağı bir titreme geçiriyor. Oniks gözleri bana bakıyor

ama sanki beni görmüyor gibi.

Safra yükselir, boğazımın arkasını yakar. "Şu anda onu kontrol ediyormusun?" diye sorarım, altın savaşçıya bakarak, o da iç çeker.

"Bir daha hareket etmeni istemeyeceğim."

"İyi, nefesini boşa harcamadığın için memnunum. Ona uyguladığın büyüü kaldır. Hemen." Burun deliklerim genişliyor, ellerim yanlarımda sıkışıyor ve kalbim deli gibi atıyor. O bir santim bile kıpırdamayınca, dudaklarımı sıkıca kapatıyorum ve içimden hayal kırıklığıyla homurdanıyorum. "Onu koruduğunu mu sanıyorsun? Çünkü korumuyorsun. Ne yaptın?" diye soruyorum. Havada boğuluyorum, altın savaşçının buz gibi varlığıyla eriyorum ve ayaklarımın altındaki sert zemine batıyorum. Bu üç şeyin hepsi imkansız olmalı, ama zihnimde dünya etrafımda çöküyor ve ben bunu engelleyemiyorum.

Parmağımı onun yüzünün önünde sallıyorum, talebimi bir kez daha tekrarlamaya hazırım, ama ikimiz de konuşmadan Erikel ortaya çıkıyor.

"İyi iş çıkardın savaşçı, oğlundan Monarşi hakkında bilgi aldın. Sadakatin senin soyunda olmaması ne yazık. Ama o Ashdale'de kendini affettirebilir," diye homurdanır ve geldiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaşır.

Onun uzaklaşan silüetine dehşetle bakarken, Creed'e tekrar dönmek için yavaşça döndüğümde bayılacağımdan eminim. Creed, bir dakika önce olduğu pozisyonda duruyor.

Creed onlara bilgi verdi. Creed yaptı.

Ne

zaman?

Nasıl?

Siktir.

Gerçeği kabullenirken, nabzım kulaklarımda yankılanıyor ve zihnimde gürültüyle çınlıyor. Acının ne olduğunu bildiğimi sanıyorsam, yanılmışım. Bununla karşılaştırıldığında... Lanet olsun.

"Oğluna ne yaptın?" diye bağıriyorum, baştan aşağı titriyorum, her nefes alışımda göğsüm dramatik bir şekilde inip kalkıyor. Altın savaşçı bana kasvetli bir şekilde bakıyor ve midem daha da sıkışıyor. "Onu bırak. Hemen."

Parmak uçlarından bir parça büyü parıldıyor ve kalbim hızla atıyor. Onu yakalamaya hazırım, bu noktada ayna büyüümün ortaya çıkması umurumda değil. Creed'in ellerini hemen ondan çekmesi lazım.

Elimi uzattığımda, savaşçı hareketimi takip eder ve ben onun büyüsunü yakalamadan önce, elini bir kez daha Creed'in omzuna koyar. Creed nefes nefese kalır, hızlı bir hareketle dizlerinin üzerine çöker ve babası bir adım geri çekildiğinde, ona izin veririm ve onun yerine oniks gözlü aşkıma odaklanırım.

"Creed, iyi misin?" diye telaşla onun önüne diz çöküyorum. "O iyi, Dove.

Ona biraz zaman ver," diyor Zane, sırtımı okşayarak fısıldadı.

Bir kez daha, erkeklerimin önünde zayıflığımy ortaya çıkıyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Ama bu, daha sonra ele alınacak başka bir durum. Şu anda Creed'in bana ihtiyacı var.

Eldon arkadaşını kontrol etmek için yanıma çöktüğünde, Creed başını sallar ve ellerini yumruk yapıp yere vurur.

"Yapamıyorum..." Creed boğuk bir sesle konuşur ve kalbim sızlar.

"İnanamıyorum." "Neye inanamıyorsun dostum?" Eldon omzunu sıkarak sorar.

Sessiz bir destek girişimi.

Siyah oniks gözler, küçümsemeyle dolu bir şekilde yukarı bakar. "Bu sefer tüm anılarımı ve yaptıklarının farkındalığını bana bıraktı," der, kaşlarını çatarak. Eğer kafası karışık ise, hepimiz boku yedik demektir.

"Ne yaptın, Creed?" Brax, benim kadar sinirli olduğunu belli ederek sorar.

"Elini... bana her dokunduğunda, zihnimin içine girip zihnimin içine bakıp varlığını silmeyi başardı." Kahretsin. "Dün gece, loncaya girmeden önce, elini koluma koydu."

O lanet olası pislik. Onu öldüreceğim.

Ayağa fırlayıp, onu aramak için etrafımda dönmeye başladım, ama Brax beni durdurdu ve dikkatimi tekrar gruba çevirdi.

"Bekle, yani o bizim bildiğimizi biliyor..." Zane'in sözleri yarım kalır ve Creed yenilgiyi kabul ederek başını eğirir.

"Siktir. Ama Erikel bunu bilseydi, eminim bize söylerdi," tüm bu bilgiler kafamı karıştırırken mırıldanıyorum.

Creed başını sallar. "Bana gösterdi."

"Ne gösterdi?" diye soruyorum, yanına geri oturarak. Elimı uzatıp çenesini kaldırıyorum, anlamak için çaresizce gözlerine bakıyorum.

"Erikel'in nasıl öğrendiğini, ama ondan önce ne yaptığını da gösterdi." Yutkunarak, daha iyi açıklaması için bekledim. "Erikel babamın zihnini okuyor. Bilgiyi sunmuyor, piç kurusu sadece alıyor." Tıpkı

altın savaşçı gibi. "Babamdan benim sahip olduğum tüm bilgileri öğrenmesini istedi ve babam ona bir şeyler vermek zorunda olduğunu biliyordu. Bu yüzden, Burton hakkında bildiklerimizin anısını girişin yanındaki bir taşa yerleştirdi ve ona bunun yerine Monarşi'yi teklif etti."

Siktir. Siktir. Siktir.

"Emin misin? Sana yalan söylüyor olabilir," diye homurdandı Brax ve sert ses tonuna rağmen, ben de aynı fikirdeydim. Bunların hepsi benim anlayabileceğim sınırların çok ötesindeydi, artık her şey mümkündü.

"Bana söylemedi. Bana gösterdi. Mantıklı gelmiyor, biliyorum. Hiçbiri mantıklı gelmiyor ve Erikel'in onun bunu yaptığını nasıl göremediğini anlamıyorum, ama ona inanıyorum. Tüm bunlar ne kadar acı verse de, inanıyorum."

"Bazen ebeveynlerimiz berbat olabilir, Creed." Leila'nın sesini duyunca irkilirim ve kalbim ağzıma gelir.

Kahretsin.

Ayağa kalkarak ona döndüm. "Leila, ben..."

"Özür dileme, Raven. Anlıyorum. Gerçekten. Ama ben asla yapmazdım. Biri bana Creed'e yaptıklarını yapmadıkça. Ama küçük yaşlardan beri babam bana insanları zihnimden nasıl uzak tutacağımı öğretti," diye açıklıyor ve elini uzatıp kolumu okşuyor.

Siktir, şu anda beni teselli etmemeli. Tam bir pislik gibi davrandığım halde. Ayrıca, insanları zihnimden uzak tutmayı öğrenmeyi de acil yapılacaklar listeme eklemeliyim. Hepimiz öyle yapmalıyız.

"Özür dilerim."

Bana söylemememi söylediği kelimeleri söylediğim için bana keskin bir bakış atıyor, ama lanet olsun, o bundan daha fazlasını hak ediyor. Özellikle de bunu öğrenmelerinin gerçek nedeni Creed olduğu için ve ben ona kızgın olduğum gibi ona kızgın değilim.

Creed ayağa kalkar, Eldon da onunla birlikte, ve hepimiz arenaya giden yola döneriz. Gitmek istemiyorum, sanırım hiçbirimiz istemiyoruz. Monarşi'nin bize gelmek üzere olduğunu bildiğimiz için. Ve özellikle Ashdale'de neyin saklı olduğunu bildiğimiz için. Eldon'un vizyonu bize bunu gösterdi.

İsteksizliğime rağmen, şu anda başka bir seçeneğimiz yok. Ufukta daha yeşil çimler ya da güneş ışığı yok. Hiçbir şey yok.

Sessizce Creed'in elini tutuyorum ve altı kişi sıraya girip, bizimle aynı kadere doğru giden öğrencilere katılıyoruz. Neden hepimizin gitmesi gerektiği mantıklı gelmiyor, ama Erikel'in yaptığı hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor. Kesinlikle farklı düşünüyoruz, buna şüphe yok.

Arenaya adım attığımızda, vücudumu bir ürperti kaplar. Burası dışarıdan daha soğuk olmamalı. Kalabalığa göz gezdiririm, Silvercrest'li öğrencilerin yüzlerinde endişe ve kafa karışıklığı okurum, Shadowgrim'liler ise sakin ve kendinden emin görünürler, ama sanırım bu onların ilk kez yerlerinden edilme deneyimi değil.

Erikel ve onun yöntemlerine çok daha alışkınlar, umarım ben bunu asla yaşamam.

Portallara yaklaşırken Grave birdenbire ortaya çıkar ve Leila'nın yanında dikilir. O anda Fitch'i görmediğimi fark ederim. Bu tuhaf gelir bana. O her zaman Leila'yı korur ya da onu bu tür şeylerden uzak tutar. Ben onu sallarken neden müdahale etmedi ki?

"Leila, baban nereye kayboldu?" diye soruyorum, omzumun üzerinden ona bakarak.

"Bilmiyorum. Beni Grave ile gördüğüne kızmıştı. Bu yüzden avluda onunla birlikte duruyordum. Siren çaldığında, vücudum ve günahlarım hakkında beni azarlamaya başlamıştı."

Hâlâ mantıklı gelmiyor. Bütün bu olayın pek çok yönü var. Katliamdan kaçış yok.

Kafam çok karışık, sıra bize geldiğinde geçide doğru adım atıyorum. Akademinin verdiği ayakkabılarımın altında yumuşak kumları hissedince kalbim kontrolsüz bir şekilde atmaya başlıyor ve omurgamdan bir titreme geçiyor.

Sebastian'ın elindeyken daha önce bir kez buraya gelmiştim.

O zaman Bishops beni bulmuştu. Şimdi de benimle birlikte buradalar. Tam bir döngü.

Son kişiler geçtikten sonra, geçitler kaybolur ve herkesin dikkati, kollarını genişçe açarak bize seslenen ve kulaklarından kulaklarına kadar sırtan Erikel'e döner. "Karanlık gelmeden önce acele etsek iyi olur."

OTUZ RAVEN

"Bu aptal, neden burada olduğumuzu gerçekten açıklayacak mı?" Leila fısıldayarak mırıldanır ve ben dudaklarımdan çıkmak üzere olan kahkahayı zorlukla bastırırım.

Bir saatten fazla süredir kumların üzerinde yürüyoruz ve ben neden bizi gideceğimizi düşündüğüm mağaraya daha yakın bir yere götürmediğini merak ediyorum, ama bu benim görevim değil ve sormaya da niyetim yok. Öğrencilerin arkasında yürürken, onun kürk mantosu uzaktan göze çarpıyor ve biz de ondan olabildiğince uzak durmaktan memnunuz.

Kalabalığın içinde birkaç profesör gördüm, ama Figgins veya Fitch'i görmedim.

"Eminim bizi felakete sürüklüyor," diye homurdanıyor Grave ve Creed de aynı fikirde olduğunu belirtmek için mırıldanıyor.

Hepimiz bir sıra halinde yürürken, bir değişiklik olarak Brax ve Eldon'un arasında sıkışıp kalıyorum. Neyin değiştiğini bilmiyorum, ama görünüşe göre burada beni korumaya gerek yok. Şikayet ettiğimden değil. Aslında bundan hoşlanıyorum.

Kum tepelerine tırmanırken kumda sendeliyoruz, tepeye vardığımızda nefes nefese kalıyoruz ve o anda uzaktan mağaralar görünüyor. Yukarıdan parıldayan güneşten zirvelerin üzerinde asılı duran gri gökyüzüne kadar, kesinlikle kıyamete doğru sürüklendiğimizi hissediyorum. Grave haklı olabilir.

Herkes ilerlemeye devam ediyor, kum tepelerinden aşağı inerken adımlarına dikkat ediyor ve tahmin edildiği gibi, Erikel mağaraların girişi tam arkasına gelene kadar başka bir şey söylemiyor. Uzaktan bakıldığında o kadar büyük görünmüyorlardı, ama şimdi yaklaştığımızda, mağara sisteminin akademinin tüm arazisinden daha büyük olup olmadığını merak ediyorum.

Mahvolduk.

Midem

bulanıyor.

Oraya girmek zorundayız ve içgüdülerim oradan çıkamayacağımızı söylüyor.

"Mağaralara girdikten sonra, herkesin önceliği özel bir mücevheri aramak olacak. Kırmızı, yakut gibi parıltı veren, prizmanın içinde sihirli bir girdap olan bir mücevher. Bulduğunuzda anlayacaksınız. Onu bulan kişi özgürlüğüne kavuşacak ve akademiden serbest bırakılacak."

Onun sözleri üzerine sohbetler hızlanır, herkese tam olarak istediklerini sunarken kalabalıkta heyecan yayılır. Bununla ilgili tek sorun, onun sözünün eri bir adam olmamasıdır. Hiç öyle olduğunu sanmıyorum ve bu sefer de farklı olacağını sanmıyorum. O sadece Poten'in Yakutunu bulmak için bizi kullanıyor.

"Saat şimdi başlıyor, ama acele edin; içeride tehlike olabilir." Kenara çekilip altın savaştının yanına geçer ve Silvercrest Akademisi öğrencilerinin başarılarının ardından onları bekleyen özgürlüğü umarak içeriye dalışlarını eğlenerek izler.

Shadowgrim öğrencileri de onların peşinden gider ve biz de arkadaki kalabalığın arasında gizlenmeye devam ederiz.

"Bence amacımız yakutu bulup yok etmek olmalı," diye mırıldanıyorum, karanlık ve kasvetli mağara sistemine girerken. Duvarlar nemli, uzaktan su damlama sesleri yankılanıyor ve soğukluk bizi sarıyor, kemiklerime işliyor.

"Katılıyorum," diyor Brax. "Ona yakut veremeyiz. Verirsek, bu geceyi hayatta geçiremeyiz."

Siktir. Doğru.

"Bu konuda bir şey hatırlıyor musun?" diye soruyorum, yüzümü Eldon'a doğru eğerek, o da başını sallıyor.

"Hayır. Su sesini duyduğumu hatırlıyorum, ama duvarların içindeki yakutlar nedeniyle ses boğuk ve sönük geliyordu. Onu bulabilirsek, hedefe yaklaşmış oluruz."

Mağara sisteminde ilerlerken, farklı yönlerde ayrılan küçük bir alana geliyoruz. Öğrencilerin çoğu soldaki iki yolu seçerken, birkaçı üçüncü yolu tercih ediyor. Bu da beni dördüncü ve son yola yaklaştırıyor.

Bencilce, diğerlerinin ne düşündüğünü beklemeden, düz olmayan arazide nemli ve kasvetli yolu takip ederek ilerliyorum.

"Bu yolu deneyeceğiz," diye bağıyor Leila, Grave ile birlikte girişte bekleyerek solunu işaret ediyor. Onaylayarak başımı sallıyorum ve içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin veriyorum.

Yolda başka bir çatallanma belirir ve en iyi yolu düşünürken bir an için ellerimi belime koyarak dururum. Creed, sol taraftaki yolda bir siluet belirince öne çıkıp tavsiyede bulunur.

Dudaklarındaki alaycı gülümseme ve başının eğimi onu ele veriyor. " 'u siktir et, Genie," I mırıldanıyorum, shaking my head at her sudden

görünüş. Bu haksız ve gereksiz. Yine.

"Oh, tatlım, bu yakutu alıp teslim ettiğimde, sen çürümeye ve ölmeye terk edilirken ben yolumun sonuna kadar sikeceğim. Harika olacak," diyor omuzlarını hafifçe sallayarak.

Sürtük.

"Kulağa harika geliyor, bitti mi?" diye karşılık veriyorum, onun varlığından sıkılmış bir şekilde, ama bana dişlerini gösterme şekli, henüz bitmediğini gösteriyor.

Kahretsin.

Çenesini havaya kaldırarak bana doğru bir adım atıyor, ama Brax hızla öne çıkarak beni ondan korumaya çalışıyor. Onun büyük sevincine, ben onu yanından geçip onunla yüzleşiyorum. "Baban sevdiğin herkesi yok etmekten büyük zevk alacak, Raven. Ama Eldon hariç belki. Bana nazikçe sorarsan, bebeğim," diyor, erkeğine göz kırparak, ve ben bu kaltakla işim bitti.

Kolumu geriye çekip yumruğumu yüzüne indiriyorum. Büyü yok, sadece çıplak tenin tenle teması var ve parmak eklemlerim yanarken, içim coşkuyla doluyor.

"O hepimizi öldürebilir," diye tıslıyorum, onun nefes nefese geriye sendelemesini izlerken.

Kanayan burnunu bir saniye tuttu, sonra bir banshee gibi çığlık attı.

Enerjisinin değiştiğini, büyüünün ön plana çıktığını izliyorum, ama bu hiç de pratik yaptığımız gibi değil. Şimdi gerginim. Ama aynı zamanda adamlarımı korumak için içgüdülerimle hareket ediyorum, bu yüzden ışıklar daha da uzamadan uzanıp onu yakalıyorum.

Onun büyüünü elimde tutarken, büyüünün neler yapabileceğini incelemeye başlıyorum, ama ipi çekme ihtiyacıyla boğulduğum için bu çok zor. Sonuçlarını düşünmeden, kendi büyümün kontrolü ele almasına izin verip, tüm gücümle çekiyorum.

Genie nefes nefese yere yığılırken dudaklarından bir çığlık kopar. Sihirli ışık hortumu uzar ve sonra açık avucumda bir top haline gelir. Ne olduğunu anlamaya çalışırken ona bakakalırım.

"Siktir, görebiliyorum," diye mırıldanır Zane, sihir dalgalarının kıvrıldığı avucumu işaret ederek.

"Görüyor musun?" diye şaşkınlıkla cevap veriyorum, Genie ise yerde ağlamaya devam ediyor.

"Ne oluyor lan?" diye homurdanır Brax, avucumdan gürültü yapan kaltağa bakarak.

Neden herkes görebiliyor? Normalde böyle olmazdı.

Kalbim kulaklarımda çınıyor, Creed boğazını temizlerken panik ve belirsizlik başlıyor. "Kimseyi korkutmak istemem ama sanırım onun büyüsünü aldın."

Sanki bana tokat atmış gibi geriye doğru çekildim, çenem neredeyse yere degecekti. Ben yapmadım... Yapmış olamam...

Olabilir mi?

"Kahretsin, sanırım haklı olabilir," diye mırıldanır Eldon ve Genie sonunda sakinleşir ve gözlerinde nefretle bana bakar.

"Yakut zaten sende. Değil mi? Sende," diye bağırır, ayağa kalkarken sendeler ve ben şiddetle başımı sallarım.

Brax tekrar ikimizin arasına girer, ama bu sefer ilerlemeye çalışmaz.

"Onu elinde öylece bırakamazsın, Dove. Onu yok etmelisin ya da onunla bağlantı kurmalısın."

"Yani onu al demek mi istiyorsun?" diye tekrar ediyorum, elimdeki soluk gri renge bakarak. "Evet, aynen öyle."

Siktir.

"Ama ben istemiyorum." Bu kesin. Neden kendi büyümün yanı sıra onun büyüsünü de isteyeyim ki?

Hayatta olmaz.

"O zaman onu yok etmelisin," diye mırıldanır Creed ve ben inanamadan başımı sallarım.

"Evet, ama bunu nasıl yapacağım?"

"Cesaret edemezsin," diye bağırır Genie, nefes nefese kalarak giysilerini tırmalarken. "Geri ver! Hemen geri ver!" diye çığlık atar ve ben ona ait olan bir şeyi bir saniye bile daha tutamam.

Eğer istiyorsa, alabilir.

Ona geri fırlatıyorum, umarım yapışır, ama her şey yavaş çekimde çözülürken, öyle olmayacağını düşünüyorum. Sarmal ona yaklaşırken, tıpkı babası gibi kollarını yanlara doğru kaldırıyor

, sihrinin güzelliğini kucaklamaya hazır gibi, ama onunla bağlantı kurup vücudunda zevkle dalgalanmak yerine, avucuyla çarpışıp kaybolur.

Genie temas anında donar, vücudu sertleşir ve geriye doğru devrilerek yere düşer. Orada hareketsiz kalır, kolları havada donmuş halde dururken, geri kalanımız nefesimizi tutarak bir şey olmasını bekleriz.

Ama hiçbir şey olmaz.

O hareket etmiyor ve sihirli filiz de yeniden ortaya çıkmıyor.

Hiçbir şey olmuyor.

"Creed?" Ona dönerim, onun da hiçbir fikri olmadığını bildiğim halde gereksiz yere yardımını isterim.

Boğazını temizler, ensesini ovuşturur ve sonra gerekli adımları atarak Genie'nin üzerine eğilir. "Sanırım büyüü ve onun orijinal taşıyıcısını yok etmenin yolunu bulmuş olabilirsin."

Ona bakıyorum, haklı olduğunu

biliyorum. Onu öldürdüm.

Öldürdüm. Onu.

Yani, o bir kaltaktı, ama... lanet olsun.

"Anlamıyorum. Onun büyüünü taklit etmeye çalışıyordum, ama benim kendi türüm..." Bunu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum, çünkü bu beni kötü hissettiriyor.

"Shadow, bence bu tamamen başka bir sihirli yetenektir," diyor Brax, gözleri yumuşak bir şekilde yavaşça yaklaşıırken.

"Ama Genie haklıydı. Bu, taşın yapabildiği gibi bir şeydi. Ben... Benim bunu yapma yeteneğim yok." Bunu söylerken bile, yanıldığımı biliyorum. Her şeyin bir kez daha değiştiğini ve başka bir gücümü ortaya çıkardığımı biliyorum, ama nedense bu bir zayıflık gibi geliyor.

"Şu anda tüm bunları bir kenara bırakıp, yakutu hallettikten sonra tekrar bu konuya dönmeye ne dersin? Böylece kafanı toparlamak için biraz zamanın olur," diyor Eldon, elini yanağımda gezdirerek ve ben başımı sallıyorum.

"Öyle yapalım," diye mırıldanıyorum ve Genie'den olabildiğince uzak durmak için, onun yattığı yerden diğer yolu seçerek temkinli adımlar atıyorum.

Sessizce yürüyoruz, ama kafam düşünceler, korkular ve bunların arasında kalan her şeyle dolu ve gürültülü.

Ben bir silahım. Ben bir canavarım. Ben... Ne olduğumu bilmiyorum.

Mağara sisteminde ilerlerken nasıl bir adım öteye atabildiğimi bilmiyorum. Eldon, Genie ile karşılaştıktan kısa bir süre sonra öne geçti ve bizi karanlıkta yönlendirmeye çalıştı, ta ki aniden durana kadar.

"Duydunuz mu?" diye sordu ve hepimiz bir an dinledik, ama hiçbir şey farklı gelmedi.

Brax başını sallayarak hepimizin düşündüğünü onayladı ve Eldon elini küçümseyerek salladı.

"Su, damlama sesi size farklı geliyor mu?" diye sordu, bu sefer biraz daha net konuşuyordu, ama ben hala ne demek istediğini anlamamıştım.

Bu sefer ona kesin bir hayır cevabı veren Zane'dir ve ben yolumuza devam etmemizi beklerim, ama Eldon bu konuyu bırakamaz. Birkaç adım ileri gider, sonra dönüp küçük alanı gözden geçirir.

"Burada," diye mırıldanır ve dizlerinin üzerine çöker.

Kaşlarımı çatarak, ne demek istediğini görmek için yaklaşıyorum ve sağımızdaki gölgelerin arkasında gizlenmiş duvarda küçük bir delik buluyorum. O, arkasına bakmadan delikten geçiyor ve ben de şikayet edemiyorum çünkü daha önce ben de aynısını yapmıştım ve o da körü körüne beni takip etmişti. Şimdi sıra bende.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, altımdaki nemli zeminden tiksiniyorum, ama onun ardından geçiyorum ve diğerleri de peşimden geliyor. Beklediğimden çok daha uzun, dar bir tünel, ama Eldon sonuna ulaştığında ayağa kalkabiliyor.

Ben de sonuna geldiğimde bana elini uzatıyor ve beni ayağa kaldırdığında nefesim kesiliyor.

Vay canına.

Her yer kırmızı parıldıyor. Büyük kesikler, minik mücevherler ve bunların arasındaki her şey, yakutlarla süslenmiş duvardan parıldıyor.

Muhteşem.

"Vay canına, bu göz kamaştırıcı," diyor Zane yanımda dururken ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum. Oda tamamen aydınlanıyor.

"Vizyonum beni buraya getirdi. Şimdi yakutu bulmamız gerekiyor," diyor Eldon, beni gerginleştirerek. Erikel'i durdurmaya bir adım daha yaklaştık. Bunu hissedebiliyorum.

Zane elimi tutar ve beni kesilmemiş mücevherlerin parıldayan duvarına doğru çeker, ben de içinde siyah dallar halinde

Duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum.

"Benim gördüğüm kadarıyla, bu civardaydı," diye açıklıyor ve duvarın zemine değdiği gölgeli alanı eliyle işaret ediyor. Bu alan da güzel yakutlarla süslenmiş. "Ah, lanet olsun. Burada. Burada," diyor inanamayan bir alaycı tavırla ve bir saniye sonra, içinde siyah dallar bulunan kırmızı bir yakut tutuyor.

Şok içinde bakarak nefes veriyorum.

Buldum. Lanet olsun, buldum. Gerçek olamayacak kadar güzel. Gerçek olamayacak kadar güzel. Gerçeklik bana dank ettiğinde bu düşünceyi üçüncü kez tekrarlıyorum.

Eğer gerçek olamayacak kadar güzel geliyorsa, muhtemelen öyledir.

"Onu yok etmeliyiz. Hemen. Bu konuda içimde iyi bir his yok," diyorum ve Eldon mavi gözlerinde endişeyle bana bakıyor.

Birkaç saniye taş baktıktan sonra yavaşça daireler çizerek döndü. Bize sırtını dönerek durdu ve uzaktaki bir şeyi işaret etti. "Belki de vizyonum bana kapıyı gösterdi çünkü kapı orada saklanmalıydı," dedi ve onun yanından geçince, tıpkı tarif ettiği gibi uzaktaki yeşil kemeri fark ettim.

Vay canına.

"Bu Gölgeler Diyarı'nın kapısı mı?" diye soruyor Brax, sesinde hayranlık duyarak, kapıya tekrar tekrar göz kırpmıyor. Onun için kalbim hızla atıyor, anne babasını tekrar görmek için ne kadar araştırma yaptığını hatırlıyorum.

O tatlı gözlerini bana çevirdiğinde ellerim heyecandan titriyor. Orada umut görüyorum. Gargoyle'ımın pek sık hissetmediğini düşündüğüm bir duygu ve kalbim kabarıyor.

"Hadi öğrenelim," diyorum, birbirimize bakarken içimizi heyecan kaplıyor.

Zane alkışlar, heyecanla kıkırdayarak yeşil kemerin yükseldiği yere doğru mesafeyi kısaltırız. Eldon taşı tutmaya devam eder, ama yaklaştığımızda durur. "Ama dikkatli olun. Benim gördüğümde, zümrütlerin üzerinde neredeyse dans eden gölgeler vardı," diye açıklar ve beni nefes nefese bırakır.

Bana yatma vakti gibi geliyor ve tıpkı o zaman olduğu gibi, silüetlerin mağara duvarında dönüp durmasını izliyorum. Bunu kapıya yaklaşmam için bir işaret olarak alıyorum. Gölgeler daha önce beni hiç güvensiz veya korkmuş hissettirmemişti, şimdi de bunun değişeceğini sanmıyorum. Kapının önünde durduğumda, matlaşmış pirinç kapı kolu beni kendine çekiyor, ama ona uzanmadan önce Brax'a dönüyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum, o yavaşça nefes verip bana başını sallamadan önce.

Derin bir nefes alıp metale tutunarak kolu çeviriyorum. Kapı kolayca açılıyor ve tüm gölgeler içeri giriyor. Önümde sadece parlak bir ışık olduğu için ilk başta kaşlarımı çatıyorum. Biraz geçit gibi, içini görmemi sağlamıyor. Sadece güvenmem gerekiyor.

Bir el benim elimi tutar ve bunun Brax olduğunu anlarım. Ona sıkıca tutunarak, bir ayağımı diğerinin önüne koyarım. Etrafımdaki dünya o kadar hızlı değişir ki nefesim kesilir ve gözlerim kapanır.

İlk olarak uzaktan kuşların cıvıltıları duyulur, ardından bir an sonra burnuma çiçek kokusu gelir ve sanki sürükleniyormuşum gibi hissederim, sakın bir huzur beni nazik bir okyanus dalgası gibi sarar.

Sanki evimdeymişim gibi hissediyorum.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en tuhaf şey.

"Orası benim ailemin evi," diye mırıldanıyor Brax, beni düşüncelerimden koparıyor ve gözlerimi açtığımda evi görüyorum.

"Bunu hatırlıyorum," diye ekliyor Eldon, hepimiz şaşkınlıkla ayakta durup bakarken arkadaşının omzuna hafifçe vuruyor.

"Brax? Brax, sen misin?" Gargoyle'umun çenesi göğsüne düşer ve kadının sesini duyunca vücudundaki tüm yükün kaybolduğunu görürüm. Bir an sonra, verandadan patikadan koşarak gelir ve bizi incelerken yüzünde hem umut hem de keder belirir. "Brax, tatlım, henüz burada olmamalısın. Ne oluyor?" Eli, ona dokunmak için kendini durdurmak zorunda kalmış gibi göğsüne düşer. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bu sefer rüya görmüyorum" diye mırıldanır ve kadının kaşları yükselir.

"O zaman buraya nasıl geldin? Aman Tanrım, hepiniz... hepiniz... öldünüz mü?" Son kelimeyi nefes nefese söyler, gözlerinde dehşet parlar.

"Hayır, hayır. Biz iyiyiz. Ben iyiyim. Kapıyı bulduk."

Bir adım geri atar ve şiddetle başını sallar. "Lütfen bana Kapıyı Gölgele Diyarı için kullanmadığını söyle, Brax. Lütfen." Omurgam kasılır, o çılgınca yüzünü ovuştururken panik beni sarar. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," diye tekrarlar, gözleri yaşlarla dolar ve midem burkulur. "Çık dışarı. Hemen gitmelisin," diye emreder ve göğsünü iter.

İlk itişte onun acısını hissediyorum. Annesi onu uzaklaştırırken, kafası karışık ve acı dolu bir şekilde uzaklaşıyor.

"Mo..."

"Hayır, Brax. Çık dışarı. Hemen çık dışarı," diye bağırır ve bir adam evden koşarak gelir.

"Baba, ona durmasını söyler misin?" Brax yalvarır, annesi bizi arkamızda açık kalan zümrüt kapıya doğru itmeye devam etse de.

"Kapıyı kullandın," diye mırıldanır adam, yüzündeki renk kaybolur. "Kapıyı değil, oğlum."

Ne halt ettik biz?

"Brax, gitmeliyiz. Hemen. Onlara güven. Gitmeliyiz," diye fısıldarım, kaşlarını çatmış ona bakarak. Gözlerinde savaşı, kalıp anlamaya çalışmayı görebiliyorum, ama bunun için zaman yok. "Hadi," diye cesaretlendiririm, hala açık olan kapıya doğru mesafeyi kısaltarak.

Kemerli geçide yaklaşırken, diğer tarafta mağara sistemini görebiliyorum ve her ne kadar karanlık ve pis olsa da, annesi bana burada olduğumdan çok daha güvende hissettiriyor. İlk adım attığımda hissettiğim ev hissine rağmen.

Onun paniği gerçek. Acısı inkar edilemez.

Onu daha kolay bir şekilde geri dönmeye teşvik etmek umuduyla kemerdan geçiyorum ve mağaranın zeminine ayak basarken dünyanın bir kez daha altüst olduğunu hissediyorum. Zümrüt kapıya geri dönüyorum, geçen seferki gibi hiçbir şey görmeyeceğimi umuyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, Gölgeler Diyarı'nı net bir şekilde görebiliyorum.

"Brax," diye sesleniyorum ve o bana bakıyor.

Eldon, Creed ve Zane benim bulunduğum yerelaşırlar, ama Brax orada dururken hiçbirini geçmez.

"Neden? Lütfen, nedenini bana açıkla."

Annesi kontrolsüz bir şekilde eliyle ağlayarak, beklediğimden daha fazla güçle onun omuzlarını itti ve o da geçitten geçerek ayaklarımın dibine düştü.

Siktir.

"Brax," diye başlıyorum, ama o hızla eliyle beni durdurup ayağa kalkıyor ve kapıya dönüyor.

"Nedeni bu," diye ağlayarak annesi, yanında duran Eldon, Creed ve Zane'i işaret eder.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyor Brax sinirli bir şekilde.

Eldon'a acele etmesini işaret ediyorum, ama o başını sallıyor. "Onlar daha önce hiç gölgelerle dans etmediler."

"Bu ne demek lan?" diye bağırır Brax, ben ateş topuma, oniks gözlü aşkıma ve görünmez jokerime bakarken.

O söylemeden önce anlıyorum, o onaylamadan önce kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor ve bundan kurtulmanın imkânsız olduğunu biliyorum.

"Onlar tuzağa düştüler."

SONSÖZ

Bu heyecan verici son için bir kraliçe tacı alacak mıyım?

Taçları severim, kabul ederim.

Böyle olması gerekmiyordu, yemin ederim, ama işte buradayız.

Oops.

Bu kitabı yazmak beni kölesi yaptı. Kelimeler içimden en karmaşık şekilde akıyordu! Editörüm nazikçe, "Lanet olsun KC, onlara acı ve ıstırap dışında başka şeyler de ver" dedi. Raven'ın hikayesinin son bölümü için Mart ayını sabırsızlıkla bekliyorum.

TEŞEKKÜRLER

Michael, Michael, Michael. Ne adam ama. Seni seviyoruz.
Meleklerime, sizi kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. İçten ve dıştan en güzel insanlar olarak büyüdüğünüz için teşekkür ederim, beni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar gururlandırılıyorsunuz. Yaptığım her şey, büyüdüğünüzde, başarılı olamasam bile, denediğim için benimle gurur duyacağınız umuduyla.

Nicole, Jeni, Tanya. Beni ayakta tuttuğunuz ve bu kitap sırasında çılgın yazma düzenimle başa çıktığınız için teşekkür ederim. Hepiniz kraliçesiniz!

Kirsty, dostum. Tek istediğim yere çöküp bir daha kalkmamakken beni desteklediğin için teşekkür ederim. Sen bir numarasın.

Beta okuyucularıma, benimle birlikte bu dünyayı keşfettikleri için teşekkür ederim, sizler muhteşemsiniz ve hepimizi seviyorum.

Sözlerimi cılalayan Sarah'ya ve her sayfayı saf sanat eseri gibi gösteren Lily'ye teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

KC Kean, yazma yolculuğuna 2020 yılında, pandemi ve evde eğitim döneminin ortasında başladı... yaşasın! Fade to Black'ten MM ve ters haremlere kadar tüm ateşli kitapları okuduktan sonra, kendi dünyalarına da dalmaya karar verdi.

KC yazma mağarasında saklanmadığında, Dreamlight Valley oynuyor, kocası, çocukları ve evcil hayvanlarıyla Birleşik Krallık'ın sınırlı güneşinin tadını çıkarıyor veya bir yarışma gibi vinyl plak koleksiyonu yapıyor.

[Aceholes Reader Group](#)'a katılın, [yazar Facebook sayfamızı](#) takip edin ve aşağıdaki bağlantılardan Instagram'da bizimle birlikte eğlenin.

KC KEAN'IN DİĞER ESERLERİ

FEATHERSTONE AKADEMİSİ

[Benim Soyum](#)

[Senin Soyun](#)

[Bizim Soyumuz](#)

[Kırmızı](#)

[Özgürlük](#)

[Kurtuluş](#)

ALLSTARS SERİSİ

[Zehirli Dere Kirli](#)

[Dere Çarpık Dere](#)

BETHANY VE RYAN'IN HİKAYESİ

[Kül Olmak](#)

EMERSON U SERİSİ

[Düşüşümü İzle](#)

[Yükselişimi İzle](#)

[Hükümdarlığımı](#)

[İzle](#)

SAINTS AKADEMİSİ

[Pervasız Ruhlar](#)

[Yaralı Ruhlar](#)

[Kötü Ruhlar](#)

[Korkusuz Ruhlar](#)

[Kalpsiz Ruhlar](#)

ACIMASIZ KARDEŞLER MC

[Acımasız Öfke](#)

[Acımasız Asi](#)

[Acımasız İsyan](#)

GÜMÜŞ KREST AKADEMİSİ

[Düşen Gölgeler](#)

[Kader Gölğeleri](#)

[Lanetli Gölğeler](#)

[Zincirsiz Gölğeler](#)

Saints Academy Serisi'nin ilk kitabı Reckless Souls'a göz atmak için okumaya devam edin.

RECKLESS SOULS

RHEA

Kaldırımında yürürken öfke bedenimi kaplıyor. Duygusal kaosumun parlak kırmızı hedefi gözüme çarptığında, derimin altında ateş yanıyor.

O orospu çocuğu.

O lanet olası orospu çocuğu... orospu.

"Rhea. Lanet olsun, bekle, Rhea!" arkamdan sesleniyor, muhtemelen beline bir çarşaf sararak evinden çıkıyor, ama ben dönüp bakmaya tenezzül etmiyorum.

Benden olabildiğince uzak dururken, bir torba dolusu sikle boğulabilir.

Onun sözlü değil fiziksel bir tepki vermek istediğimden avuçlarım terlerken, nabzım kulaklarımda atıyor. Kot pantolonumun cebine uzanıp ev anahtarımı çıkarıyorum. Adımlarımı yavaşlatarak, elime bakıp mini Stanley bıçaklı anahtarlığımı bulduğumda kararlılık beni ele geçiriyor.

Dante, o lanet olası pislik, on ay önce çıkmaya başladığımızda bunu benim için almıştı. Ben işimi bitirdiğimde pişman olacak.

"Sen benim için her şeyisin, Rhea. Her zaman güvende olmanı istiyorum."

Ha. Bunlar, uzun zaman önce anahtarı bana verirken söylediği sözlerdi.

Ne kadar saçma sapan bir laf. Ya da belki de daha açık konuşmalıydı.

"Her zaman güvende olmanı istiyorum, özellikle de çalışırken, böylece komşumu sikebileyim."

Bu adam için kendimi açığa çıkardığım için bu kadar sinirlenmeme çok kızıyorum. Düşündüm, ona sadece bedenimi sundum, ama bunda hiç saygı yok. Bir gram bile yok, ama en azından ben *ona* saygı duyuyordum. Eğer buna ilişki denebilirse, bizim utanç verici ilişkimiz, az önce gördüklerimizden sonra tamamen mahvoldu.

"Rhea," Dante tekrar bağılıyor, sesi yaklaşıyor, ben de onun en değerli varlığı olan parlak kırmızı Porsche'nin yanında duruyorum. Arabalara takıntılı olanlar, bu aracı bu kadar basit tanımladığım için alay edeceklerdir, ama benim için sadece bu kadar.

Gri çarşafını beline bir Yunan tanrısı gibi sararak bana doğru sürünerek gelen pisliğe dönüp baktığımda, bu saçmalığa neredeyse gülecektim.

Keşke o bir tanrı olsaydı. O zaman bu pisliği zihnimden silmesini falan isteyebilirdim.

Ama biz, doğaüstü varlıkların en iyi hayatlarını yaşadıkları Paradise Heights'ta değiliz. Hayır, biz burada, Phoenix Valley'de, sıradan insanların arasında yaşıyoruz.

Kahverengi saçlarının dağınık hali, çenesindeki koyu sakalları beni kışkırtıyor, ona uzanmak istiyorum. Bu, Dante'nin en sevdiğim hali; seksten sonra. Ama onun yumuşak saçlarını parmaklarıyla okşayan başka biri olduğunda bu sayılmaz. Şimdi bu düşünce beni geri çekiyor ve ona dokunmak *istediğim* için kendime zihinsel olarak tokat atıyorum. Zayıf hissetmekten nefret ediyorum çünkü ben öyle bir kadın değilim.

Gri gözleri benimkilere yalvarıyor, onun sihirli bir şekilde kayıp, penisinin kazara kadının içine girdiğini, onun da benim kadar şok olduğunu anlamamı istiyor.

İkinci şans yok.

Affetmek yok.

Hayal kırıklığı yok.

Yirmi iki yıldır bu kurallara göre yaşıyorum. Onun için bu kuralları değiştirmeye niyetim yok.

Şimdi değil.

Lanet olası doğum günümde olmaz.

Ama öyle olmasa bile, yine de yaşam kurallarımı esnetip kendime saygısızlık etmeyeceğim. O gemi çoktan yola çıktı.

Dişlerimi dilimle okşayarak, yüzümü ifadesiz tutarak, duygusuz gözlerle ona bakıyorum. İnsanların bizi izlediğini hissedebiliyorum, ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. Muhtemelen az önce seviştiği kadın da, kendi neden olduğu dramayı en ön sıradan izlemek istiyor.

Fahişe... fahişe.

Elimdeki mini bıçağı çevirerek, onun parlak, kırmızı, siktiğimin Porsche'sine bakmak için döndüğümde düğmeyi çeviriyorum.

"Lütfen, Rhea, bırak da..."

Ben öne eğilip, elime aldığım bıçakla kaputun üstünden çamurluğa doğru parmak uçlarımı gezdirirken, arabasını çizmek üzereymişim gibi davranarak, o tek kelime bile etmedi. Ama bunun yerine, hafifçe çömelip soluma doğru sallandım ve keskin kenarı sağ ön lastiğe sapladım.

Ona öfkemi, en azından bir parça da olsa tattırmak istiyorum ve bu en azından içimdeki bastırılmış öfkeyi biraz olsun serbest bırakacaktır. O durumu tam olarak kavrayamadan, bir adım geri çekilip hareketi tekrar ediyorum ve etrafımı saran senfonik tıslama sesinin tadını çıkarıyorum.

"Siktir, Rhea, dur! Kız arkadaşına ne yapıyorsun?" diye bağıyor, bir eliyle çarşafı tutarken diğer elini yanına sıkıştırarak bana doğru koşuyor, ama ben arabanın arkasına geçip aynı hareketi sol arka lastiğe bir kez daha tekrarlıyorum, sonra nihayet uzaklaşıp yaptığım işi izliyorum, dudaklarımda memnun bir gülümseme beliriyor. "Rhea!"

Şimdi kızgın. İyi.

Son lastiği her zaman bırak, Rhea. Bu pisliğin sigorta yüzünden hiçbir şey ödemedi kurtulmasına izin verme.

Dik durarak, arabanın tavanının üzerinden onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, gözlerinde öfke parıldıyor, az önce onun *değerli kızına* yaptığım dağınıklığa bakıyor.

Sen de benim gibi, pislik.

Boynumu çıtlatarak, yüzümden öfkeyi gizlemeye çalışıyorum, gözlerim kayıtsız, sonra bıçağı ona doğrultuyorum. "Seni bir daha asla, asla görmek istemiyorum." Ses tonumda keskin bir sertlik var, ama o cevap vermiyor, hala sudan çıkmış balık gibi ağzı açık, gözleri benden arabaya atlıyor.

Sonunda ondan gözlerimi ayırıp, küçük, birbirinin aynısı evleri seyrediyorum, onun lanet olası metresi üst kattaki pencereden sarkmış, az önce yaptığım sahneye ağzı açık kalmış.

Siktir et onu.

Kalbim göğsümde deli gibi atarken, manik bir gülümsemeyle iki parmağımı kaldırıp selam veriyorum.

Böyle zamanlarda, tüm bunları ortadan kaldıracak güçleri olan birini tanıdığımı dilerdim. Ölüm ya da sadece hafızamı silmek, şu anda ikisini de düşünürdüm, ama durum öyle değil.

Bunun yerine, içim her zamanki gibi paramparça halde burada duruyorum.

Derin bir nefes alırken gözlerim kapanıyor, her zamanki acı ve hayal kırıklığı hissinin beni sarmasına izin veriyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum, sonra gözlerimi tekrar açıyorum.

"Rh—"

"Asla," diye sözünü kesiyorum, Dante'nin adımın tek bir hecesini bile mırıldanmasına izin vermeden.

Topuklarımı döndürerek sessiz caddeyi geçtim, bir araba bana çarpmak üzereyken kornası çaldı, ama umursamadığım için adımlarımı durdurmam.

Üzerimdeki son parayı otobüse binmek için harcadım. Her gün erken çıkamıyorum ama bugün benim doğum günüm olduğu için Vinny bana acıdı ve bu gece olması gerektiği gibi lokantayı kapatmadan gitmeme izin verdi. Tamamen sürprizdi, az önce başıma gelenlerle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi ama yine de şok ediciydi.

Doğum günü seksini düşünmek, otobüse adımlarımı daha da hafifletmişti, ama görünüşe göre Dante başka biriyle kutlamaya başlamıştı bile.

Eğlence, büyük E ile.

Elimi yüzümden aşağı doğru kaydırarak, eski, yıpranmış kulaklıklarımı cebimden çıkardım, silip takmadan önce kabloyu telefonuma taktım ve son *ruh halime uygun* çalma listemin oynat düğmesine bastım.

Eve kadar kırk dakikalık bir yürüyüşüm var, bu yüzden yol boyunca kendimi eğlendirebilirim.

Bileğimden saç bandını çıkarıp, sırtımın ortasına kadar uzanan uzun kahverengi saçlarımı parmaklarımla taradım ve başımın üstünde dağınık bir topuz yaptım. Sıcak güneş, üniformamın üzerine vuruyordu; kot pantolon ve mavi-beyaz çizgili gömlek. Bu hava sıcaklığı için pek uygun değildi.

Arkamı dönüp bakmıyorum, Phoenix Valley'in daha zengin bölgesini geride bırakarak şehrin küçük, bakımsız kısmından geçiyorum.

Görünüşe göre burası bir zamanlar çok güzelmiş; ama şimdi bakınca bunu anlamak mümkün değil. Peki şimdi? Sadece... üzücü.

Yıpranmış. Dövülmüş. Lekelenmiş. Sonsuza kadar yaralı.

Biraz da bana benziyor, diye iç geçirerek düşünüyorum.

Doğduğum yıl savaşın bittiği yıldı. Tanrıya şükürler olsun. Savaşı da yaşamak zorunda kalacak kadar kaosu kalıntılarında yeterince acı çekmiştim. Tüm bunların ortasında olmayı düşünmek bile beni dehşete düşürüyor. Açıkça bazı cinsel kutlamaların sonucuydum, ama sonra bir kenara atıldım, daha çok

terk edilmiş gibi. Doğduğum günden itibaren kasabadaki yetimhanenin bir başka kayıp ruhu oldum.

Bazen keşke o zaman benim için bu ıstırabı sona erdirdeselerdi diyorum. Bunun yerine, Phoenix Valley'de hayatta kalmak zorunda kaldım, hala geri getireceklerine söz verdikleri gibi görünmeyen bir dünyada. *Onlar*, daha büyük bir kötülüğü sona erdirmek için dünyayı insanlar için mahveden tanrılar ve diğer doğaüstü varlıklar. Kendi hayatlarını düzeltirken, bizi çürümeye terk ettiler.

Neyse.

Onlar bizim yerimizde bir gün bile yaşamak zorunda kalmadılar. Bir zamanlar muhteşem bir manzara sunan parlak yüksek binalar, yarı yıkık, harap ve yaşanmaz halde durmaya devam ediyor. Bu da herkesin Phoenix Valley'in daha küçük bölgelerine taşınmasına neden oluyor.

Otobüs durağını geçtikten sonra, bir sonraki sağa sapıyorum ve şehrin eski kısmına ve ayakkabı kutusu gibi daireme yaklaşıyorum. Kolektif olarak elimizden geleni geri aldık, sanki mağara adamlarından modern insanlara yeniden evrimleşmiş gibi, ama bunu yapmak için binlerce yıl yerine yirmi iki yılımız vardı.

Paradise Heights, Phoenix Valley'in sokaklarını hala kaplayan dağınıklık ve enkazdan çok uzak bir dünya. Gökyüzüne bakıp başınızı sola eğerseniz, olabilecekleri görebilirsiniz. Savaştan sonra, doğaüstü varlıklar en kurtarılabilir olan toprakları kurtarmaya karar verdiler, onları havada askıya aldılar ve sadece kendileri için ayırdılar.

Neandertallerin canı cehenneme, değil mi?

Tanrılar melekler, iblisler, vampirler ve lanet olası kurtadamlardan oluşan ordular yarattılar, sonra onlara güvenli bir sığınak verdiler, bize ise hiçbir şey bırakmadılar. Sefalet, umutsuzluk ve çaresizlikten başka hiçbir şey.

Gençken, böyle lüks bir hayatın nasıl olacağını hayal ederdim. İnsanları karınca gibi, önemsiz ve onlara sürekli cehennem gibi görünen bir manzaraya bakmak. Televizyonda gördüklerim ve duyduğum hikayeler zihnimi aşırı hızlandırdı.

Hayatımı biraz daha iyi hale getirebilecek güçlere, becerilere ve her şeye sahip olduğumu hayal ederdim. Geceleri uyuduğum metal yatak iskeleti ve topak topak yatak ve beş kızla paylaştığım oda düşünülürse, bu hiç de zor olmazdı. Onların tek tek evlat edinilmesini izlerdim, ama ben değil. *Asla* ben değil.

Büyürken hissettiğim çaresizlik karşısında vücudum titriyor. Kahretsin, sert bir içki ve bir filme ihtiyacım var. Eğlenceli bir şeye.

Beni gerçekliğimden uzaklaştıracak bir şey. Dante'nin aldatan bir pislik olması yüzünden içine düştüğüm bu bunalımdan beni çıkaracak bir şey.

Dante ile ilişkimiz bir ilişkiden çok arkadaşlık ve fayda ilişkisiydi, ama lanet olsun, en azından hayatımda sabit bir noktaydı. *Tek* sabit nokta, kendimden başka kimseye güvenmemem gerektiğini açıkça hatırlatan tek nokta. Diğerlerini siktir et.

En sevdiğim Çin restoranı Peacock, sokağımın köşesinde göründü ve cüzi birikimlerimi harcayarak tavuklu lo mein yemeye karar vermek beni biraz mutlu etti. Bu bir doğum günü hediyesi, ayrılık terapisi ve genel olarak kendime verdiğim bir mutluluk hediyesi ve bunu hak ediyorum. Ama kendimi biraz şımartmadan önce, eve koşup birikim kutumu yağmalamam gerekiyor.

Sokağın karşısında yaşayan, önündeki sallanan sandalyesinde hiçbir şeyi umursamadan oturan yaşlı adama gülümsüyorum. Her zaman anlatacak bir hikayesi ve yüzünde bir gülümseme vardır. Artık yetmişli yaşlarının sonlarında. Korkunç bir savaş yaşamış olduğu için bizim gibi mutsuz olmasını beklerdiniz, ama aslında daha mutlu birini tanımadığımı düşünüyorum. Bu farkındalıkla göğsümde hafif bir sıcaklık yayılıyor.

Dilinin ucunda bir şeyler söylediğini hissediyorum ve hemen kulaklıklarımı çıkarıyorum.

"Doğum günün kutlu olsun, evlat," diye şarkı söyler caddenin karşısından, adımlarım takılır, ama ona gülümserim ve bu talihsizliği örtbas ederim.

"Teşekkürler, Al," diye cevap veriyorum, doğum günümü bildiğine şaşırmışım, ama daha önce bahsetmiş olmalıyım. Dört yıl önce, on sekiz yaşında yetimhaneden atıldığımdan beri burada yaşıyorum ve onun daha önce bunu söylediğini hatırlamıyorum, ama omuz silkiyorum ve ön kapıma dönerken el sallıyorum.

Camın yerine konulan tahta levhalar, binanın ne kadar harap olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyor. Düşük gelirli bölgelerdeki altyapıyı yenilemek hiçbir zaman öncelikli bir konu olmadı.

Kapıdaki eski kilit sistemine şifreyi girip içeri girdiğimde, nemli, küflü koku anında burnuma çarptı ve beni tiksindirdi. Bu kadar zaman geçtikten sonra bu kokuya bağıışıklık kazanmış olmam gerekirdi, ama aksine, her geçen gün daha da kötüleşiyor. Acaba komşularımdan da aynı şeyi hisseden var mı? Ama önemi yok, çünkü bu konuda hiçbir şey yapılmayacak.

Binada altı ayrı daire var, ama diğer sakinlerin hiçbirisi ortalıkta yok. Tanrıya şükür. Şu anda sahte, anlamsız bir sohbe ihtiyacım yok. Ne kadar güçlü olmaya çalışsam da, bugünkü açıklamalardan dolayı hala hayal kırıklığına uğramış ve *incinmiş* durumdayım ve hava durumu hakkında konuşmak beni sadece

beni sinirlendirecek. Bu da beni huysuz bir cadaloz yapar ve bugün hiç kimse bunu istemez.

Asansör hiç çalışmadı ve tabii ki ben en üst kattayım. Derin bir nefes alıp, kirli yeşil halı kaplı merdivenleri tırmanmaya hazırlanıyorum, ama posta kutumdan dışarı çıkan bir zarf beni durduruyor.

Posta mı?

Gecikmiş fatura olmadığı sürece hiç posta almam ve son zamanlarda bu konuda çok dikkatliyim. Ne olabilir ki?

Kaşlarımı çatarak posta kutularının olduğu duvara yöneldim, cebimden anahtarımı çıkarıp kutuyu açtım, ama içinde başka bir zarf daha vardı. Kahretsin.

Endişe gözlerimi kırıstırırken, ikisini de alıp kolumun altına sıkıştırıyorum ve üç kat merdiveni koşarak çıkıyorum. Hareket ve sıcaklığın etkisiyle ter sırtımdan aşağı akıyor ve klimam bozuk olduğu için daireme girdiğimde de rahatlayamıyorum.

Nemli bir hava dalgasıyla karşılaşyorum, ağır hava ciğerlerimde biraz sıkışma hissi yaratıyor. Küçük daireme bir göz atıyorum. Ön kapı açıldığında sağımda mini mutfak, solumda yatak olarak da kullanılabilen kanepem ve solumda banyo kapısı görünüyor. Önümdeki pencerelerden görünen manzara içler acısı, çünkü binanın arka tarafına bakıyorum ve komşu binanın tuğla duvarını seyrediyorum. Burada doğal güneş ışığı benim için bir ayrıcalık değil, bu bir gerçek.

Mutfaktaki küçük buzdolabına doğru ilerliyorum, dondurucu kapısını açıyorum ve serinlemek için bir saniye kafamı soğuk alana sokuyorum. Sıcaklıktaki ani değişiklik beni titretir, ciğerlerim soğuk havaya tepki gösterir. Son bir nefes alıp geri adım atıyorum, elimdeki mektuplara bakıyorum.

Sihirli bir şekilde içeriğini açıklamadıklarında, kelime oyunu yapmadan, önce üstteki beyaz olanı açıyorum, içinden bir doğum günü kartı çıkıyor. Ön sayfayı güzel bir mor kelebek süslüyor, üstte karmaşık bir şekilde "*Mutlu Yıllar*" yazıyor, ama kartı açtığımda, kimden ve nereden geldiğine dair hiçbir ipucu yok. Sadece şöyle yazıyor

Rhea'ya

22·doğum günün kutlu

olsun·Bol şanslar

Uhh... teşekkürler, Bay Görünmez?

Elimdeki tek kartı laminat tezgahın üzerine koyup diğer mektuba geçiyorum. Zarf, diğerine kıyasla neredeyse altın renginde

Kalitesi daha kalın, daha pahalı hissettiriyor. Kapağı açtığımda, resmi bir belge düşüyor ve kaşlarım daha da çatılıyor.

Kağıdı açarken gözlerim kelimeleri tarar ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlar. Parmaklarım hafifçe titrerken boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışırım.

Bayan Rhea Harrington

Yirmi ikinci yaş gününüz geldiği için, 2 Ekim Pazartesi günü saat 16:00'da Belediye Binası'nda yapılacak sınava davetlisiniz.

Testler, yasaların gerektirdiği şekilde doğaüstü yetenekleriniz olup olmadığını doğrulayacaktır.

Yasalar gereği.

Katılmamanız durumunda Hexagon konuyu kendi başına halledecektir.

Saygılarımızla,

Hex

İKİNCİ BÖLÜM

RHEA

Saçlarımı yüzümden geriye doğru çekip saate bakarken, içimden saatin geç olmasına haykırıyorum. Sinir bozukluğu göğsümün derinliklerine yerleşiyor, son çatal bıçak takımını sararak daha sonra gelecek akşam yoğunluğu için hazırladığım yığına eklerken, endişe boğazımı sıkıca sarıyor.

Çoğu zaman burada olmayacağım ama bu benim katkım.

Bu sabah gözlerimi açtığım andan beri beynim saat 16:00'da takılıp kalmış durumda. Lanet olsun, dürüst olalım, o lanet mektubu açtığım andan beri.

Şu anda saat 3:30 ve zamanında şehrin diğer tarafına geçmek istiyorsam, çıkmam gerekiyor.

Ne kadar çabuk gidersem, o kadar çabuk dönebilirim ve o gün o kadar az para kaybederim. Teslim olmuş bir iç çekişle önlüğümü ellerimle düzelttikten sonra, onu çözüp servis istasyonuna düzgünce katladım.

"Vinny, gitmem gerek," diye bağıryorum, herkesin mutfağı doğrudan görebildiği açık pencereye bakarak, ve bir dakika sonra o ortaya çıkıyor.

"Sana ödeme yapamayacağımı biliyorsun, kızım," diye homurdanır ve ben gözlerimi deviririm.

"Biliyorum Vin, bunu bir iki kez söylemiştin," diye cevap veriyorum. Daha çok bir milyon kez gibi. O bozuk plak gibi. "Oraya gideceğim, yapmam gerekeni yapacağım ve mümkün olduğunca çabuk döneceğim," diye ekliyorum, o omzuna bir bulaşık havlusu atarken, başını sallayıp bana el sallarken dudaklarıma zorla bir gülümseme takınıyorum.

Gitmem gerektiğini biliyor, Dante ile geçirdiğim felaket bir günde tamamen unutmuş olduğum bir şey, ama yine de bu onu rahatsız ediyor ve sonuçta onun için önemli olan tek şey bu.

Şimdi tek yapmam gereken bir adım atmak ve bu rahat lokantadan ayrılmak.

Telefonumu, anahtarlarımı ve küçük cüzdanımı kot pantolonumun cebine koyduğumdan emin olduktan sonra, gitmeye hazırım. Odanın ana karmaşasına adım atıyorum

Büyük ahşap masalar zeminin her santimetresini dolduruyor, alanı tamamen kaplıyor. Şu anda sadece birkaç müşteri var, güneş ışığına çıkmadan önce hala çalışan diğer garsonlara el sallıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yağ kokusu hala cildimde kalmış.

Gözlerimi hafifçe kapatıp, başımı bir an için gökyüzüne doğru kaldırıyorum ve derin, sakinleştirici bir nefes alıp, ciğerlerimi temiz hava ile dolduruyorum. Dudaklarımı ıslatıp, Phoenix Valley Belediye Binası'nın yönüne doğru dönmeden önce derin bir nefes alıyorum. Acele edersem, birkaç dakika kala oraya varabilirim. Aptalca sınava girip her şeyi bitirebilirim. Sonra hayatıma, sanki hiçbir şey olmamış gibi devam edebilirim.

Hissettiğim gerginlik geçmiyor gibi görünüyor, bu yüzden kulaklıklarımı çıkarıp hemen kulaklarıma takıyorum ve başka bir endişe dolu çalma listesini başlatıyorum. Güneş de yardımcı olmuyor. Hava çok sıcak. Bu yüzden aşırı ısınmış ve domuz gibi terliyormuşum gibi hissediyorum.

At kuyruğumu sıkılaştırıp, şakaklarımdan ter damlalarını silerken sokaklarda ilerliyorum. Günün bu saatinde insanlar ya çalışıyor, ya çocuklarını okuldan alıyor ya da şehir merkezini sessiz tutan başka şeyler yapıyor. Dışarıda çok az insan var, çılgın koşuşturma iki saat sonra yeniden başlayacak. O zaman sanki bu sakinlik hiç olmamış gibi olacak.

Genelde bu tarafa gelmek için bir nedenim olmaz ve rahatlık alanımdan uzaklaştıkça endişeli düşüncelerim beni daha çok tüketir.

Gir, çık, işe dön. Her adımında bu düşünceyi tekrar tekrar tekrar ediyorum.

Peki, sonuç gerçeklikten farklı olsaydı ne olurdu?

Ya ben... *doğaiüstü... yetenekli... güçlü* olsaydım? Bu nasıl bir his olurdu? Fiziksel ve duygusal olarak?

Gözlerim anında gökyüzüne yönelir ve uzaktaki Paradise Heights'ı arar, onun altında kalıcı bir gölge bırakır.

Farklı bir hayat yaşamak, bir yeteneğe sahip olmak, seni benzersiz kılan, önemli kılan, görünür kılan *herhangi* bir yeteneğe sahip olmak.

Kafamı sallarken dudaklarımdan duyulabilir bir alaycı gülüş kaçır. Radarda görünmeden yaşamak, bildiğim tek şey, rahat olduğum tek şey.

Kendine gel, Rhea.

Neden bu testlerle uğraştıklarını bile bilmiyorum. Birinin doğaüstü yetenekleri ve becerileri olup olmadığını, yirmi iki yaşına gelmeden önce mutlaka biliyor olmalılar. Hiç mantıklı gelmiyor, ama ben doğaüstü varlıkları ve onların yaşadığı güzel, çekici hayatı hep kıskanmışımdır. Onların genel varlıkları dışında, onlar hakkında daha fazla şey öğrenmeye hiç hevesli olmadım. Onlar gökyüzündeki yüksek kaidelerinde otururken, biz burada asgari düzeyde hayatta kalmaya çalışıyoruz.

Şehrin tehlikeli bölgelerinde dolaşan bir iki vampir gördüm, ama her zaman olabildiğince uzağa kaçtım, çünkü onlar orada eğlenmek için bulunmuyorlar. Uzaktan bile onların tehlikeli havasını hissedebiliyorsunuz. Ya kan, ya para ya da her ikisi için oradalar ve bu, benim *asla* karışmak istemediğim bir şey. Yetimhanedeki pek çok kızın bu tür sorunlara karıştığını gördüğüm için.

Sadece bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Ama dişlerini çıkardıkları ve gözleri kan kırmızısı parladıkları anda ne olduklarını anlayabilirdiniz. Sinsi, saldırgan vücut dilleri, onların avcı, bizim ise av olduğumuzu açıkça ortaya koyuyordu.

Doğaüstü varlıklar hakkında bildiğim her şeyi televizyonda görmüş veya duymuşumdur, ama hiç bir iblis görmedim, ne de arzuları ve çekicilikleriyle sizi baştan çıkaran bir incubus veya succubus'un fısıltılarını duydum. Onlar benim için bir efsaneden başka bir şey değildi.

Hiçbir türden bir şekil değiştireni, en azından hayvan formunda, bilerek görmedim, ama televizyonda onların arkasındaki insanları daha önce gördüm.

Melekler de televizyonda gördüğüm kadarıyla neredeyse bana benziyorlar, ama aradaki farkı açıklayamıyorum. Sanki daha hafif, daha özgür, daha parlak gibiler.

Sonra da tanrılar var. Dünyayı şereflendiren en büyük pislikler. Bizden daha iyiler ve bunu size hatırlatmaktan da oldukça mutlular.

Siktiğimin... siktiğimin herifleri.

Bir sonraki sağa dönüşte, telefonuma bakıyorum. Oraya zamanında varmak için beş dakikam var, bu yüzden yüzümdeki ince saçları geriye doğru tararken hızımı artırıyorum.

Hava gerçekten çok sıcak. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok, güneşe bakıp, havayı kontrol eden doğaüstü güçlerin benim acı ve ıstırabımı hissetmesini umuyorum.

Savaşta beri tek yaptıkları bu; lanet havayı bile kontrol ederek insan hayatımızın her santimini kontrol etmek. Efsanevi dört mevsim artık

artık yok. Gün boyu güneş var ve gece karanlığında, sabahın bir ile dört arasında yağmur yağıyor. Her. Lanet. Gün.

Eski filmlerde kar gördüm, ama bunu ilk elden görebileceğim bir şey değil, çünkü onlar bunu gereksiz bir hava durumu olarak görüyorlar. Doğa Ana'nın neden olduğu felaketlerin artık olmaması hoşuma gidiyor, ama bu sadece... sıkıcı. Ara sıra rüzgar esiyor ya da hafif bir esinti oluyor, ama bunun dışında Hex, bizi sıcak havada tutarak bize iyilik yaptığını düşünüyor gibi görünüyor.

Telefonum cebimde titreyerek kulaklarımdaki müziği durdurdu, ama ekrana baktığımda sinirlenerek burun deliklerim genişledi.

Dante.

Siktirip gidebilir.

Son beş gündür durmadan beni arıyor, sesli mesajlar ve mesajlarla boğuyor. Ben pes etmedim ve bir kez bile cevap vermedim, ama o hala ısrarla devam ediyor. Onun özrünü ya da saçmalıklarını istemiyorum. Başlangıçta birbirimizi çok iyi tanıdığımızı sanmıyorum. Rahatladığımız için çok uzun süren ağır bir seks ilişkisiydi. İlişkimizin gerçekliğinden kendimi koparabilirim. O da aynısını yapmalı.

İyi bir penis beni geri döndürmez.

Asla.

Kırmızı düğmeye basarak, telefonumu tekrar cebime koyup, belediye binasının heybetli bir şekilde yükseldiği büyük meydana doğru sağa dönüyorum.

Büyük taş basamaklar, eğimli çatılı ve krem rengi sütunlarla çevrili binaya çıkıyor. Bu bina bana, tanrılar, efsaneler ve tüm mitlerle ilgili eski Yunan filmlerinde gördüğüm binaları hatırlatıyor. Ancak burada, her sütunun önünde, tamamen siyah üniformalı, bayraklara asılı ürkütücü Hex sembolü taşıyan silahlı muhafızlar duruyor.

Durup, geri dönüp lokantaya koşmam gerekip gerekmediğini düşünürken, mektupta gelmezsem ne olacağına dair hatırlatma, beni bir adım daha atmaya itiyor.

Hex, hem insan hem de doğaüstü dünyalarda yargıç, jüri ve cellat görevi görüyor. Zeus'un televizyonda birkaç kez bize seslendiği dışında, onlar hakkında hiç araştırma yapmadım ve neyse ki başka türlü bir etkileşimim de olmadı. Diğer üyeler, Hex'in yüzü olarak tüm şöhreti onun toplamasından oldukça memnun görünüyorlar, kendileri ise arka planda kalarak işleri yönetiyorlar.

Hexagon'un kısaltması olan grup, yıkıcı savaşın ardından herkes için birleşik bir cephe oluşturmak üzere, her biri kendi *türünü* temsil eden altı üyeden oluşuyor.

Bir tanrı. Bir melek. Bir vampir. Bir şekil değiştiren. Bir iblis. Ve bir insan.

Onlar, doğaüstü şehirde insanlardan çok daha ağır basan yeni dünyanın politikacıları. Muhtemelen orası daha güzel, daha lüks olduğu için. Kimse burada idare etmek istemiyor. Phoenix Valley'in en zengin bölgeleri bile Paradise Heights'ta gördüğüm görüntülerle kıyaslanamaz.

Yaklaştıkça, Hex sembolü üzerimde belirir ve varlığı kimin kimi kontrol ettiğini hatırlatır. Siyah bir arka plan üzerinde altı beyaz çizgi gibi görünen bir işaret vardır. Hex'in her üyesi için bir tane. Kısa, basit ve korkutucu, görüntünün arasında üç kelime yazılmıştır.

Veni, vidi, vici.

Ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama öğrenmeye çalışmaktansa naifliğimi sürdürmekten daha mutluyum. Ne kadar az bilirim, o kadar iyi.

Yüzümün önünde büyük, nasırlı bir el sallandığında irkilirim ve kulaklıklarımı hızla çıkararak onlara bakarım. "Hareket edecek misiniz bayan, yoksa sizi buradan çıkarmak zorunda kalacak mıyım?"

Görev yerinden uzaklaşıp bana dik dik bakan güvenlik görevlisine şaşkınlıkla bakıyorum. Belediye binasının girişine çıkan merdivenlerin altında donakalmış durumdayım.

Siktir.

Yürümei bıraktığımı fark etmemişim bile.

"Hayır, gidiyorum," diye mırıldanıyorum, aceleyle onun yanından geçip merdivenlere koşuyorum, giderken kulaklıklarımı cebime tıktırıyorum.

Neyse ki başka bir şey söylemez, ama sırtımda hissettiğim bakış, ona ne kadar rahatsızlık verdiğimi binlerce kelimeyle haykırıyor. Başka bir engelle karşılaşmadan içeri giriyorum.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve bunun nedeninin güvenlik görevlisinin beni korkutması mı, yoksa burada yaptığım şey mi olduğundan emin değilim, ama her halükarda, bu kadar tedirgin olmaktan hoşlanmıyorum.

Beş kez derin nefes alıp, dudaklarımı ıslatıp açık alana bakıyorum. Burası ürkütücü, yankılı ve baskıcı bir yer. Giriş holü olmadığını görünce şaşıyorum, sadece devasa odanın çevresinde sıraya girmiş insanlar var, ortada ise muhtemelen test alanı var.

Mahremiyet yok, ayırım yok, tüm süreç herkesin görebileceği açık bir alanda yapılıyor.

Harika.

Sanki hayatım zaten berbat değilmiş gibi, şimdi de tüm bu insanlar beni izliyor ve ne kadar sıradan olduğumu hatırlatıyor. Sıranın sonuna geçip, baştan sona tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışarak merkezi şahin gibi izliyorum.

Basit ahşap platformda iki kadın ve iki gardiyan duruyor, önlerinde bir şey var ama bu açıdan sadece sırtlarını görebiliyorum.

Birer birer, biri öne çıkıyor, adını ve doğum tarihini söylüyor ve danışmanlar onlara ne yapacaklarını söylüyor. Görünüşe göre, son bir hafta içinde doğum günü olan herkesi bir araya getirmişler. Sessizce konuşuyorlar, bu yüzden talimatları duyamıyorsunuz ve bir göz atmak umuduyla yana doğru hareket ettiğimde, yaptıkları şeyi bizden gizleyen maun ahşap bir duvar olduğunu fark ediyorum.

İç çekerek, odanın detaylarıyla dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum, ama etrafımı her santimetre inceleyince, Hex bayraklarından başka bir şey olmadığını fark ediyorum. Poster yok, broşür yok, hiçbir şey yok. Sadece... boş. Buradaki hepimiz kadar unutulmuş. Tabii, yirmi ikinci doğum günümüz hariç. Görünüşe göre, o gün en önemli olduğumuz gün.

İçeri giriyoruz, bizi test ediyorlar, gözlerinin önünde sihirli bir şekilde değişmiyoruz, bu yüzden bizi yolcu ediyorlar, bir kez daha bizi bir kenara atıyorlar. Tekrar. Tekrar.

Şu anda maaşını alamayan ve tamamen mağdur olan benim, onlar değil.

Kısa bir süre sonra podyumun önüne geliyorum, danışmanlar görünür hale geldikçe parmaklarım titriyor, ama onlar çok meşguller, önlerindeki kişiye odaklanmışlar ve başkasına aldırış etmiyorlar. Neden bunu yaptıklarını bile anlamıyorum. Elbette, testlere girip doğaüstü güçleri olduğu onaylanan birkaç kişi duydum —kişisel olarak tanıdığım kimse yok

ama oranı çok düşük. Yetimhanedeki bakıcıların bir keresinde, savaşı kazanmanın kutlaması için yapılan seksin şeytanlar, daha spesifik olarak incubus ve succubuslar tarafından organize edildiğini, böylece büyülerini yenileyebileceklerini falan söylediklerini hatırlıyorum. Ama bu, doğaüstü varlıklar ve insanların birlikte *sosyalleşmesine* yol açtı ve dokuz ay sonra bir bebek patlaması yaşandı.

Odaya bakındığımda, buradaki herkesin benim gibi yirmi iki yaşına girdiğini ve hepimizin orgilerin ürünü olduğunu fark ettim.

Ne garip bir şekilde dünyaya gelmişiz.

Eğlenirken ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve düşüncelere dalmışım ki, sıradaki kadını neredeyse kaçırıyordum. Onun bakışlarıyla karşılaşınca, sıradaki kişinin ben olduğumu anlıyorum ve tereddütle bir adım öne çıkıyorum.

"Çabuk olun, adınız ve doğum tarihiniz," diyor, ince çerçeveli gözlüklerini burnunun köprüsüne yerleştirip, sabırsızlıkla beklerken dudaklarını sıkıca büzüyor.

Boğazımı temizleyip, platforma çıkan küçük ahşap merdivenlere doğru ilerlerim, ağır adımlarla yukarı çıkarken, varışımı geciktirmek için bir iki basamak daha olmasını dilerim. İki kadın ve iki muhafızın beni bekleyerek, cevabımı beklediklerini hissedebiliyorum, ama gözlerim onların önündeki masanın üzerinde duran nesneye sabitlenmiş durumda.

Onun ne kadar görkemli görüldüğüne hayranlıkla bakarken çenemin gevşediğini hissediyorum. İlk bakışta, sadece küçük bir kutu gibi görünüyor, ama sizi büyüleyen, neredeyse hipnotize eden hali, onun görüldüğünden daha fazlası olduğunu söylüyor. Işığın vurduğu yere göre mavi, yeşil ve aradaki tüm tonların bir karışımı gibi görünüyor, ama daha da ilginç olanı, yanlarına oyulmuş oymalar ve resimler var.

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

"Adınız ve doğum tarihiniz," kadınlardan biri tekrar sesleniyor, ama ben önümdeki kutudan gözlerimi ayıramıyorum.

"Rhea Harrington, yirmi yedi Eylül..."

Cümlemi bitiremeden gardiyan sözümü keser. "Buraya," diye mırıldanır ve elindeki tabletteki kayıttan adımları işaretler gibi görünürken, dikkatimi önümdeki küçük sihir parıltısından uzaklaştırır.

"Bayan Harrington, lütfen elinizi Pandora'nın Kutusu'na sokarsanız, testi tamamlamak için yapmanız gereken tek şey bu," diyor bana en yakın olan kadın ve ben bakışlarımı ona çeviriyorum. Sarı saçları başının üstünde tuhaf bir arı kovani şeklinde toplanmış, etek ucunda karmaşık çiçek detayları olan tuhaf turuncu bir elbise giyiyor. Bu kadında sıradan hiçbir şey yok. Kahretsin, gözleri bile sarı. Sarı. Bu onun insan olmadığını göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum. O kesinlikle doğaüstü bir varlık.

Blazerinin önünü elleriyle düzeltirken boğazını temizliyor, kaşını kaldırıyor ve ben, onun *Pandora'nın Kutusu* dediği şeye bakarak öne doğru eğiliyorum.

İçinde tek görebildiğim karanlık, bir kara delik, bu da beni anında tedirgin ediyor, ama parmaklarımın kendi kendilerine ilerlediğini fark ediyorum. Farkına bile varmadan, parmak uçlarım karmaşık kutunun kenarını okşuyor.

Onların beni acele ettirip itekleyeceğini bekliyorum, ama eğer öyle yapıyorlarsa, kulaklarımda çınlayan güçlü bir çığlık yüzünden onları duymuyorum.

Acı. Korku. Izdırap. Ölüm.

Nefes alamıyorum.

Göremiyorum.

Sadece *hissede*biliyorum ve hissettiğim şey tam bir işkence.

Çığlık devam ediyor, kulaklarımda kontrolsüz bir şekilde çınlayıp duruyor ve gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum. Vücudum hareketsiz kalmış, korku ve endişe karışımı beni kaplıyor ve sesin durmasını diliyorum.

"Bayan Harrington! Bayan Harrington!"

Aniden adımın çağrılması, sanki beni yutmaya çalışan çığlıklardan kurtarır gibi, içinde bulunduğum durumdan kurtulmamı sağlıyor ve ben yere düşüyorum. Yerde bir yığın halinde, uzuvlarım birbirine dolanmış, rahat bir nefes alırken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, çığlıklar artık zihnimi, bedenimi ve ruhumu tüketmiyor.

Gözlerimi açıp neler olduğunu anlamaya çalışırken etrafımda ayakkabıların sürtünme sesini duyuyorum, ama omzumdaki bir el aniden gözlerimi açıyor.

Sarı gözlü eksantrik bayanla yüz yüze, ağzının hareketlerini izliyorum, ama aslında ne dediğini anlayamıyorum. Kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatıyorum ve kelimelere dökemediğim şeyi anlatmaya çalışarak başımı sallıyorum. Söylediği tek kelimeyi bile anlamadığımı hissetmiş olmalı ki, gözlerini devirip derin bir nefes alıyor ve elini şakağıma koyuyor.

"Daha iyi mi?"

Ne oluyor lan?

Bu onun sesi, ama dudakları hareket etmiyor.

"Beni duyabiliyorsun o zaman?"

Hayır. Ağzı hala hareket etmiyor.

O... doğrudan zihnime mi konuşuyor?

"Evet, öyle, Bayan Harrington. Biraz şokta gibisiniz ve şu anda sizinle konuşmak pek işe yaramıyor, o yüzden buradayız.

zihninizde sizinle konuşuyorum."

O benim düşünceme cevap veriyor. Benim. Lanet olası.

Düşünceme.

Karşılık vermeye çalışıyorum, ama o sadece gözlerini bana doğru açıyor ve kalbim göğsümde deli gibi çarparak beni olduğum yerde donup kalıyor.

Ne oluyor böyle? Kim çılgılık atıyordu?

"Kutu, Pandora'nın Kutusu, ya da en azından öyle tahmin ediyorum, çünkü burada kimse çılgılık atmak bir yana, ses bile çıkarmadı," diyor, ben ona geniş gözlerle bakarken zihnimde konuşmaya devam ediyor. "Ayağa kalkabilir misin? Yapacak çok işimiz var," diye ekliyor, kaşlarını çatmamı derinleştiriyor.

Yapacak çok iş mi? İşe koyulmam lazım, diye düşünüyorum ve önümdeki kadın başını sallar. Sarı gözleri, bana sempatiyle bakarken parlar.

"Sanmıyorum, Bayan Harrington. Pandora'nın Kutusu *sizi* çağırdı." Beni mi çağırdı?

Yanılıyor olmalı, tüm bu olay bir aldatmaca. Yatmam lazım çünkü bu konuşma kafamda böyle devam edemez. Bu çok saçma.

"Saçma *değil*. Kutu size böyle seslendiğinde bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?" diye soruyor, sesi neredeyse daha nazik, zihnimde bile.

Cevap olarak hafifçe başımı sallıyorum, ne söyleyeceğimi ve ne düşüneceğimi bilemiyorum. Muhtemelen hayatımda ilk kez şoktan dilim tutuldu.

"Bu, sizin görünenden daha fazlası olduğunuz anlamına gelir, Bayan Harrington. Pandora'nın Kutusu sadece doğaüstü güçlere sahip olanları çağırır. Gerçi itiraf etmeliyim ki, sadece kenarına dokunan birine bunun olduğunu hiç görmedim," diye açıklıyor ve yüzümden kanın çekildiğini hissediyorum, beynim boşalıyor, mantıklı düşüncelerim yok oluyor.

"Bu benim için ne anlama geliyor?" diye soruyorum yüksek sesle ve o elini başımdan çekip ayağa kalkarken, gözlerinde neredeyse gerçek bir acıma gibi görünen bir ifadeyle bana bakıyor. Kim düşünürdü ki, doğaüstü bir varlık bir insana acıyabilir?

Belediye binasındaki gürültü yavaşça içime sızmaya çalışıyor ve beni gerçeğe geri getirmeye çalışıyor, ama gözlerim onun dudaklarına yapışmış, hareket etmelerini bekliyor, ama hareket ettiklerinde, söylenen sözler hiç mantıklı gelmiyor.

"Bu, önümüzdeki üç yılı Saints Akademisi'nde geçireceğin anlamına geliyor."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RHEA

Parmaklarımla saçlarımı tararken, küçük, eskimiş valizimin içindekileri inceliyorum. Bu valiz benimle birlikte çok şey yaşadı, yetimhaneden ayrılmamdan, kıyafetlerimi burada saklamama ve şimdiye kadar. İşte buradayız, yine bilinmeyen bir maceraya atılmak üzereyiz.

Ne haltlar dönüyor böyle?

Ve bu hayat nasıl oldu da benim hayatım haline geldi?

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum, ama bir yerlerde birinin kafamda dönen sorulara cevap verebileceğini hissediyorum. Sersemlemiş bir halde eve götürüldüm, aklımdaki pislik gardiyanın hatırası yüzünden apartmanımın ön kapısına bakıp arkamı kontrol ediyorum.

Onlar diğer tarafta, ayrılmadan önce eşyalarımı almamı bekliyorlar.

Gidelim.

Bu bana hiç mantıklı gelmiyor.

Belli ki bir yerde bir hata var çünkü ben doğaüstü olamam. Hiç bile. Öyle olsaydım bilirdim, eminim. İnsan olduğuma hayatım üzerine bahse girerim.

Görünüşe göre, Pandora'nın Kutusu benim yetenekli olduğumu söylediği için Saints Academy beni bekliyor ve hemen ayrılmam bekleniyor. Paradise Heights'a.

Paradise. Kahrolası. Heights.

Beynim sürekli kısa devre yapıyor çünkü... ne oluyor *lan*?

Kapımdan sert bir vuruş sesi geliyor ve ben bir homurtu çıkararak valizimin kapağını kapatıp fermuarını çekiyorum. Onlara parmak hareketi yapma isteği çok güçlü ama bu hızla, kim bilir kapımın arkasını görebiliyorlar mı? "Geliyorum," diye homurdanıyorum, neden değişikliğin bugün, tam da bu anda olması gerektiği konusunda hala kafam karışık. Bunları sindirmek için bana biraz zaman verilemez mi?

Orada olanlar... O ses, o *çığlık*, hayatım boyunca bir daha asla böyle bir şey duymak istemiyorum. Kafamı sallıyorum,

ve hafızamdan bu anıyı silmeye çalışıyorum.

Sarı gözlü kadına, kutudan altın kaplı, sapına adımın kazınmış bir hançer çıkarmaya başlamamış olsaydı, gerçekten yanıldığını söyledim.

Rhea Harrington.

Başka bir zaman veya yerde olsaydı, bunun bir salon numarası olduğunu söyledim, ama görünüşe göre hayatım tamamen farklı bir yöne gidiyor. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamış değilim, ama lanet olsun, görünüşe göre artık benim hayatım bu.

Daireme, evime, sığınağıma son bir kez bakıp, yanımda götürmem gereken her şeyin rahatça sığıdığı için üzülerek valizimi kaldırdım. Mutfak tezgahına bir not yazıp bıraktım, ev sahibime bir süreliğine, ya da sonsuza kadar gideceğimi bildirdim. Eve giderken, beynim aşırı hızda çalışmaya başladı, halletmem gereken tüm işler, birdenbire ödeyemeyeceğim tüm faturalar hakkında endişelendim ve hatta Vinny'ye işe dönmeyeceğimi açıklamak için bir e-posta göndermek zorunda kaldım. Bunu telefonda, tam cümlelerle açıklamak için gerekli kelimeleri bulmam imkansızdı, bu yüzden e-posta göndermek zorunda kaldım.

Birisi benimle bu durum hakkında konuşursa, belki tutarlı bir açıklama yapmak için kullanabileceğim kelimeler bulabilirim. Umarım bu lanet bir şaka değildir, çünkü hayatımı altüst *ediyorlar* ve eğer bu gerçek değilse geri dönecek hiçbir şeyim kalmayacak.

"Gidelim," diye bekçi kapının diğer tarafından sabırsızca seslenir, ardından yine sert bir vuruş gelir ve ben gözlerimi deviririm.

Legging, beyaz bluz ve en güzel sandaletlerimle, yağlı üniformamı geride bırakarak kapıya doğru ilerliyorum.

Tuvalete kustum, yastığıma bağırdım ve şimdiye kadar yaptığım en büyük fincan kahveyi içtim, ama yine de kendimi eskisi kadar gergin hissediyorum. Sadece bu sefer, bundan sonra ne olacağına dair ek bir endişe var. Beni nelerin beklediğini bilmemekten nefret ediyorum, çünkü bir kez daha hayatımın kontrolünü kaybetmişim gibi hissediyorum.

Kapıyı açan iri yarısı güvenlik görevlisi, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, bana tepeden bakıyor. Alaycı yorumum dilimin ucunda donuyor. Ona sertçe çıkmak istesem de, o da bana ne yapmam gerektiğini söylüyor ve onu kızdırmak istemiyorum. Sadece sert görünüşüyle bile, hayatımı cehenneme çevirebilecek gibi görünüyor. Bu yüzden, o yerinde dönüp merdivenlere doğru yöneldiğinde, hiç tereddüt etmeden onun peşinden gittim. Kesinlikle uysal bir kız değilim, ama şu anda iyi olmadığımı

Şu anda iyi *olmadığımı* kabul ediyorum ve onun öncülük etmesine izin vermek, yapabileceğim en mantıklı seçim gibi görünüyor.

Merdivenlerden aşağı inmek, yakın zamanda buraya geri dönemeyeceğimi bildiğim için ürkütücü geliyor. Her zaman buradan daha iyi bir yer hayal ettim, ama yirmi iki yaşında, gerçekliğimin de çok farkındaydım. Burayı özleyeceğimi biliyorum. Burası benim evim. Benim. Ve şimdi, ben de *onlarınmışım* gibi görünüyor.

Sarı gözlü bayana, olduğum yerde, olduğum gibi, bir insan olarak mutlu olduğumu söylemeye çalıştım, ama görünüşe göre bu dikkate alınmadı ve Pandora'nın Kutusu *asla* yanılmaz.

Sokağa çıktığımda, güvenlik görevlisi kibarca kapıyı benim için tuttu. Ona zoraki bir gülümseme attım ama o karşılık vermedi. Pislik.

Diğerlerinden farklı, Paradise Heights'a ait olduğunu haykıran bir araba arıyorum, ama tek bir tane bile göremiyorum.

Şaşkın bir şekilde, yola doğru bir adım daha atıp, yukarı aşağı bakarken, Al'ın caddenin karşısından adımı seslendiğini duydum. "Bayan Harrington, bir yere mi gidiyorsunuz?" Her zamanki gibi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım ve onu da ne kadar özleyeceğimi düşünmek korkutucu.

"Evet, gidiyorum Al," diye cevap veriyorum, ne diyeceğimi bilemeden valizimi işaret ediyorum.

İsteğim dışında
mı? Beni kurtar?

"Seni tanımak güzeldi. Orada kendine iyi bak," diye ekledi, kısa bir el sallamayla, sonra şapkasını gözlerinin üzerine indirip, sanki bu konuşma hiç olmamış gibi sandalyesinde uykuya daldı.

Az önce ne dedi? Yukarıda? Bu da nereden çıktı? Yani doğru ama bunu nereden biliyor?

Muhafız, lanet muhafızdan anlayabilmiş olmalı.

Ona dönerek, sağa doğru onu takip etmem için başını sallıyor ve ben de onun yanında yürümeye başlıyorum. Sokaklar şimdi eskisinden biraz daha kalabalık, iş çıkışı trafiği başlamış, ama gardiyan herkesi zahmetsizce geçiyor, ben de hemen arkasından, ana yoldan sağa dönüp, binamın arkasındaki şüpheli sokağa giriyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak bir araç arıyorum ama hala hiçbir şey göremiyorum.

"Tabii ki Akademi'ye," sanki aptal bir insanmışım gibi homurdanıyor ve ben de onun kafasının yan tarafına dik dik bakıyorum, ama ne yazık ki onu lazer bakışımla yakabilecek sihirli bir güç ortaya çıkmıyor.

Büyü düşüncesi, elimle valizimin sapını sımsıkı tutmamı sağladı, içindeki hançer, doğaüstü dünyada yerimi teyit ediyordu.

O, uzak uçtaki grafiti kaplı duvara doğru ilerlemeye devam edince, sonunda dururum ve artık onu körü körüne takip etmeyi reddederim. Bu orospu çocuğu beni yaklaşan ölüme götürecektir. "Orası çıkmaz sokak, belki de başka bir yöne gitmeliyiz, hmmm?" diye şikayet ederim, boş elimle omzumun üzerinden işaret ederek, sorularımdan biraz bıkmış bir şekilde bana başını salladığını izlerim.

"Bayan Harrington, nereye gittiğimizi unutuyorsunuz galiba," der alaycı bir şekilde omzumun üzerinden bana bakarak.

O tekrar dönüp, kolunu saat yönünde yavaşça duvarın önüne doğru çevirdiğinde, yanıtlım yarıda kalır. Duvarın önünde aniden siyah bir duman oluşur.

Ne. Lanet. Olsun?

Şu anda kelime dağarcığımda yer alan tek dört kelime bu gibi görünüyor, ama cidden, ne oluyor lan?

"Bu... bu ne?" diye soruyorum, dumanın duvarın önünde dikdörtgen şeklinde durana kadar yayılmasını izlerken olduğum yerden kıpırdamadan.

"Bir geçit," diye sıkılmış bir sesle cevaplar. Şaşkınlıkla ağzım açık kalır, ayaklarım aniden beni dumanın olduğu yere doğru götürür.

Onun yanında durduğumda, bu kez başımı sallayan benim. "Oradan geçmeyeceğim," diyorum, kararımın emin bir şekilde dik duruyorum, ama yanımdaki gardiyan alaycı bir şekilde gülüyor.

"Hatırlatayım, Bayan Harrington, bu konuda seçme şansınız yok," diye karşılık verir, sonra elini omuzlarımdan arasına koyar ve beni dumanın içine iter.

Çarpışmaya hazırlandım, başım duvara çarpmadan önce kendimi tutmak için elimi uzattım, ama şaşırtıcı bir şekilde hiçbir çarpışma olmadı. Bir anlığına nefes almam zorlaştı, sonra önümde parlak bir ışık parladı.

Siktir. Öldüm mü? Paradise Heights'a ulaşmadan önce beyaz ışığa adım atacağımı, hayır, tökezleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, avucum yere çarptığında hala onun itmesiyle öne doğru devrilmeye devam ediyorum.

Derin bir nefes alıp, az kalsın yüzüstü düşecektim, ama düşmeden önce altımdaki çimleri izliyorum.

Çim.

Mükemmel kesilmiş, yeşil çimden daha yeşil çim.

Bu dört kelime zihnimi tamamen karıştırıyor, ama ne olup bittiğini hiç anlamadığım açık. Kendime tekrar sormak bunu değiştirmeyecek. Ama cidden...
Ne. Lanet. Olsun?

Valizimi hala sıkıca tutarken, birkaç nefes alıp kafamı kaldırıp nerede olduğumu görmek için başımı kaldırdım, ama karşımda bana tepeden bakan sakın bir kadın gördüm.

"Sen Rhea Harrington olmalısın. Gel, geç kaldın ve yapacak çok iş var." En azından bir saniye ayakta durmama izin veremez mi? "Oh, özür dilerim, Saints Akademisi'ne hoş geldin."

OKUMAYA BURADA DEVAM ET: [Reckless Souls](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

